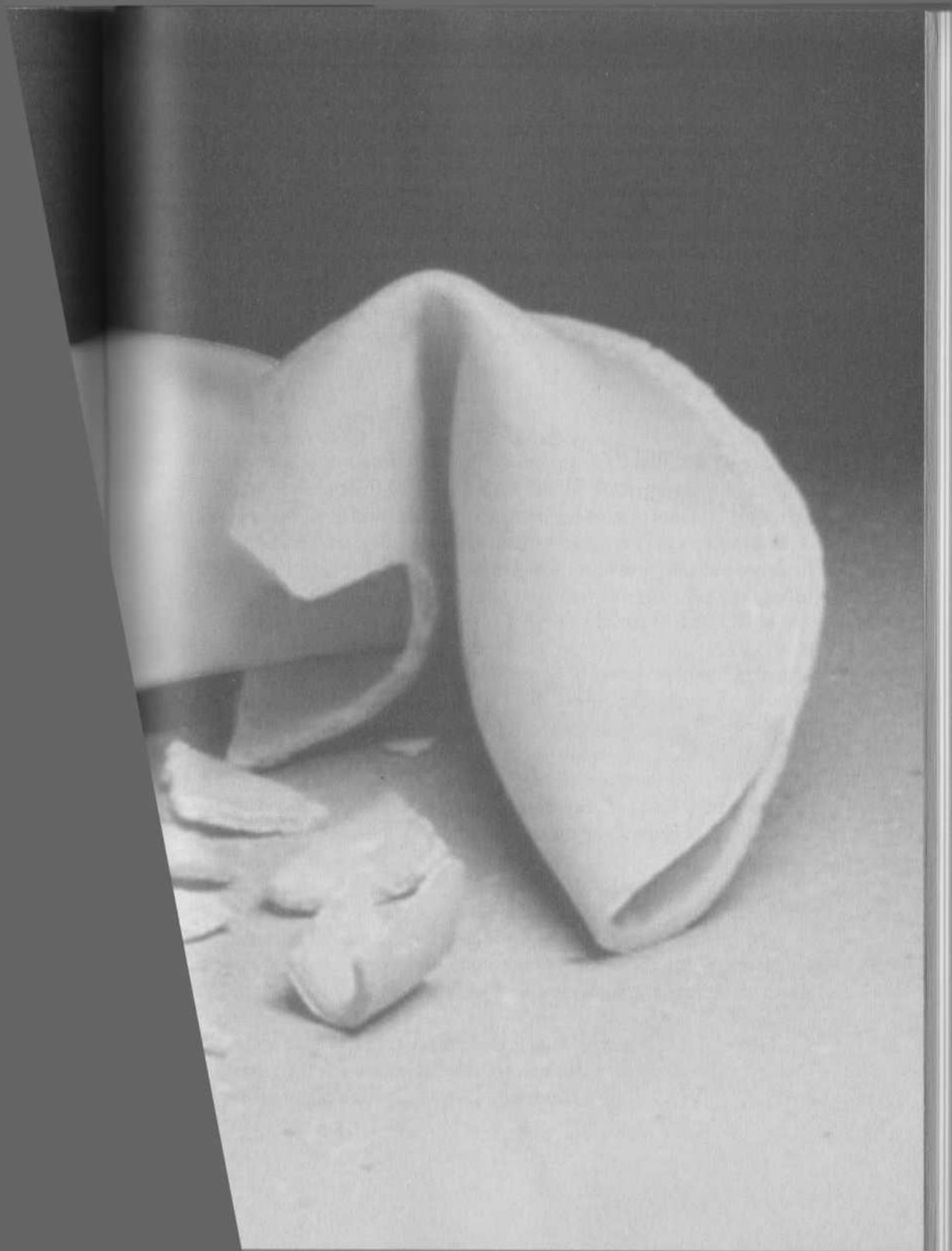

Kevin Alan Milne

DULCE GHINIO

Unii oameni au noroc în Tu
nu ești unul dintre ei.

CAPITOLUL 1

Ai răbdare: zilele negre se vor întoarce curând.

21 septembrie 2009

Sophie Jones a știut exact ce va spune șoferița bondoacă de autobuz mult înainte ca expresul Gig Harbor de Tacoma să se oprească în stația ei de pe Harborview Drive. Anticipase cuvintele femeii, tonul dezamăgit și chiar expresiile faciale acuzatoare. Fiecare nuanță din ceea ce urma să se întâmple era, din toate punctele de vedere, o concluzie dinainte știută. În clipele ce ușa autobuzului se deschidea cu zgomot hidraulic, Sophie s-a distrat repetând schimbul de vorbe pe care le avea în minte. Iar? Oh, la naiba, fato! Ce-i cu tine? Lasă asta acasă!

Sophie a urcat încet în autobuz, închizând în același timp umbrela neagră foarte mare pe care o ținea pe umăr. A zâmbit vag femeii de la volan dar s-a simțit imediat stupidă pentru că încerca să fie drăguță. Ce rost avea, de vreme ce nu va primi nici măcar o grimasă de politețe în schimb?

Știind ce va urma, a început să numere descrescător.

Trei... Șoferița s-a încruntat, apoi și-a oprit privirea pe Sophie și umbrela ei. Doi... A dat drumul volanului și și-a încrucișat brațele la piept. Unu... Un oftat, o clătinare de cap dezamăgită și apoi...

Zero.

- Iar? Oh, la naiba, fato! Ce-i cu tine? Lasă chestia aia acasă! E o dimineață frumoasă de luni.

Sophie a chicotit încet sprijinindu-și umbrela cu vârful în jos de o bară și a plătit biletul. I se părea oarecum amuzant că șoferița era atât de previzibilă.

- Și dacă plouă? a răspuns Sophie, deloc afectată.

- Vezi vreun nor astăzi? Nu mai avurăm nici o stropeală de o săptămână, slavă lui Isus din cer și să batem în lemn.

A bătut cu degetele în bara groasă de oțel.

Sophie a clătinat neîncrezătoare din cap. Șoferița avea dreptate în legătură cu vremea. Cerul dimineții era de un albastru nepătat, iar prognoza amintea doar de soare. Nimic din toate astea nu conta pentru Sophie.

- Mă aștept la ce-i mai rău, a spus, zâmbind din nou forțat.

- Știu asta, fato, a replicat șoferița. Asta e problema ta.

Femeia a mai mormăit ceva în barbă, în timp ce Sophie își căuta un loc. Sophie a ignorat-o. Chiar și în cele mai bune zile, era mult prea devreme dimineața ca să o supere remarcile nepotrivite ale șoferilor de autobuz. Dar asta nu era cea mai bună zi.

Pentru Sophie, ziua aceasta era cea mai rea din an, ca un coșmar repetat anual de care nu putea scăpa. Dacă nu ar fi avut o afacere de susținut, și-ar fi închis bucurioasă telefonul mobil, s-ar fi întors în pat și ar fi dormit întreaga zi, uitând de toate.

De-aș putea, s-a gândit Sophie mergând prin autobuz spre locul ei preferat din spate. Ca de obicei, era singură pe bancheta înălțată de acolo. În timp ce autobuzul înainta, a privit peisajul verde și bogat care îi trecea prin fața ochilor și s-a uitat la cele câteva bărci care se grăbeau să iasă din port. A studiat podul Narrows care facea legătura dintre Peninsula Olimpică și Washington. De obicei, aceste imagini o distrăgeau de la realitățile amare ale vieții.

Dar asta nu era o zi obișnuită.

Pentru Sophie, era o zi de regrete și nimic nu putea opri durerea și dezamăgirea pe care le evoca în fiecare an această dată. O zi de autotestare, și-a spus, îndesând umbrela enormă între scaunul ei și radiatorul din podea. Petrecerea mea personală de înecat în milă. Pot să mă simt cât vreau de rău în...

- La mulți ani, Sophie!

Tresărind la auzul acestei intruziuni, Sophie a icnit înainte de a înregistra efectiv vocea feminină familiară.

- Doamne sfinte, Evi! Încerci să-mi provoci un anevrism? Ce faci aici?

Sophie a ignorat conștient privirile celor câtorva navetiști care își întinseseră gâturile să vadă ce se petrece.

- M-am gândit să îți fac o surpriză! Se pare că a funcționat.

Evi a zâmbit cât a putut de larg și a făcut cu ochiul în timp ce se arunca pe locul liber din fața ei.

Sophie a privit-o cu dispreț.

- Minunat, a meditat ea impasibilă. Am o singură prietenă pe lume și cum îmi arată că ține la mine? Se strecoară pe la spate, face o scenă în public și îmi amintește în ce zi suntem.

Evi încă mai radia.

- De parcă ai nevoie să îți aduc aminte, a tachinat-o. Și dacă vrei să știi, nu m-am strecurat. M-am urcat în autobuz cu două stații înaintea ta, dar erai atât de concentrată când te-ai urcat, că ai trecut chiar pe lângă mine. Ți-am făcut și cu mâna! S-a oprit și a făcut cu ochiul. Dar uită de asta. Este ziua ta, așa că te iert.

- Da, ziua mea - cea mai rea zi cu puțință.

- Oh, mai taci, a contrariat Evi veselă. Știm amândouă că ziua cea mai rea a fost acum mult timp.

Evi era o brunetă scundă cu un zâmbet molipsitor, un râs vesel și cu pielea frumos bronzată. Avea părul și zâmbetul de la mama sa; culoarea pielii o moștenise de la tatăl său latinoamerican, pe care nu îl cunoscuse niciodată; iar râsul era felul ei de a trata complexitatea vieții. Era totodată și una dintre puținele persoane din lume în care Sophie avea încredere. Spre tristețea lui Sophie, numele prietenei sale, Evalynn Marion Mason, fusese extins cu șase luni în urmă la Evalynn Marion Mason-Mack, ca rezultat al căsătoriei sale cu Justin Mack, un prieten de-al lor din liceu. Sophie era bucuroasă pentru prietenii ei - dar unirea lor o făcuse să se gândească cum trece viața pe lângă ea, sentiment amplificat când Evalynn anunțase cu două luni în urmă că era însărcinată.

Ca înfațișare, Evi și Sophie erau diferite ca ziua și noaptea. Evi era scundă, Sophie era înaltă. Evi avea părul drept, șaten și tuns bob, iar Sophie avea bucle aurii care îi curgeau grațios pe umeri. Erau ca două surori și depindeau una de alta așa cum oamenii care crescuseră într-un context mai normal nu înțelegeau. Pentru că oricât de diferite ar fi părut celor din afară, ele aveau cel puțin două lucruri care le uneau ca peticele dintr-o pătură: tragedia și mama lor adoptivă afro-americană.

Sophie a expirat încet.

- Știi că îmi urăsc ziua de naștere.

- Dap.

- Ar fi trebuit să stai în pat cu soțiorul tău în dimineața asta și să mă lași să mă autocompățimesc în pace.

Evalynn a încercat să imite limbajul ridicol al șoferiței ca să mai înveselească atmosfera.

- Fato, ce-i cu tine? Știi că nu te-oi lăsa în pace în ziua în care împlinești douăzeci și nouă de ani! La naiba!

- Taci! Te faci de râs.

Rânjetul enorm al lui Evi s-a transformat într-un chicotit.

- Nu, te fac pe tine de râs. Asta fac eu cel mai bine.

Și-a înghiontit prietena în coaste.

- Hai, hai. Zâmbește, Soph! Nu vreau să-mi petrec toată ziua cu tine dacă o să fii un gnom supărat.

Sophie a ridicat o sprânceană întrebător.

- Toată ziua?

- Mi-am luat liber și o să te ajut să faci bomboanele de ciocolată. Nu vreau să fii singură astăzi.

- Stai. Vii să mă ajuți să fac bomboanele sau să mănânci bomboanele? Ultima dată când ai „ajutat”¹¹, din câte îmi amintesc, era greu de spus care era scopul tău.

Evalynn a înghiontit-o în umăr.

- Știi că ador trufele acelea cu unt de arahide. Dă-mi altceva de făcut și o să fie bine. Oricum, am și alte planuri, care nu implică să umplu forme și să bag cireșe în ciocolată. Am făcut niște aranjamente speciale pentru după-amiaza asta care cred că te-ar putea ajuta să uiți că este ziua ta.

- Aranjamente? Nu îmi place cum sună asta. Ce fel de aranjamente, Ev?

Evalynn a făcut cu ochiul.

- Îmi pare rău, e surpriză. Buzele îmi sunt sigilate. Va trebui să aștepti până mai târziu.

Următoarea stație de autobuz era parcare de pe Kimball Drive, unde s-au urcat cam șase călători. Printre ei era un bărbat înalt cu bluză bleumarin și pantaloni kaki. Părul său șaten se ondula jucăuș, iar ochii săi albaștri străluceau. Dacă nu ar fi renunțat deja la bărbați, Sophie ar fi putut fi înclinată să îi mai arunce și o a doua privire. S-a muștră pentru că i-a trecut prin cap așa ceva.

Majoritatea călătorilor s-au așezat pe primul loc liber găsit, dar necunoscutul a scanat autobuzul pentru locul potrivit. S-a prefăcut că nu observă că Sophie se uită la el. Cu o geantă de laptop într-o mână și cu o hartă în cealaltă, a înaintat pe culoar până în spate, echilibrându-se din când în când pentru mișcările autobuzului.

Sophie a întors capul cu douăzeci de grade și s-a uitat pe geam, prefăcându-se interesată de peisajul care îi trecea prin fața ochilor.

- Este liber? a întrebat el politicos după câteva secunde, arătând jumătatea goală a banchetei din spate.

Sophie a continuat să privească pe geam.

- Este un autobuz public, a spus ea rece. Dar de ce nu sunt bune scaunele libere din față?

A arătat cu ochii către locurile libere de care trecuse el.

Bărbatul a zâmbit politicos și s-a așezat, punându-și geanta în poală și desfacând harta.

- Este mult mai bună vederea de aici.

A privit-o direct în ochi în timp ce a spus asta.

Sophie s-a îndreptat puțin în scaun, gândindu-se fugitiv la fostul ei logodnic. S-a oprit să îi compare în gând pe cei doi. Tipul de alături e drăguț, a admis ea. Înalt. Arată bine. Încrezător. Dar nu e Garrett.

- Cum vrei, a spus ea. Oricum, mai am doar o stație.

Bărbatul a continuat să zâmbească.

- Ei bine, în cazul acesta, poate mă poți ajuta. Nu sunt de aici. Tocmai m-am mutat din Oregon în weekend și încerc să deslușesc sistemul de transport. Câte stații sunt până în centrul orașului Seattle?

- Multe, a răspuns ea. Ar fi trebuit să aștepti următoarea mașină acolo unde te-ai urcat.

- Înțeleg. A dat din cap nedumerit. Așadar, practic, m-am rătăcit.

- Mi-e teamă că da.

Nu s-a lăsat încurcat.

- În cazul acesta, mă bucur că am ajuns pe bancheta din spate. Dacă tot m-am rătăcit și am întârziat în prima zi de serviciu, cel puțin te-am întâlnit pe tine.

Acum era rândul lui Sophie să îl privească întrebător.

- Stai puțin. Țsta vrea să fie planul tău? Te urci în autobuz cu o hartă și pretinzi că ești abia venit în oraș ca să agăți femeii încrezătoare?

El a rânjit.

- Dacă este, funcționează?

- Categorie nu! a răspuns Sophie, pe un ton oarecum șocat.

- Glumeam, a spus el, chicotind. De fapt, nu sunt genul care agață tipe ciudate.

S-a corectat.

- Nu că tu ai fi ciudată, dar... înțelegi ce-am vrut să spun.

Sophie nu a răspuns. Ce rost are? s-a întrebat. Poate flirta cât vrea, tot

nu contează. Am terminat-o cu bărbății. I-a răsărit în minte altă imagine cu Garrett.

Scoțându-și umbrela de sub scaun, a spus:

- Ei, bine ai venit în Washington. Acum vine stația mea, așa că dacă nu te superi, aș vrea să cobor.

S-a întors către Evalynn.

- Ești gata?

Aceasta a dat din cap și s-au ridicat.

Bărbatul i-a făcut loc lui Sophie.

- Ascultă, a spus el. Ai putea măcar să îmi spui cum ajung la Seattle?

- Sunt grămezi de femei în autobuz. Sunt sigură că vreuna dintre ele o să te ajute.

El nu a mai spus nimic.

Imediat ce au coborât pe trotuar, Evalynn a înghiontit-o iar pe Sophie.

- Ești nebună? Tipul era adorabil!

Sophie a scuturat din cap.

- Ți-am mai spus, sunt perfect fericită fără un tip în viața mea.

- N-aș fi zis, a bombănit Evalynn în barbă.

Cele două au continuat să discute în timp ce mergeau către magazinul lui Sophie, deși Evalynn era cea mai vorbăreață. Sophie o asculta doar pe jumătate, mergând cu umbrela sprijinită de umăr, dar mintea sa era plină de amintirile zilelor de naștere trecute. În prim-plan era cea mai importantă zi a ei, cu exact douăzeci de ani în urmă, care se dovedise a fi ziua care le schimbase pe toate celelalte care urmaseră.

Pentru Sophie, avea să fie întotdeauna ziua în care îi fusese spulberată viața.

CAPITOLUL 2

Ai o memorie bună apăsată de amintiri rele.

21 septembrie 1989

Jacob Barnes și-a frecat fața cu mâneca de la haină, încercând inutil să-și șteargă tulburarea din privire. Minteia lui s-a grăbit să pună laolaltă detaliile ultimelor cincisprezece minute, dar era prea amețit ca să își amintească exact cum ajunsese pe marginea drumului. După ce s-a sprijinit de un stâlp, Jacob a tras nervos de cravata sa de mătase, care îi părea deodată un laț în jurul gâtului. Partea din față a costumului său italianesc era udă toată, dar și-a imaginat că era doar rezultatul statului în ceața umedă a infamei vremi umede din Seattle.

- Doamne, a spus el cu voce tare, când i s-a limpezit mintea.

Și-a mijit ochii ca să-și focalizeze privirea pe scena din fața lui. Jacob nu fusese niciodată prea rezistent, așa că ceea ce vedea l-a făcut să vrea să verse. S-a luptat să se abțină.

- E numai vina mea, a șoptit o voce slabă și înspăimântată de lângă el.

Jacob a privit în jur, căutând proprietarul vocii. La câțiva pași distanță, stând singură pe trotuar, lângă un hidrant, era o fetiță. Nasul și buzele ei erau învinețite și umflate și dintr-o tăietură de pe obraz îi curgea sângele pe maxilar și pe gât. Bluza albă pe care o purta avea și ea urme purpurii.

Fetița și-a strâns brațele în jurul picioarelor ca să le protejeze de ploaie și de vântul neobișnuit de rece pentru luna septembrie.

- Eu... eu voiam doar niște ciocolată, a suspinat ea. Doar o bu-bucătică.

Jacob era amețit. Și-a schimbat poziția de lângă stâlp, sperând că îl va ajuta să nu mai leșine.

- Crezi că e vina ta? a întrebat cu o voce mai brutală decât intenționase. Ce legătură are ciocolata cu asta?

Fetița a răspuns la prima sa întrebare cu o aprobare din cap, în timp ce studia atent agitația de pe stradă. Jacob i-a urmărit privirea - zgomot constant de sirene, lumini care clipeau, flăcări strălucitoare, ofițeri de poliție, pompieri care răcneau comenzi, șoferi de ambulanțe, sticlă spartă, metal îndoit și sânge - atât de mult sânge. Imaginile, sunetele și mirosurile oribilei scene i-au întors simțurile pe dos. Fetița s-a întors din nou către el, dar tot nu a spus nimic.

Chiar atunci, au venit în fugă o polițistă și un paramedic.

- Domnule, i-a spus paramedicul lui Jacob, părând foarte îngrijorat, lă- sați-mă să vă ajut să vă așezați. Și-a pus repede cutia de prim ajutor pe pământ, apoi i-a cuprins talia lui Jacob cu brațul său uriaș și l-a așezat pe trotuar.

- Puteți face ceva pentru mine? Ridicați-vă mâna stângă deasupra capului și țineți-o așa până aduc niște bandaje. Puteți face asta?

Jacob era nedumerit de cererea paramedicului.

- De ce? Sunt bine. Nu vedeți? Ajutați-o pe puștoaica aceea - arată cam rău.

- Domnule, ați...

- Jacob.

- Bine, Jacob, ești în stare de șoc. Cred că ai pierdut foarte mult sânge și vreau să mă asigur că nu pierzi...

- Sânge? De unde? Pe Jacob l-a mai trecut un val de greață. Este sânge de la cap? De la fața mea?

- Jacob! a strigat paramedicul, cu voce înghețată. Nu este de la față. Ui- tă-te la mâna ta!

Strângând pleoapele în ploaia torențială, Jacob s-a concentrat la mâna sa. Ce a văzut i-a trimis un alt val de greață în abdomen. Toate cele patru degete de la mâna stângă lipseau, tăiate chiar din palmă.

- Eu... cred că trebuie să mă întind, a gemut el.

În timp ce paramedicul se ocupa de mâna lui, Jacob și-a îndreptat atenția către fetiță și polițistă. De unde stătea, putea auzi tot ce discutau. Numele polițistei era Ellen și a început să îi ștergă blând fața fetei cu un bețișor cu vată în timp ce o ținea de vorbă. Apoi s-a așezat lângă ea pe trotuarul ud. Fata se tot uita la mâna mutilată a lui Jacob.

- Totul o să fie bine, scumpo. Foarte bine. Ellen s-a oprit și s-a uitat la camagiu, parcă întrebându-se dacă ar mai putea fi ceva bine într-o asemenea situație. Poți să îmi spui cum te cheamă? a întrebat cu grijă.

Copila s-a uitat în sus la ea cu o privire rătăcită, de parcă încerca să proceseze cuvintele. Apoi a dat din cap și a șoptit încet:

- Sophia Maria Jones.
- Oh, este un nume foarte frumos. Sophia Maria.

Fata a înghițit în sec.

- Mi se spune Sophie.
- Sophie rămâne. Câți ani ai, Sophie?

- Opt. Nu... nouă.

- Oho, a replicat polițista blând, este o vârstă grozavă. Îmi amintesc când aveam eu nouă ani. Când a fost ziua ta?

O lacrimă nouă, uriașă, a apărut în colțul ochiului lui Sophie și i-a curs pe obraz.

- Az...azi, a spus, înghițind cuvântul.

- Aha, înțeleg, a răspuns Ellen încet. Ți s-a sărbătoreai ziua de naștere în seara asta?

Ea a dat din cap.

- Sophie, erai într-una din mașinile astea?

Altă aprobare din cap.

Jacob a simțit un nod în gât în timp ce asculta.

Abia observa paramedicul care lucra la mâna lui, înfășurându-i-o într-un bandaj subțire.

- Poți să îmi spui care dintre ele? a insistat Ellen, privind din nou înjur. Un Datsun albastru era răsturnat la cincizeci de metri distanță, chiar în fața unei mașini mari de ultimă generație care era distrusă în partea frontală. Nici una dintre ele nu mai urma să meargă vreodată, dar cel puțin pasagerii scăpaseră. Celelalte patru mașini implicate în accident - un Volvo, o camionetă mică, un Mercedes sedan și o dubă UPS - erau răspândite pe toate cele patru benzi ale străzii. Camioneta fusese lovită pe partea pasagerului și se răsturnase complet, lovind Datsunul. Volvo era cea mai distrusă, după ce fusese lovită de duba UPS. Sophie a privit cum lucrătorii de la descarcerare au folosit un aparat hidraulic pentru a smulge ușa de la Volvo ca să scoată trupul lipsit de viață al victimei prinse acolo. Pe pământ, lângă aceeași mașină, echipele așezaseră cu grijă un cearșaf albastru peste un alt ghinionist pe care îl scosese dinăuntru. La douăzeci de metri distanță, o echipă se ocupa febril de trupul afectat al șoferului dubei UPS.

- Poți să îmi spui în ce mașină erai, iubito? a întrebat Ellen.

Sophie a privit-o trist. A ridicat o mână și a arătat spre Volvo.

- Acolo. Acolo e mami, a șoptit ea, în timp ce doi pompieri ridicau cu grijă trupul inert al unei femei suple în jur de treizeci de ani de pe partea pasagerului, unde fusese cu doar câteva minute înainte ușa boțită din față.

Polițiștei Ellen Monroe îi venea să plângă, dar știa că asta nu va ajuta la nimic. În schimb, a luat-o pe Sophie în brațe și a lipit capul fetei de umărul ei, apoi a dus-o către un șir de ambulanțe din depărtare, unde nu se mai vedea accidentul.

- Pari destul de ocupată, a spus un alt polițist când cele două s-au apropiat. Pot să te ajut cu ceva?

Ellen a făcut o grimasă.

- Poți suna la SS? Am impresia că o să avem nevoie de ei.

-SS?

Ellen nu voia să spună cuvintele Serviciile Sociale în fața fetei.

I-a aruncat polițistului o privire care spunea „folosește-ți creierul, idiotule!”.

- Ah, a spus el în sfârșit. Desigur. SS. îi sun imediat.

Ellen a așezat-o pe Sophie încet în spatele unei ambulanțe și a găsit o pătură cu care a învelit-o.

- O să treci de asta, puștoaico. Știi asta, da?

Sophie și-a tras nasul.

- Ei bine, ai s-o faci. Sunt o grămadă de oameni care sunt aici să ajute. Ellen a schimbat subiectul, sperând ca fata să nu aibă timp să se închidă în ea. Mai devreme, când am venit, l-am auzit pe bărbatul acela spunându-ți ceva de ciocolată. Ți place ciocolata? Pentru că se întâmplă să am la mine în vestă un Kiss. Îl vrei? A căutat în buzunar și a scos un Hershey's Kiss. Ochii lui Sophie l-au privit cu interes. Uite, e numai al tău.

Sophie l-a băgat în gură și apoi s-a relaxat vizibil.

Merge de fiecare dată, s-a gândit Ellen.

- Spune-mi, Sophie, cum își sărbătorește drăguța asta mică de nouă ani ziua de naștere în seara asta? Ai o rochie așa de frumoasă. Ai ieșit la cină?

- Îh..îhî.

- Grozav. Unde ai fost? Undeva unde să te distrezi, pun pariu.

- La un restaurant japonez. Ne ducem acolo doar în momente speciale.

Sophie a privit în jos la mâna ei și și-a încleștat degetele strâns.

- Ai acolo ceva ce vrei să-mi arăți? Ellen a arătat către pumnul strâns al lui Sophie.

- Nu vreau să vezi.
- Bine, a răspuns ea calmă. Nu-i nimic. Deci, te-ai distrat la restaurant?
- Da. S-a oprit. Fac mâncarea pe masă. Bucătarul a făcut din cepe un vulcan care răbufnea. Asta a fost partea mea preferată.
- Oh, Sophie. Asta sună minunat. Și după cină?
- Tata a spus că trebuie să mergem, pentru că am școală mâine.
- Hopa! Sub cearșaf trebuie să fi fost tatăl ei.
- Doar tu, mama și tata?
- Și buni. Stă cu noi, de când a murit bunicul.
- Și bunica ei!
- înțeleg. Deci ați plecat toți acasă împreună?
- Da.
- Sophie a strâns pumnul mai tare.
- Și apoi... v-ați oprit pe undeva?
- Sophie se tot uita pe stradă.
- Eu am vrut. Dar tata... se grăbea acasă, cred. I-am spus că dorința inimii mele era o bucățică de ciocolată de la magazinul de dulciuri de acolo. A arătat spre el.
- Au cea mai bună ciocolată din oraș. Cel puțin așa spune mami.
- O să încerc și eu cândva. Și apoi ce s-a întâmplat?
- Tata a spus că nu luăm ciocolată în seara asta, pentru că am mâncat desert la restaurant. Dar i-am spus că era dorința inimii mele.
- Ellen și-a ridicat sprâncenele auzind aceeași expresie din nou.
- Cum adică?
- Păi, dorința inimii mele era să luăm niște ciocolată. I-am arătat - Sophie și-a ridicat mâna încleștată - i-am arătat ca să ne oprim.
- I-ai arătat mâna ta?
- Sophie a scuturat din cap.
- I-am arătat ce era în mâna mea. Mi-a spus la restaurant că se va adevăra. Și apoi... S-a întors ca să vadă. Apoi s-a auzit un claxon. Nu a avut timp să se întoarcă.
- Ultimele cuvinte abia s-au auzit. Sophie și-a băgat capul între umeri.
- Este numai vina mea, a spus, începând din nou să plângă.
- Chiar atunci, s-a întors celălalt polițist.
- Sunt pe drum, a spus încet, încercând să nu deranjeze.
- Mulțumesc, Pete.
- Ellen a frecat-o pe Sophie ceva mai tare pe umăr și pe braț.

- O să fie totul bine, Sophie Jones. Îți promit. Într-un fel sau altul, o să fie bine.
Și nu e vina ta.

Sophie s-a înfășurat mai strâns în pătură și și-a privit din nou pumnul strâns.

- Acum poți să îmi arăți ce ascunzi acolo în mână?

Dând din cap, Sophie și-a desfăcut încet degetele. În mână avea o bucățică boțită de hârtie de la o prăjitură cu răvaș. Ellen s-a aplecat ca să citească mesajul, apoi a înțeles.

Fericirea e un dar care strălucește în tine.

Dorința inimii tale se va împlini curând.

- Nu e adevărat, nu-i așa? a întrebat Sophie. Nimic. Prăjiturilele cu răvaș nu sunt adevărate, nu? Tata a mințit.

Ellen nu știa ce să spună ca să nu-i facă și mai rău fetei.

- Ei, se adevăresc, a răspuns ea. Până la urmă.

Sophie și-a deschis ochii mai larg, dar expresia ei era de îndoială.

- Serios?

- Sigur. Ellen a ridicat din umeri. Tatăl tău nu te-ar minți, nu? Și nici eu. Se va adevăra.

Sophie s-a gândit puțin la cuvintele lui Ellen.

- Bine. Atunci noua dorință a inimii mele este să fiu din nou cu familia mea. Asta e dorința mea!

Ellen a simțit că i se sfâșie inima.

Pentru prima dată la serviciu, și-a lăsat emoțiile să iasă la suprafață și i-au dat lacrimile.

- Oh, scumpa mea, îmi pare așa de rău, a suspinat ea. Știu că asta e dorința ta. Și e și dorința mea. Dar... dar....

- Dar nu pot să am asta, nu?

Ellen a slobozit un suspin lung de durere, apoi și-a șters lacrimile care îi curgeau pe față și a dat la o parte o șuviță de pe fața fetei.

- Mi-e teamă că nu, scumpa mea.

Sophie a mototolit hârtia și a aruncat-o pe jos. Aceasta a aterizat în apa care curgea pe lângă șanț. A privit cum plutea, ducând cu ea toate speranțele și visurile ei.

O parte din ea voia să alerge după ea, să o ridice, să o usuce și să pretindă că totul era bine. Dar nu avea să fie bine și a refuzat să se amăgeas

Dulce ghinion I 197

că. Părinții ei muriseră, bunicii ei muriseră și nu mai era nimeni pe lume care să o iubească. Gândurile ei s-au întors la carnagiu - șoferul dubei UPS, mașinile răsturnate, bărbatul fără degete, corpurile fără viață ale părinților ei.

- Este vina mea, și-a șoptit din nou. Numai vina mea.

CAPITOLUL 5

Ceva ce ai pierdut va apărea curând, dar unele lucruri pierdute este mai bine să rămână negăsite.

21 septembrie 2009

Magazinul lui Sophie era într-un spațiu mic de pe Commerce Avenue, indicat de o firmă subțire, din nichel mat, care stătea orizontal chiar deasupra intrării. Literele gravate cu laserul alcătuiau numele CHOCOLAT' DE SOPH, urmat de litere cursive mult mai mici: *DULCIURILE INIMII*.

Categoric interiorul magazinului era luxos. Câteva tablouri mari post-modemiste atârnau pe pereți, iar culorile lor captau interesul și însuflețeau decorul curat, contemporan. Pe un raft din sticlă se aflau patru platouri din cristal austriac pentru mostrele gratis de fondant. Lângă ferestre, în colțuri opuse, se aflau mese de granit asortate la care clienții puteau sta și se puteau delecta cu o băutură caldă în timp ce ronțăiau creațiile bogate în ciocolată ale lui Sophie.

Orele dimineții au trecut cum treceau întotdeauna, cu Sophie gonind de la o treabă la alta. Erau nuci de tocat, forme de umplut, unt de topit, creme de amestecat și o mie de alte sarcini care trebuiau îndeplinite înainte de deschiderea ușilor la ora zece dimineața. Sophie trebuia să se asigure și că Evalynn nu se apropia de bomboanele cu unt de arahide din frigider până când acestea nu se întăreau destul pentru a fi învelite în ciocolată.

În ceea ce o privește pe Evalynn, aceasta nu o ajuta prea mult. Sophie nu se supăra. Chiar dacă ar fi preferat să fie singură cu gândurile ei, a apreciat gestul prietenei sale; prezența lui Evi îi ușura povara de emoții.

Când totul a fost aproape gata, Sophie a luat un pix și câteva fâșii subțiri de hârtie din biroul ei micuț și s-a așezat ca să-și termine pregătirile de dimineață. Scrierea acelor preziceri unicat devenise partea preferată a slujbei ei și era probabil principalul motiv pentru care afacerea ei se menținuse pe linia de plutire într-o economie slabă.

- Vreo temă anume astăzi? a întrebat Evalynn.

-Nu.

Sophie tot bătea cu pixul în masă în timp ce se gândea ce să scrie.

- Țintești la dezamăgire ușoară sau la inimă sfâșiată?

- Șșșt. Nici una. Scopul este doar realitatea, nimic mai mult.

- Pot să te ajut să le scrii?

-Nu.

- Atunci, pot să iau măcar o trufa? a întrebat ea cu speranță.

Încruntându-se, Sophie a adus-o la tăcere:

- Taci! Nu pot să gândesc. închide gura doar câteva minute, te rog.

- O să iau asta ca pe o permisiune, a șoptit Evalynn pornind spre cealaltă cameră, unde erau expuse niște trufe proaspete.

După un sfert de oră, satisfăcută că avea destule fâșii de hârtie scrise ca să facă față cererii unei zile, le-a strâns și i s-a alăturat lui Evalynn în partea din față a magazinului.

- Cum te-ai descurcat? a întrebat Evi.

Sophie i-a dat teancul de hârtiuțe.

-Vezi și tu. Și când termini, vrei să le bagi tu în prăjiturile? Trebuie să fac curat în spate înainte de a deschide.

Vânzările de dimineață sunt de obicei slabe, chiar și pentru cei mai buni ciocolatieri, așa că Sophie nu a fost surprinsă că nu a dărâmat nimeni ușa când a întors semnul de neon DESCHIS care atârna pe ușă. Choclat' de Soph s-a deschis exact la ora zece, dar primii cumpărători nu au venit până la zece și jumătate.

Puțin după unsprezece, a început nebunia de prânz și vânzările au crescut. Ca întotdeauna, cel mai bine se vindeau Prăjiturilele cu Ghinion ale lui Sophie, care cuprindeau fiecare una dintre prezicerile ei unice de tunete și fulgere. Prin definiție, Prăjiturilele cu Ghinion nu erau cele mai gustoase lucruri din magazin. După ce plia și cocea aluatul în forma tradițională a prăjiturilorelor cu răvaș, Sophie le înmuia în ciocolată neîndulcită. Gustul pe care îl aveau era șocant pentru cine nu le știa. Când inventase prăjiturile ciudate, cu unsprezece luni în urmă, Sophie se gândise că vor fi o găselniță pe termen scurt. Dar spre marea ei surpriză, bucățelele amare își câștigaseră destulă celebritate locală ca să continue să dispară de pe raft.

Chiar înainte de două după-amiaza, în timp ce Sophie încasa banii de la un cuplu care părea foarte amuzat să afle din Prăjiturică lui cu Ghinion că ceilalți îl vorbeau pe la spate, Evi a arătat către ceas și a mimat:

- E aproape timpul!

Sophie și-a ridicat o sprânceană amintindu-și de aranjamentele despre care vorbise prietena ei mai devreme. Le-a dat celor doi restul și a așteptat să iasă înainte de a se întoarce către prietena ei.

- Ei bine, Ev. Varsă tot. Care-i marea surpriză?

Evalynn a spus:

- Ți-am spus, buzele îmi sunt sigilate.

- Atunci spune-mi când. Sper că e abia mai târziu.

Evalynn a privit dincolo de Sophie, către ușă, apoi a început să se strecoare către bucătărie.

- Oh, cred că...

S-a ferit din calea lui Sophie în timp ce striga peste umăr:

- Acum!

Sophie s-a întors reticentă. Înainte să vadă tot, a închis ochii ca o ultimă încercare de a amâna inevitabilul. După câteva inspirații superficiale, Sophie a deschis puțin doar un ochi. Atunci a icnit și a deschis larg ochii.

- Ce...

S-a îmbujorat imediat. A încercat să își vină în fire înainte de a articula:

- Ah, la naiba!

Nu era exact ce dorise să spună, dar a spus-o cât de grațios și rezervat a putut, apoi a adăugat elocvent:

- Cred că mi se face rău.

-Rău? Poate ar trebui să vezi un doctor.

El ținea doisprezece trandafiri cu coada lungă amestecați cu crini proaspeți și avea o gură perfectă.

Era cu cincisprezece centimetri mai înalt decât Sophie, cu un maxilar puternic și bine proporționat. Totul la el - părul des și negru, gropițele, timbrul vocii sale - era așa cum își amintea ea.

Sophie a simțit nevoia să își îndrepte părul și să își aranjeze bluza, dar s-a abținut.

- Văd unul. Asta-i problema.

S-a oprit. Ochii ei au rătăcit prin cameră, sperând să găsească ceva mai bun la care să se uite decât el.

- Hmm. Ce cauți aici?

A înaintat câțiva pași, ca să poată închide ușa. Zâmbetul lui înțeleghător a rămas fix.

- Putem da înapoi o secundă? Poate să începem cu un salut simplu, ca „Bună”?

Ea și-a încrucișat brațele și și-a mușcat nervoasă buza.

- Trebuie?

- Nu, dar mi-ar plăcea, a răspuns el făcând cu ochiul.

Sophie și-a amintit cât de mult îi plăcea ei când făcea el cu ochiul. Acum nu mai era atât de sigură.

- Bine. Hm. Bună... Garrett. Ai... venit. Neinvitat, aș putea adăuga. Bine ai venit.

- Bună, Sophie, a răspuns el încet. La mulți ani.

A ridicat florile și s-a apropiat, încet, ca un șoarece care inspectează o capcană.

- Arăți foarte bine. Ce mai faci?

Sophie nu a răspuns imediat. Privind în jos la vitrină, și-a văzut reflexia în sticlă și ce a văzut a surprins-o. Nu mai era un proprietar de afacere încrezător și independent. Era o adolescentă, o puștoaică cu ochii strălucitori care visa la ziua în care se va îndrăgosti. S-a mai uitat o dată și a văzut aceeași fată, ceva mai mare, la facultate, simțind că nu va găsi niciodată pe cineva. Din nou, reflexia s-a schimbat. Acum trecea de la o relație proastă la alta, toate sfârșind cu inima ei rănită. Apoi, ca un miracol, într-o clipită, îi arăta un inel de logodnă lui Evi, ținându-l de mână pe Garrett și făcând planuri de nuntă. Sophie a mai strâns o dată din pleoape, dar imaginea a dispărut.

- Mi-a fost și mai bine. Acum înapoi la întrebarea mea. Ce cauți aici?

Garrett a continuat să se apropie până când între el și Sophie nu mai era decât vitrina de sticlă. S-a uitat la ea și privirea îi era era și mai blândă. Zâmbetul lui cu gropițe s-a stins într-o linie solemnă, serioasă.

- Mi-ai lipsit, Sophie.

Sophie a avut nevoie doar de o secundă ca să înșire în minte toate reacțiile posibile la o asemenea declarație incredibilă: să plângă, să plece, să-i cadă în brațe, să țipe isteric, să verse, să intre în panică, să leșine, să sune la poliție, să-i arunce în cap cel mai apropiat platou cu fondant, toate cele de mai sus, sau...

Sophie a râs. Genul de râs simplu care înseamnă „asta este cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată”¹. Apoi s-a uitat pe geam ca să se asigure că nu intra nici un client în magazin. Abia apoi a strigat cât a putut de tare:

- Evalynn Marion Mason-Mack! Treci aici imediat!
- Evi a scos capul de după peretele bucătăriei. A spus jucăuș:
- Ați zbierat, doamna mea?
- Sophie a tras-o de mânecă spre ea.
- Explică, i-a poruncit, arătând către Garrett, care zâmbea.
 - Hei, ușor cu doamna însărcinată, a glumit Evalynn.
 - Explică, acum.
 - Ei, haide, Sophie. M-am gândit... știi, că poate ți-ar face bine o scânteie de ziua ta.
- O scânteie? a urlat ea. Asta e o explozie! Sau o implozie. Oricum, ce-ai avut în cap?
- Păi, am... s-a bâlbâit Evalynn. Cred că înțeleg ce vrei să spui. Dar... ce flacăra arde mai tare decât una veche, nu?
- Sophie a vrut să țipe din nou, dar și-a ținut gura.
- Deci asta e marea ta surpriză? La douăzeci de ani de la cea mai rea zi din viața mea și ca să o serbezi tu inviți tipul care a fost responsabil pentru a doua cea mai rea zi din viața mea? Genial.
- Evalynn a ridicat din umeri.
- Păi, dacă vezi lucrurile așa, cred că...
 - Un moment, doamnelor, a spus Garrett, din nou cu o expresie serioasă.
- Sophie a presupus că era imaginea pe care o folosea când trebuia să dea pacienților vești proaste.
- Sophie, am contactat-o pe Evi acum câteva zile când m-am hotărât să vin să te văd. Nu ea m-a căutat. De fapt, mi-a spus în față să te las în pace. Dar când nu a putut să mă facă să mă răzgândesc, a ales să vină și ea azi, în cazul în care ai fi avut nevoie de ea.
- Sophie s-a întors către Evalynn.
- E adevărat?
- Evalynn a dat din cap scuzându-se și a plecat în spate.
- Și știi foarte bine, a continuat Garrett, că te-am rănit. Nu îmi caut scuze, dar ar trebui să știi că ceea ce am făcut m-a rănit și pe mine. A doua cea mai rea zi pentru tine se întâmplă să fie cea mai rea zi pentru mine și de asta am venit astăzi. Erau lucruri pe care nu eram pregătit să ți le spun atunci, dar cred că trebuie să știi adevărul. Garrett a ridicat florile și a privit-o pe Sophie adânc în ochi.
- Ea a luat buchetul reținută, privindu-l.

- Ai înnebunit? De obicei nebunii sunt livrați la ușa din spate și totuși ești aici. Garrett, chiar nu cred că mai avem ce discuta. A fost acum aproape un an, pentru Dumnezeu. Ai plecat. Ai avut motivele tale. Sfârșitul poveștii.

Lui Garrett i-a căzut fața.

- Nu vrei să-mi acorzi o întâlnire amărâtă la care să stăm și să vorbim ca să îți pot spune ce...

- Credeam că ai venit doar ca să vorbim! Acum vrei și o întâlnire?

- Sophie, a spus Garrett, ascultă. Ceea ce vreau să-ți spun este important. Poți să-mi dai doar o seară ca să spun ce trebuie astfel încât să existe o încheiere pentru amândoi? S-a oprit, implorând-o din ochi. Te rog?

Ea și-a scuturat capul ferm.

- Nu. Nu se va întâmpla.

- Doar o întâlnire, a insistat el. Știu că ar fi trebuit să mă descurc mai bine decât am făcut-o, dar e prea mult dacă cer o oră din timpul tău ca să spun ce ar fi trebuit spus atunci?

Sophie l-a ignorat.

- Dacă nu te superi, am o afacere de condus aici.

Garrett arăta de parcă ar fi fost lovit. S-a uitat tânjind la femeia frumoasă care îi răpise inima cu un an înainte. Dar și el îi luase ei inima, o ținuse în mâini ca pe o comoară, apoi, când se aștepta ea mai puțin,, o aruncase ca pe o piatră și călcase pe ea.

- Ei bine, dacă tot sunt aici, a spus, pot să cumpăr niște bomboane?

- Nu o să refuz un client care plătește, a răspuns ea plat.

El a scanat vitrina.

- Ceva nou de când nu am mai fost pe aici?

Un rânjel înșelător a apărut în colțul gurii lui Sophie, dar a încercat să îl ascundă.

- De fapt, da. Astea de aici se vând cel mai bine, a spus ea mândră, scoțând un coș cu prăjiturile cu răvaș înmuiate în ciocolată de după tejghea. Crezi sau nu, tu le-ai inspirat.

- Serios? a întrebat el, părând îndoit și flatat în același timp. Arată delicios. Cât costă?

- Trei dolari.

- Bine, una din astea. Plus șase trufe la pachet.

Sophie a adunat bomboanele și le-a pus într-o cutie, dar a lăsat Prăjitura cu Ghinion pe un șervețel. Știa că este crudă, dar spera că el o va mân

ca înainte de a pleca, pentru a-i vedea reacția. Nu a dezamăgit-o. Garrett și-a scos portofelul și i-a dat banii, apoi a luat o înghițitură din prăjitură. Sophie a privit cum a mușcat din ea.

Reacția lui inițială a fost una de deliberare calmă. A lăsat câteva secunde pentru ca papilele lui să înțeleagă noua experiență. Apoi ochii săi s-au mărit și s-a strâmbat.

- Sophie, asta este... a scuipat el. Are gust de ciocolată de menaj.

Sophie s-a strâmbat deliberat.

- Vai, le detești. Sunt distrusă.

El și-a șters o bucată de ciocolată amară de pe buze.

- Tu chiar vinzi astea oamenilor? Adică, ei plătesc pentru așa ceva?

Acum, pentru prima dată de când intrase el în magazin, ea a zâmbit cu adevărat.

- Nu e minunat? Le-am numit Prăjiturele cu Ghinion. Numai durii le mănâncă. Cei mai mulți oameni le cumpără ca să citească prezicerile.

Garrett a mai rupt o bucată de prăjitură ca să ajungă mai ușor la bucățița de hârtie din interior. A privit mesajul. Apoi l-a citit tare, cu o voce întrebătoare.

- Slujba ta pare sigură acum, dar ai răbdare. Nimic nu ține veșnic! Asta e cea mai deprimantă prezicere pe care am citit-o vreodată.

- Ei, mai cumpără, a răspuns ea cu o scânteie în ochi. Sunt sigură că vei găsi una și mai interesantă.

El a rămas cu gura căscată.

- Vrei să spui că oamenii vin aici doar ca să ia preziceri din astea? De ce ar face așa ceva?

Radiind, Sophie i-a dat restul lui Garrett.

- Evi crede că oamenilor le plac pentru că sunt unice. Dar părerea mea este că oamenii vor din când în când câte o porție de realitate. Viața e o porcărie, știi. E la fel de amară precum ciocolata asta, așa că de ce să pretindem că nu este?

Garrett s-a uitat fix la ea, neștiind ce să spună.

- Hm, a spus el în sfârșit. Cred că Evalynn avea dreptate. Nu ești fericită, nu?

Lui Sophie i-a dispărut zâmbetul.

- A spus ea asta?

El a dat din cap.

Ea a ridicat din umeri.

- Ei bine, poate că are dreptate.
- De când te simți așa?
- Ah, nu încerca să pui un diagnostic, doctore. Ești ortoped, știi, nu psihiatru.
In plus, ce e fericirea? Aș spune că oamenii care cred că știu ce e fericirea probabil inventează ceva ca să se simtă mai bine cu ei înșiși.
Garrett s-a încruntat.
- Nu crezi cu adevărat asta, nu?
Și-a dat după ureche o șuviță de păr blond.
- De ce nu? Lucrurile pe care oamenii le leagă de fericire sunt trecătoare. Ca relația noastră, de exemplu. E așa cum spunea prezicerea ta - nimic nu durează.
- Cred că greșești.
Sophie i-a studiat îndelung chipul. Personal, nu putea nega că încă îi mai plăcea să îl privească. Simțea fluturi în stomac când el o privea de parcă era singura persoană de pe planetă.
- Atunci spune-mi, Garrett. Ce e fericirea?
El s-a gândit puțin.
- Pentru mine? Hm. In clipa asta trebuie să spun că fericirea înseamnă să fii complet cinstit cu oamenii la care ții.
Replica a prins-o pe nepregătite pe Sophie. Și-a netezit șorțul.
- Cum adică?
- Adică tot anul acesta am trăit cu un secret și mă ucide. Nu pot fi fericit până nu aflu adevărul despre mine.
Sophie s-a retras surprinsă.
- Oh, la naiba, a icnit ea. Există ceva adevărat la tine? Ce? Nu, așteaptă! Lasă-mă să ghicesc.
Mintea îi lucra febril.
Când se trezise părăsită fără delicatețe, Sophie se gândise că poate existau lucruri pe care Garrett nu voia ca ea să le afle despre el. Acum se gândea din nou la asta.
- M-ai înșelat! Îi venea să plângă.
- Nu, n-aș putea niciodată...
- Atunci ce?
Vorbind mai încet decât înainte, el i-a răspuns:
- Ți-am spus. Trebuie să stai cu tine undeva unde putem vorbi. Este complicat și merită toată atenția ta. O întâlnire e tot ce-ți cer.
Chiar atunci clopoțelul de la ușă a sunat și a intrat o mamă tânără cu

doi copii mici. Garrett s-a dat la o parte de la tejghea și s-a așezat pe unul dintre scaunele goale de la fereastră.

În timp ce mama îi ajuta pe cei doi copii să aleagă bunătățile, Sophie s-a gândit la ce spusese Garrett. E crud, s-a gândit. Îmi smulge fericirea și apoi apare din senin și mă acuză că nu sunt fericită.

Lăsând mâinile să-i cadă pe lângă corp, Sophie a privit vitrina. La început a văzut fețele copiilor de pe cealaltă parte, lingându-se pe buze în timp ce studiau bomboanele. Uitându-se mai atent, propria ei reflecție i s-a conturat din nou în minte. Iat-o, o fetiță zâmbitoare, râzând și jucându-se în brațele tatălui său, apoi chicotind când mama sa îi gâdila tălpile. Ochii i s-au umezit, iar imaginea a dispărut. Acum era puțin mai mare, destul de mare ca să își amintească fiecare detaliu al accidentului. Totul era rău, pentru că știa că fusese doar vina ei. Sophie a clipit și imaginea a dispărut. Fericirea e trecătoare, și-a reamintit ea.

- Garrett, a spus ea după ce familia plecase. Ascultă. Dacă sunt sau nu fericită nu te privește pe tine. Tu ai plecat, îți amintești? Nu ai nici un cuvânt de spus în viața mea. Și lucrul acesta îngrozitor pe care vrei să mi-l spui? Prefer să nu știu. S-a oprit, privind-l. Cred că ar trebui să lăsăm trecutul în trecut. Bine?

Garrett a stat tăcut, privind fix podeaua. După câteva clipe lungi, s-a ridicat și a spus:

- Sophie, doar de dragul discuției, dacă greșești? Dacă fericirea de durată există? Dacă am avut-o chiar aici în mâinile noastre și eu am stricat tot? A făcut un pas spre ea. Dacă mai există o șansă să avem asta?

- Nu există, a insistat ea.

- Ce ar trebui să fac ca să accepți o întâlnire? Ce trebuie să îți spun nu e doar despre mine, Soph. Este și despre tine.

Sophie a bătut ușor cu degetele în tejghea, privind bărbatul care cândva o tratase ca și cum ar fi fost soarele, luna și stelele, toate într-una. Exact până în ziua în care plecase.

- Uite ce este, a spus ea. Facem un târg.

Ochii lui Garrett s-au mărit.

- Ce fel de târg?

Genul de târg pe care nu ai nici o șansă să îl câștigi, s-a gândit ea.

- Păi, de când Evalynn s-a măritat, îmi tot spune că ar trebui să găsesc un bărbat ca să avem despre ce discuta. Săptămâna trecută a încercat chiar să mă facă să dau un anunț în ziar.

Garrett a chicotit.

- Adică, „femeie singură albă caută...”“?

- Caută orice altceva în afara unui ortoped. Da, așa ceva. Oricum, i-am spus că întotdeauna am crezut că oamenii aceia caută doar o aventură. Nu caută de fapt adevărata fericire. Dar de vreme ce tu ai adus fericirea în discuție și ești așa de sigur că există, ce-ar fi să încerci tu să o găsești pentru mine?

Garrett a ridicat sprâncenele.

- Cum?

Rânjetul lui Sophie s-a lărgit.

- Ziarul! Există anunțuri pentru orice altceva acolo. De ce nu și pentru fericire?

- Nu pricep. Vrei să dau un anunț personal pentru tine?

- Nu. Un anunț de căutare. Ceva simplu, ca „Se caută. Fericire”. îl dai în *Seattle Times* și dacă găsești, să zicem, o sută de oameni care să răspundă ceva inteligent, atunci am să-ți acord o întâlnire.

Garrett a studiat-o. Știa că posibilitatea ca cineva să răspundă la un asemenea anunț era cel mult vagă.

- Chiar nu vrei să ascuți ce am de spus, nu?

- Acum unsprezece luni voiam. Acum? Nu prea, Dar hei, cel puțin îți dau o șansă, corect?

El s-a încruntat, părând ușor deprimat.

- Sigur. Târgul acesta mai are și alte clauze de care ar trebui să știi?

Sophie a bătut din nou cu degetele în sticlă în timp ce se gândea.

- Hmm... da. Nu poți recruta prieteni, pacienți sau pe oricine altcineva ca să trimită răspunsuri. Și toate trebuie să ajungă la căsuța poștală pe care o am pentru chestiunile de afaceri. Nu vreau să apară vreun nebun la mine acasă sau la magazin, încercând să mă facă fericită.

El a continuat să o privească.

- Și ce înseamnă un „răspuns inteligent”?

Sophie a râs.

- Orice hotărâsc eu că este, atunci când citesc. Evident, vreau doar declarații de fericire raționale și gândite. Nimic dubios. Și cel mai important, nimic trecător.

Garrett a scos un furnăit.

- Trebuie să primesc o sută de răspunsuri și nici unul din lucrurile alea nu contează?

- Astea sunt regulile dacă vrei o întâlnire.

Sophie părea mulțumită de ideea ei și zâmbetul ei neîndurător o demonstra.

Garrett, pe de altă parte, era evident frustrat. îi trebuiseră unsprezece luni ca să își facă curaj să își împărtășească secretul cu Sophie și acum ea îl bloca. S-a întors și s-a îndreptat către ușă, cu umerii căzuți. S-a oprit o clipă, de parcă se gândea să se oprească și să îi spună tot ce avea de spus. Dar probabil s-a gândit că era prea complicat, pentru că a pornit din nou. La ușă, s-a uitat peste umăr.

- La revedere, Sophie.

O parte din Sophie ar fi vrut să nu fi fost atât de dură cu el. În fond, în sufletul ei își dorea să mai fi fost a lui. Dar a refuzat să îi permită să-i frângă iar inima.

- La revedere, Garrett.

El a privit-o pe Sophie din cap până în picioare, studiind fiecare detaliu.

- Am să trec din când în când pe aici ca să văd dacă vin răspunsuri. Dar dacă nu ajungem niciodată la o sută, a adăugat el încet, te rog înțelege că te-am iubit mereu, Soph. Chiar dacă am fost un laș și un ticălos, sentimentele mele pentru tine nu s-au schimbat.

Sophie nu și-a permis să plângă până ce el nu a plecat.

- Și eu, a șoptit ea după ce s-a închis ușa.

CAPITOLUL 4

fiu vei fi niciodată fericită. Ce trist.

Cu toate că Sophie a îndemnat-o pe Evalynn de trei ori să se ducă acasă la soțul ei după ce a plecat Garrett de la 'Chocolat' de Soph, prietena ei nu s-a lăsat convinsă.

- Cu mine rămâi până coborâm din autobuz în Gig Harbor.
- Nu merg cu autobuzul acasă, a mormăit Sophie.
- De ce? Ți-e teamă să nu te agațe alt tip drăguț? a întrebat Evalynn.

Sophie și-a arătat dezaprobarea încruntându-se - după atâția ani, Evalynn ar fi trebuit să știe fără să i se spună.

- Pentru că am altceva de făcut în seara asta.
în sfârșit a priceput.

- Ah, fir-ar să fie! Îmi pare rău, Soph. Ce insensibilă am fost. Te duci la cimitir, nu? Evalynn s-a oprit, văzând expresia crispată a lui Sophie. Vrei să vin cu tine anul ăsta? Adică... pot?

Sophie s-a relaxat și a zâmbit.

- Ai făcut destule deja. Serios. E ceva ce trebuie să fac singură.

Evalynn a zâmbit și ea, apoi a îmbrățișat-o pe Sophie într-un fel care spunea că o să fie bine. Dar se întreba când o să fie de fapt bine. Era timpul să treacă peste trecut și să meargă mai departe. Evalynn nu simțea asta pentru că nu înțelegea.

Ca și Sophie, știa și ea câte ceva despre tragedie, pentru că își pierduse mama condamnată la închisoare când avea opt ani. Lipsa familiilor fusese ceea ce le unise pe cele două când erau copii și formase o legătură puternică între ele. Dar din motive pe care Evalynn nu le înțelegea pe deplin, rănile lui Sophie erau mai adânci decât ale ei.

Evalynn i-a dat drumul surorii ei adoptive.

- Ești absolut sigură? Nu trebuie să te duci mereu singură, să știi.
- Sunt sigură.

La momentul în care a sosit angajatul din tura de seară la ora cinci, un student pe nume Randy, Sophie era deja epuizată emoțional. De obicei mai rămânea puțin după ce sosea Randy ca să mai pregătească ceva pentru a doua zi, dar soarele de septembrie deja cobora, așa că întârziase.

Strigând după primul taxi de pe stradă, Sophie a luat-o spre nord, către Seattle. Nu avea putere să meargă la cimitir mai mult de o dată pe an, dar știa dramul pe dinafară.

Traficul de pe 1-5 era un coșmar, după cum se așteptase. Când taxiul a ajuns în fața cimitirului Evergreen Washelli pe Aurora Avenue, soarele coborâse deja dincolo de linia orizontului. Sophie a plătit cursa și a coborât repede.

În cimitirul împrejmuît, a urmat drumul principal care mergea spre est. Drumul se bifurca lângă o celebră statuie din Primul Război Mondial, numită Infanteristul. De la statuie, a luat-o la stânga, spre nord, peste niște coline presărate cu cedri înalți.

Sophie a ieșit de pe drumul principal ultima sută de metri, mergând în zigzag pe lângă tufișuri și morminte până la un șir de mesteceni din vârful colinei. A ajuns acolo unde gardul nu mai bloca vederea spre mormântul părinților ei și s-a oprit. Era un bărbat acolo, ghemuit în iarbă, privind exact spre mormintele către care se îndrepta ea. Era întors cu spatele.

Sophie s-a întrebat care erau șansele ca singura persoană din cimitir să viziteze chiar mormântul de lângă cel al părinților ei. Nu prea mari. Gândul că era singură cu un bărbat ciudat care stătea lângă mormântul familiei ei i-a dat fiori. Întorcându-se încet, a încercat să se strecoare neobservată.

A făcut doar trei pași.

- Bună! Nu pleca! Plec eu acum. Era categoric o voce de bărbat, dar avea ceva ciudat, melodios. Ceva categoric... unic.

Sophie s-a întors.

Era un bărbat scund, cu umerii lați și cu ochelari negri de soare. A mers către ea, zâmbind, și ea a observat că mergea ciudat.

- Serios, a continuat el. Am terminat aici.

Sophie l-a privit apropiindu-se. Era mai tânăr decât ea, avea poate douăzeci de ani. În alte condiții, ar fi fost îngrozită, dar ceva din comportamentul lui a liniștit-o.

Pe măsură ce se apropia, a observat că avea capul ceva mai mare decât normal, cu fața mai rotundă. Voia să îi vadă ochii, dar erau ascunși în spatele lentilelor. Sophie și-a înghițit nodul din gât.

- Ați găsit ce căutați? a întrebat, când el a ajuns la câțiva pași distanță.

El a rânit, dar nu s-a oprit și nici nu a încetinit.

- Eram doar în trecere, a spus râzând. Am avut ceva de făcut pentru tatăl meu.

Bărbatul a rânit și mai larg, și-a îndesat mâinile în hanorac și a continuat să meargă.

Sophie l-a privit curioasă încă câteva secunde.

Se gândea la timbrul ciudat al vocii lui - un defect de vorbire melodios - când i-a atras atenția o altă mișcare de la baza colinei. Cineva făcea cu mâna.

- Sophie! Așteaptă!

Nu trebuia să audă mai mult decât numele ei ca să știe a cui era vocea. Sophie a privit-o pe Evalynn, care a trecut rapid de tânărul bizar și a urcat dealul până la ea.

- Credeam că ți-am spus că vreau să fiu singură.

- Mi-ai spus? a întrebat Evalynn.

- Nu face pe proasta.

- Bine... uite care-i chestia. Justin credea că o să întârzie, așa că a invitat niște prieteni la noi să se uite la Seara de fotbal de luni. Aș fi fost în plus, așa că m-am urcat în mașină și am venit aici. S-a oprit cât să vadă cum se încrunta Sophie. M-am gândit că așa nu mai trebuie să plătești taxiul la întoarcere. A zâmbit malefic. Poți să mă plătești pe mine în schimb.

Sophie a început să râdă și s-a relaxat.

- Nici să nu te gândești. Dar voi fi încântată să iau ceva de mâncare pe drum. Mor de foame și chiar am chef să-mi înec amărăciunea într-un platou uleios cu inele de ceapă și într-un shake de ciocolată.

- Sună minunat. Acum, putem merge să-ți vezi părinții?

Sophie a condus-o pe Evalynn la o piatră de lângă gard, sub ramurile unui cedru bătrân, care marca locul de veci al lui Thomas și Ceciliajones. I'e piatră scria:

Soț și tată

Soție și

mamă

Și-au iubit fiica și unul pe celălalt deplin și pentru totdeauna

- Ce drăguț, a șoptit Evalynn după ce a citit. Știi ce, eu stau mai în spate, ca să poți face ce ai de făcut fără să mă ai pe cap.

S-a îndepărtat.

- Nu e nevoie, a răspuns Sophie. Crezi sau nu, asta va fi o oprire scurtă.

Evalynn a privit curioasă cum Sophie a băgat mâna în geantă și a scos o cutiuță de bomboane de ciocolată. Deschizând-o, a luat dinăuntru o tru- fa și a pus-o cu grijă pe piatra de mormânt. Apoi a băgat din nou mâna în geantă, de data asta scoțând o fâșie de hârtie și un ac. A îngenuncheat în fața pietrei, apoi a băgat încet acul în hârtie și amândouă în centrul trupei.

Înainte de a se ridica, Sophie a mai făcut un ultim gest care a uluit-o pe Evalynn. În colțul mormântului era o piatră plată și netedă, cam de cinci centimetri diametru și de un centimetru grosime. Evident nu era acolo din întâmplare. Piatra era agat translucid cu fărâme argintii și grena prin ea. Sophie i-a admirat frumusețea. Apoi a ridicat-o, a băgat-o în geantă și s-a ridicat.

- Hai să mergem, a spus ea.

- Cum? a întrebat Evalynn surprinsă. Asta-i tot?

- Ți-am spus. O oprire scurtă. Am terminat.

- Bomboana? Lași una în fiecare an? a întrebat Evalynn.

Sophie a aprobat din cap.

Privind încă o dată piatra de mormânt, Evalynn a întrebat:

- Ce-i cu hârtia pe care ai pus-o pe ea? Și asta e o chestie anuală?

Sophie a scuturat capul.

- Asta e ceva adăugat anul acesta. După... S-a oprit și și-a mușcat nervoasă buzele. După toată povestea cu Garrett, cred că viziunea mea asupra vieții s-a schimbat puțin. Hârtia e doar felul meu de a arăta ce simt.

Evalynn a zâmbit înțelegător.

- Asta-i bine! Trebuie să te exprimi într-un fel sau altul. Te superi dacă...

A arătat din ochi spre hârtie.

Sophie a dat din umeri.

- N-ai decât.

Evalynn a îngenuncheat și a citit cu voce tare:

- Vei risca în viitorul apropiat și vei câștiga.

Evalynn a tresărit și s-a uitat la Sophie, care zâmbea mulțumită.

- Sophia Mariajones! Parcă ai spus că asta e modul tău de a exprima ce simți. Cum exprimi asta sentimentele tale față de părinții tăi?

- Am spus că exprimă ce simt, dar nu am spus că asta simt pentru ei.
- Ce ar trebui să însemne?

Sophie a privit în jur și a mijit ochii spre soarele care apunea.

- Gândește-te așa. Acum, astăzi, este frumos afară, însorit și cald. Dar mâine? Presupun că până atunci hârtiuța asta va dispărea. Va fi distrusă. Și Irufă? Vreo veveriță flămândă sau un raton o va înfuleca fără îndoială până în zori. Așa că prezicerea și ciocolata sunt doar semne că, într-un final, speranțele și visele dispar. A privit în jos și a citit în gând inscripția de sub numele părinților ei. Povestea vieții mele. Totul e trecător.

Evalynn a privit-o în tăcere.

Pentru o clipă, Sophie a refuzat să se uite la prietena ei cea mai bună. I'ână la urmă a ridicat ochii și a văzut îngrijorarea de pe fața lui Evalynn. A oftat.

- De asta vin singură. Nu mă aștept să înțelegi, Ev, dar asta sunt eu. IȘine?

O parte din Evalynn voia să îi bage mințile în cap lui Sophie, în timp ce altă parte din ea ar fi vrut să dea de Garrett Black și să îl facă să plătească pentru ce făcuse cu inima ei. Dar Evalynn a dat doar din cap și a zâmbit palid.

- Bine, Sophie.

Au coborât dealul împreună până la șosea, în tăcere.

Cinci zile mai târziu, telefonul mobil de pe noptiera lui Sophie a început să vibreze, smulgând-o dintr-o altă noapte fără odihnă, mult înainte de a fi ea trează. A privit ecranul printre gene ca să vadă ora - 6:26 dimineața - apoi s-a uitat la număr, gândindu-se dacă să răspundă sau nu.

- Este singura mea zi liberă, a mormăit Sophie în timp ce răspundea iară chef. Ești cumplită pentru că suni la ora asta.

- Nu am putut evita, a replicat Evalynn veselă. Justin și cu mine plecăm devreme azi, dar înainte de a pleca, am vrut să îți spun că ar trebui să iei un exemplar din *Times*. Cred că ai vrea să vezi pagina G4.

- Ce e la pagina G4? a întrebat ea amețită.
- Ei, doar nu vrei să îți stric surpriza?
- Ev. E beznă. Spune-mi ce ai găsit ca să pot să mă culc la loc.
- Bine, fie. Două cuvinte. „Caut. Fericire.”¹¹

A spus cuvintele încet și clar, articulând fiecare silabă.

A urmat un moment lung de tăcere. Apoi Sophie a gemut:

- Chiar a dat anunțul?
- Dap.
- Categorie mă așteptam să renunțe la idee. Nu are cum să primească sute de răspunsuri.
- Cred că el e de altă părere.
- Minunat. Păi, mulțumesc că m-ai trezit cu asemenea vești minunate, Ev, a răspuns ea plat. Ești o adevărată prietenă.
- Ciao, Soph!

Sophie a pus telefonul la loc și și-a tras păturile peste cap, dar după ce s-a tot sucit și răsucit fără să mai reușească să doarmă, s-a rostogolit din pat și s-a dus la baie. Și-a aruncat pe ea un hanorac și niște blugi, și-a trântit o umbrelă pe umăr și a plecat să se plimbe prin soarele dimineții.

Chiar după colț era un centru comercial mic, cu un magazin care vindea ziare la automatele din față. Un dolar și cincizeci de cenți mai târziu, răsfoia *Seattle Times*.

A găsit secțiunea G, a dat la pagina 4.

Sophie a gemut când a văzut anunțul la jumătatea celei de-a doua coloane. A încercat din greu să se încrunte, dar nu s-a putut împiedica să nu zâmbească atât cât a citit și recitit anunțul.

Caut. Fericire.

Vă rog, ajutați-mă să găsesc ce am pierdut.

Trimiteți sugestii la CP 3297, TACOMA; WA 98402 (Numai fericire de durată, vă rog. Nimic trecător.)

- Garrett Black, a spus ea tare, dând din cap. Nu spera prea tare. Totul e trecător.

CAPITOLUL 5

Curând vei cădea în iubire.

Atenție: Când oamenii cad, de obicei își rup câte ceva.

Octombrie 2007

- Nu ai făcut-o, a gemut Garrett la telefon. Te rog spune-mi că glumești.

Olivia DeMattio era la capătul celălalt al firului în casa ei din Seattle și suna jucăușă ca o școlăriță. DeMattio era numele ei de căsătorie - a doua căsătorie, prima terminându-se aproape înainte de a începe. Deși Oliviei îi plăcea cum suna numele de căsătorie, întotdeauna își detestase prenumele. Soțul ei, Ken DeMattio, cu care era de șaisprezece ani, îi spunea uneori Liv. Prietenii de la secția de poliție îi spuneau Livie, în afara cazului în care erau în patrulă, caz în care răspundea la numele „Dispecerat”¹¹.

Garrett nu îi spusese Oliviei niciodată în nici unul din acele feluri. Pentru el era simplu mama.

- Ei, haide, Garrett. Nu te face că nu te interesează.

Garrett a așteptat înainte de a răspunde.

- Mi se pare că e o întâlnire aranjată și știi cât le detest.

- De ce este o întâlnire aranjată? Pentru că nu știe cine ești? Pff. Chiar dacă ar fi fost o întâlnire aranjată, tot o întâlnire este, nu? Olivia a făcut o pauză. Cine știe, poate că voi doi o să găsiți ceva ce nici nu știați că lipsește. Adică, aveți deja atât de multe lucruri în comun.

- Incredibil. Tocmai ai sărit de la o întâlnire aranjată la... ce? Ceva sau altceva care lipsește cu o femeie pe care nici n-am văzut-o vreodată?

- Deci ai de gând să refuzi ocazia asta?

Garrett a luat telefonul de la ureche cât să îi spună asistentei lui că va fi acolo.

- Bine, a spus fără chef în receptor după ce a plecat asistenta. Mă duc. Nu te aștepta să iasă ceva din asta. Mă duc doar de curiozitate.

- Cum spui tu, Garrett.
- Bine. Acum, Sophie asta știe ceva despre mine?
- Doar ce i-am spus lui Ellen la serviciu, ceea ce nu e prea mult.
- Mai poți să îmi spui și altceva despre ea?

Olivia s-a oprit să se gândească.

- Am văzut poze astăzi.

-Și?

Olivia a pufnit.

- Va trebui să aștepți și ai să vezi. Amintește-ți doar să vezi și cum e pe dinăuntru.

Știa ce înseamnă asta. Când era mic, de câte ori apărea subiectul fete, mama lui Garrett îi spunea că „adevăratele pietre prețioase ale rasei feminine sunt adesea ascunse în spatele unui exterior imperfect”. Nici Olivia nu era vreo frumusețe, iar Garrett era destul de sigur că ea se considera una din acele pietre prețioase ascunse.

- Stai liniștită, a promis el. O să fiu amabil, indiferent cum arată.

- Ești un băiat bun, Garrett.

- Trebuie să fug. Poți să-mi trimiți un e-mail cu detaliile întâlnirii?

- Este la ora șapte vinerea asta. Poți să ții minte asta și fără un e-mail. Dar nu vrea să o iei tu, așa că va trebui să-mi spui unde vrei să vă întâlniți ca să îi transmit lui Ellen.

- Bine. Ce zici de Space Needle? Am fost acolo doar pentru priveliște, dar am auzit că au un restaurant minunat.

- Cred că e bine. Tu fă rezervarea și eu îi spun lui Ellen că te întâlnești cu Sophie în magazinul de suvenire la șapte.

El s-a uitat la ceas, gândindu-se că următorul său pacient aștepta deja de cinci minute.

- Cum o recunosc?

Olivia a râs.

- Uită-te după piatra prețioasă singură și probabil că va fi ea.

Garrett a oftat în receptor.

- O singură întâlnire, i-a reamintit.

- Vorbim mai încolo, Garrett.

Telefonul s-a închis.

Vinerea a venit mult mai repede decât voia Garrett Black. A cochetat o dată sau de două ori cu ideea de a o suna pe mama lui și a-i spune că e

bolnav, dar s-a temut că-l va trimite pe unul din prietenii ei detectivi ca să îl verifice și apoi va plăti scump.

La șase și un sfert, a plecat de la biroul său din Tacoma și la șapte Iară cinci a găsit un loc de parcare la câteva blocuri de Space Needle. A mers restul drumului pe jos până la cel mai vestit loc din Seattle, o clădire de o sută optzeci și cinci de metri, construită ca piesă centrală pentru Expoziția Mondială din 1962.

Uitându-se din nou la ceas înainte de a intra în magazinul de suvenire de la parter, Garrett a văzut că întârziase deja două minute. Înăuntru, a scanat zecile de oameni care se plimbau pe acolo uitându-se la suvenire, dar cele câteva femei care se potriveau cu imaginea cu care venise de acasă a unui diamant ascuns ori erau însoțite de un bărbat, ori aveau copii cu ele.

Continuând să o caute pe Sophie Jones, Garrett a făcut două ture prin magazinul în formă de gogoasă, dar tot nu a găsit pe nimeni care să se potrivească cu ce căuta el.

- Urăsc întâlnirile aranjate, a mormăit el.

Când trecea pe lângă lifturi a treia oară ca să mai dea o tură, cineva l-a bătut pe umăr. întorcându-se, Garrett a văzut una dintre cele mai vibrante femei pe care le văzuse vreodată. O văzuse deja la tura precedentă, dar se uitase în altă parte ca să nu fie prins holbându-se. Era îmbrăcată drăguț în pantaloni și un pulover en coeur. Părul ei blond cădea peste umeri în şuvițe groase și ondulate, buzele și obrajii cu gropițe zâmbeau drăguț și ochii ei albaștri străluceau și zâmbeau de capul lor.

- Pari pierdut, a spus ea.

- Ah, a răspuns el bâlbâindu-se. Nu, eu... eu caut pe cineva. Trebuie să mă întâlnesc cu o fată... o femeie, de fapt. „Idiotule.“

Zâmbetul ei se lărgi.

- Poate pot eu să te ajut?

- Nu, mulțumesc. Sunt sigur că va apărea mai devreme sau mai târziu. Sper că mai devreme, pentru că avem rezervare la restaurant într-un minut.

- Cum arată? a întrebat ea, rânjind.

- Bună întrebare. Dar nu am un răspuns bun. Este o întâlnire aranjată, oricât de patetic sună.

Ea a dat din cap.

- Chiar sună patetic.

- Și mai patetic e că e aranjată de mama.

-Au.

- Știu.

Femeia și-a mușcat buza de jos și și-a răsucit o şuviță de păr pe deget.

- Am o idee minunată, a spus după câteva secunde. De ce nu te duci la recepție și nu îi rogi să o cheme? Asta o să vă scutească de efortul de a vă căuta unul pe altul.

El s-a uitat la ceas și a aprobat.

- Ar fi și mai rapid. Mulțumesc.

Recepția era la câțiva pași, lângă lift. Femeia l-a urmat pe Garrett la birou.

- Pot chema pe cineva prin microfon? a întrebat-o el pe tânăra care stătea la recepție.

- Sigur, a răspuns recepționista. Care este numele?

- Sophie Jones.

- Mulțumesc. O clipă, vă rog. Tânăra s-a aplecat către un microfon mic. Sophie Jones, la recepție. Sophie Jones, la recepție, vă rog. Sunteți așteptată.

Oamenii din magazin s-au oprit să asculte anunțul. Apoi și-au continuat treburile.

Blonda de lângă Garrett a râs pe înfundate, dar râsul s-a transformat în chicotit și apoi în hohot. Cu o mână se sprijinea de recepție și cu alta și-a șters o lacrimă.

Și recepționista și Garrett s-au holbat la ea uluiți.

- îmi... îmi pare... rău! a reușit să spună ea printre hohote. A întins mâna. Eu sunt... Sophie Jones.

Lui Garrett i-a căzut fața în timp ce își strângeau mâinile.

- Dar tu... adică... tu ești Sophie?

Nu era câtuși de puțin diamantul din noroi la care se așteptase. Era mult mai bine.

Ea a dat din cap, chicotind încă.

- M-am gândit că tu ești când te-am bătut pe umăr. Dar nu ai spus pe cine căutai, așa că i-am dat înainte. Și-a șters din nou ochii. Chiar îmi pare rău. Dar mulțumesc pentru asta. Aveam nevoie de un râs zdravăn.

- Mă bucur că ți-am fost de folos, a spus Garrett, încă uluit că femeia asta era cea cu care trebuia să se întâlnească.

S-a gândit la sfatul mamei sale că ar trebui să privească atent ce avea în

interior și deodată i s-a părut cu atât mai prudent să o facă. Cu cineva ca Sophie ar fi fost foarte ușor să te iei numai după aspect.

Pentru că deja întârziaseră, Sophie și Garrett au luat primul lift către restaurantul din Space Needle, la o sută cincizeci de metri înălțime, chiar sub puntea superioară. Un chelner pe nume Andre îi aștepta chiar la ușa liftului, ca să îi conducă la masă.

- Fiți atenți, le-a spus Andre când au intrat în sală. Podeaua se mișcă.

I-a condus prin restaurantul rotund către o masă de granit negru lângă fereastră. În timp ce mergeau, Andre le-a explicat că restaurantul se mișcă încontinuu în cerc, făcând o rotație completă cel puțin o dată pe oră, astfel încât clienții să se bucure de vederea de trei sute șaizeci de grade. După ce le-a mai povestit câte ceva despre istoria clădirii, le-a dat fiecăruia câte un meniu și apoi a plecat după băuturi.

După ce au dat comanda, Sophie a scos din geantă un pix și a scris câteva cuvinte pe marginea unui plic de îndulcitor pe care îl luase dintr-un coș de pe masă. Când a terminat, l-a pus pe pervazul de lângă masă.

- Ce e asta? a întrebat Garrett.

- Suvenir, a răspuns ea. Este o tradiție aici. Am scris numele noastre și data, plus locul din care venim. Toți cei din restaurant o vor vedea la geam când vor trece pe aici și unii își vor trece numele ca să se amuze. Poate că unii vor scrie chiar un mesaj. Așa că peste treizeci sau patruzeci de minute, când s-a făcut o rotație completă, voi avea o amintire a vizitei noastre. S-a oprit. Vrei și tu una?

- Sigur. Dar nu roz. Un plic alb de zahăr ar fi bun.

Sophie a mângălit ceva pe un plic de zahăr și l-a pus la geam. La viteza cu care se roteau, plicul de îndulcitor era deja la trei metri de ei.

- Uite. Peste ani, ai să ai ceva dulce care să-ți amintească de mine.

- După ce ți-am spus numele la microfon, nu cred că o să te uiți prea curând.

Ea și-a mușcat buza și a zâmbit.

- Chiar îmi pare rău, a spus. Uite, de ce nu o luăm de la început cu prezentarea de bază?

Garrett și-a dres glasul.

- Bună, mă numesc Garrett. Aăă... Garrett Black. Mă bucur să te cunosc.

- OK, e rândul meu. Bună, sunt Sophie Jones. Poate ai mai auzit de mine. Mi-au anunțat numele la microfon mai devreme.

Garrett a dat din cap și a râs.

- Foarte amuzant. Spune-mi, Sophie Jones, cum am ajuns noi doi la întâlnirea din seara asta? A fost mai mult meritul mamei mele sau al mamei tale?

Sophie a ridicat o sprânceană și zâmbetul i s-a domolit puțin. A luat o înghițitură de apă înainte de a răspunde.

- Cred că au fost parteneri egali în infracțiune. Dacă nu ar fi lucrat la poliție, aș fi spus că trebuie arestate. Dar...

- Dar?

- Nimic. Doar că... Ei bine, ea nu e chiar mama mea. Ellen e mama mea adoptivă.

„Idiotule!”

- Ah, da? De când vă cunoașteți?

- De când aveam nouă ani.

Garrett a cântărit cu grijă ce să spună în continuare. Să treacă brusc la un cu totul alt subiect ar fi părut lipsă de sensibilitate, s-a gândit el, dar să sape în trecutul ei așa direct era la fel de riscant.

- Știu că probabil nu intră în întrebările de început, dar... te superi dacă te întreb cum ai ajuns să stai cu părinți adoptivi?

Sophie a mai luat o înghițitură de apă.

- Părinții mei au murit.

- Îmi pare rău. Trebuie să fi fost incredibil de greu pentru tine. Eu mi-am pierdut tatăl la doisprezece ani. Părinții mei au divorțat când eram bebeluș, așa că nu eram apropiați, dar tot a fost greu.

Sophie s-a relaxat, simțind că parcă are un aliat. A permis zâmbetului să revină.

- Hai să nu rămânem în trecut. Trebuie să fie și lucruri mai bune despre care să discutăm, nu?

- Sigur, a dat el din cap.

Imediat după aceea Andre a apărut cu primul fel de mâncare, supă de roșii. În timp ce mâncau, Garrett a aflat toate informațiile obișnuite despre femeia uluitoare pe care o avea în față. La ce liceu fusese, ce studiasse la facultate și ce meserie avea.

- Ciocolatier? a spus el când ea i-a povestit despre magazin. Pot să spun cu mâna pe inimă că nu am mai cunoscut niciodată un ciocolatier.

- Aș vrea să pot spune că nu am cunoscut niciodată un doctor, l-a tachinat ea. Dar un ortoped? Sincer, câte probleme la picior pot exista care să necesite specialiști care să se ocupe de ele?

El a chicotit amuzat de sarcasmul ei.

- Așteaptă tu până îți cedează tălpile și ai să vezi că fugi la cel mai apropiat ortoped.

Garrett s-a uitat o clipă la ceas în timp ce Andre strângea farfuriile.

1 După calculele lui, întâlnirea se apropia probabil de sfârșit și a realizat că era dezamăgit că această seară cu Sophie Jones se încheia.

- Pot să împrumut pixul tău? a întrebat-o pe Sophie.

Ea i l-a dat peste masă. El a mai luat un plic de zahăr și a scris repede câteva cuvinte pe el.

- Mă întorc imediat, a spus și apoi s-a ridicat, a traversat restaurantul și a pus plicul pe pervazul de lângă o masă liberă.

- Ce-a fost asta? a întrebat ea când s-a întors.

- Încă un suvenir, a răspuns el. Vreau să mă asigur că ajunge la noi până plecăm, așa că i-am dat un avans.

S-a uitat din nou ciudat la el, dar de fapt se uita cum i se mișcau gropițele când zâmbea.

- Înțeleg.

În timp ce își mâncau aperitivele, plicul de îndulcitor al lui Sophie a apărut din nou și după câteva minute a ajuns la masa lor.

- Trei nume, a spus ea mândră, ridicându-l. Două din Spokane, unul din Portland. L-a întors. Oh, și uite un mesaj pe spate! Zaharina este cancerigenă!

Au râs tare împreună.

- Nu sunt sigur că este dovedit științific, a remarcat Garrett, dar oricum e amuzant.

Nu după multă vreme a apărut și primul plic de zahăr al lui Garrett. A lăsat-o pe Sophie să facă onorurile.

- La naiba, a spus ea prefacându-se supărată. Ai mai multe semnături decât mine. Două tot din Spokane; aceleași ca și la mine. Una din Seatle și trei din California.

- Dar nici un mesaj?

Sophie a întors plicul și a izbucnit în râs.

- Ce-i? Nu-mi spune că cineva crede și despre zahăr că este cancerigen.

- Chiar vrei să auzi? a întrebat ea.

- Sigur. Îmi place să râd.

- Foarte bine. Scrie „Hei, blondo, scapă de prost. Avem un scaun liber la masa noastră.”¹¹ Semnat de Rodney și prietenii lui.

Sophie a început din nou să râdă în timp ce îi dădea plicul lui Garrett. Apoi s-a uitat peste capul lui și a făcut cu mâna.

Garrett a simțit că se înroșește. Întorcându-se, a văzut făptașii - trei bărbați în jur de cincizeci de ani - care râdeau isteric și mai aveau puțin și cădeau de pe scaune.

- îmi pare rău, a spus Sophie. Dacă e vreo consolare, nu sunt de acord cu evaluarea lor. Chiar nu pari prost. A zâmbit cald, apoi s-a întors la farfuria ei cu mâncare.

Al doilea pachet al lui Garrett a sosit la masa lor chiar când terminau desertul. Amândoi puteau vedea de unde stăteau că era scris peste tot.

Ce mai contează, a gândit Garrett.

Sophie l-a luat și l-a studiat pe ambele părți. Într-un târziu a spus:

- înțeleg că ai planificată o întâlnire cu cineva?

El a rânjit.

- Păi, de fapt, da, am.

Sophie zâmbea, ceea ce i-a dat curaj.

- Deci sondajul de pe pachetul acesta de zahăr vrea să te ajute să planifici următoarea întâlnire?

- Cam asta era ideea, da. Sunt răspunsuri interesante?

Sophie a citit întrebarea pe care o scrisese Garrett pe plicul de zahăr. „Idei pentru a doua întâlnire?”¹¹ A privit în sus la el. „Și citez: trei B: bow- ling, bar, bere.”

- ăsta ar putea fi Rodney, a remarcat Garrett.

Ea a râs ușor.

- Urmează „Cina pe un vas în Estuarul Puget.” Sună bine. „Urcați pe muntele Rainier.” Oribil, nu pe vremea asta. Și în sfârșit: „Petreceți întreaga seară uitându-vă la stele.” Sigur o femeie a scris asta.

Sophie a ridicat ochii și a zâmbit.

- De ce crezi că a fost o femeie?

- Pentru că e singura sugestie cât de cât romantică.

- Aha. Deci romantismul e important?

- Romantismul e totul. Pun pariu că prietena ta vrea un bărbat tandru și atent, care face toate nimicurile importante. Un bărbat cu adevărat romantic trebuie să fie dispus să facă orice ca să cucerească inima doamnei.

- Romantismul sună intimidant, a comentat el, cu zâmbetul lui uriaș cu gropițe. Deci dacă trebuie să aleg ceva din lista asta pentru următoarea mea întâlnire, tu votezi categoric cu stelele?

Ea a făcut cu ochiul:

- Categorie.

Andre a apărut cu cârdul lui Garrett și cu chitanța și le-a mulțumit că veniseră aici. Apoi i-a condus la lift și după patruzeci și trei de secunde erau înapoi pe planeta Pământ.

- Sophie, a spus Garrett înainte de a ajunge la intrarea principală a magazinului de suvenir, vreau să îmi cer scuze că nu am planificat mai mult decât cina pentru seara asta. Doar că așa mi s-a părut potrivit pentru o întâlnire aranjată.

- A fost minunat, a spus ea, părând să creadă ce spune. O să mă anunți cum merge acea a doua întâlnire cu cineva special?

- Aș fi încântat. Cum pot da de tine?

Ochii ei străluceau când a scos un alt plic de îndulcitor pe care scrisese deja adresa și numărul ei de telefon.

- Pentru tine.

Garrett nu era sigur când avusese timp să scrie acele informații fără ca el să observe, dar era clar premeditat.

- Când crezi că vei avea acea întâlnire?

Garrett își simțea inima pulsând în piept.

- Măine seară, a spus el emoționat. Dacă e liberă.

Sophie a zâmbit timid.

- Sunt sigură că se va elibera.

Intinzând iarăși mâna către geantă, Sophie a scos plicul de zahăr cu sugestii pentru a doua întâlnire și i l-a dat. I l-a pus în palmă astfel încât li s-au atins pentru o clipă mâinile.

Inima lui bătea și mai tare.

- Mulțumesc, a spus el, prea emoționat ca să găsească ceva mai inteligent.

- Noapte bună, Garrett, a spus Sophie plăcut, mușcându-și buza și zâbind în același timp.

Când ea s-a îndepărtat, Garrett a privit ce scria pe plicul de zahăr. L-a răsucit, citind rapid de două ori ce scria pe ambele părți. Apoi inima chiar i-a luat-o la vale.

- Sophie! a strigat din nou.

Ea s-a întors și a zâmbit de parcă știa ce voia să spună.

- Nu scrie „Priviți stelele”¹¹.

Rânjind machiavelic, Sophie s-a întors la el.

224 I Kevin Alan Milne

- Serios?

I-a luat plicul din mână, a scris cu pixul pe el și apoi i l-a pus din nou în palmă.

- Ei, acum scrie. Noapte bună, Garrett Black. A făcut din nou cu ochiul.

- Noapte bună, Sophie Jones.

CAPITOLUL 6

Ai încredere în intuiția ta. Vei avea dreptate mai devreme sau mai târziu.

Nu a fost dificil pentru Garrett să găsească locuința lui Sophie din Gig Harbor a doua zi. Stătea pe strada principală care mergea de-a lungul țărmului. Casa era un bungalow mic construit în anii '40, dar culoarea ei albastră nu arăta mai veche de zece ani, iar albul perfect din jurul ferestrelor îi dădea un farmec clasic. A apărut la ea la șapte și jumătate, într-o haină sport subțire și pantaloni.

Sophie l-a întâmpinat la ușa din față îmbrăcată cu o haină groasă de iarnă, un șal de lână și mănuși. S-au oprit amândoi o clipă să își studieze îmbrăcămintea.

- Arăți îmbrăcată bine, a spus Garrett zâmbind. Ăă... arăți foarte bine. Și bine îmbrăcată.

- Este frig și credeam că o să ne petrecem ceva timp afară. Nu-i așa?

A chicotit și și-a scos un pliculeț de zahăr din buzunar.

- De fapt, mă uitam peste ideile astea pentru a doua întâlnire, a spus el vesel, ridicând plicul și chiar dacă mi-a plăcut ideea cu stelele, mi-e teamă că este prea înnorat astăzi pentru așa ceva. Așa că am ales următorul lucru foarte frumos.

- Care este?

- Cei trei B! Bowling, bar, bere.

Ei i-a căzut fața.

- Glumești, nu?

- Da, a răspuns el radiind. Dar chiar este prea înnorat afară ca să ne ui- lăm la stele, așa că am aranjat altceva.

Ea a zâmbit generos.

- Înțeleg. Și o să aflu și eu ce ai aranjat? Nu mă omor după surprize.

Garrett și-a frecat gânditor bărbia.

- Păi, îți pot spune că va fi o cină. Și va fi și ceva activitate. Dar mai mult de atât, va trebui să aștepti să vezi cu ochii tăi.

Câteva minute mai târziu, erau pe autostrada care mergea către Taco- ma peste podul Narrows și puțin după aceea, erau pe 1-5 spre Seattle.

După ce a ieșit de pe autostradă chiar în partea de nord a centrului, Garrett a încetinit, a scos o mască neagră din torpedou și i-a dat-o.

- Te-ar speria foarte tare dacă te-aș ruga să îți pui asta? a întrebat. Dacă vezi unde mergem, se strică surpriza.

Ea l-a privit sceptică:

- Da, m-ar speria.

- Ai încredere în mine, a spus el liniștitor.

Sophie a oftat, apoi și-a tras cu rezerve masca pe ochi.

-Vezi ceva?

- Nimic.

- Excelent.

Înconjurând mașina, Garrett a ajutat-o să coboare. Apoi a luat-o de braț și a condus-o într-o clădire din apropiere.

- Unde suntem? a tot întrebat ea după ce au intrat.

Garrett nu i-a dat nici un indiciu, conducând-o prin clădire.

Au urcat câteva trepte, au mers pe un hol printre niște uși. În sfârșit, i-a spus să se așeze. A ajutat-o să se așeze pe pământ, pe o pătură mare. Ea era deconcertată de liniștea totală. Categorie acolo nu mai erau alți oameni și a început să nu i se mai pară o idee așa de bună.

Garrett îi putea vedea îngrijorarea în expresia gurii.

- Ești gata să scoți masca? a întrebat așezându-se lângă ea.

- Foarte.

- Bine. Am ajuns. Scoate-o.

Sophie a întins mâna încet și a desprins ariciul de la banda elastică din jurul capului ei. A strâns pleoapele ca să își obișnuiască ochii cu lumina.

Numai că... era tot foarte întuneric.

S-a uitat prin camera ciudată, goală. Părea să fie doar un zid care îi înconjura ca într-un dom, curbându-se în centrul camerei. În fața ei pe pământ erau două farfurii goale lângă niște cutii mici cu mâncare.

- Gata, Vance, a spus Garrett, întorcându-se spre ușă.

După câteva secunde, lumina s-a micșorat și mai mult.

Sophie l-a privit pe Garrett în timp ce camera se întuneca. El o privea

la rândul lui cu o expresie adolescentină. Dinspre zid a apărut o licărire de lumină. Sophie a privit cum mii de luminițe au prins viață. Și apoi a înțeles.

_ Stele! a exclamat. Oh, Doamne! Nu am mai fost la planetariu din clasa a cincea! Cum ai aranjat asta?

- Cunosce un tip, a zâmbit el. Vance e pacientul meu și conduce Pacific Science Center. L-am sunat aseară și a spus că putem avea spațiul ăsta doar pentru noi.

- E uluitor, a spus ea, încântată.

- Mă bucur că îți place.

Sophie și-a schimbat poziția.

- Parcă erau și scaune aici.

- Da, scuze pentru asta. Renovează.

- Cu scaune sau nu, e incredibil. Nu pot să cred. A privit în jur la constelațiile sclipitoare. Mulțumesc mult pentru asta.

Garrett a zâmbit în întuneric.

În restul serii au făcut exact ce ceruse Sophie: au privit la stele. În timp ce priveau universul în expansiune din jurul lor, au discutat mult, printre înghițituri de mâncare thailandeză și orez cu cocos.

În această conversație, Garrett a aflat că Sophie avea o înclinație anume pentru astronomie. Putea identifica și numi cu ușurință cele douăsprezece constelații zodiacale. Când Garrett a întrebat ce anume îi plăcea cel mai mult la stele, a fost intrigat de răspuns.

Stând întinsă pe beton, era concentrată pe luminile sclipitoare de deasupra lor.

- Să te uiți la stele e ca o bucată de istorie, a spus ea visătoare. Unele din lucrurile pe care le vedem pe cer sunt la milioane de ani-lumină distanță. Galaxia Andromeda, de exemplu, este la două milioane și jumătate de ani-lumină de Pământ și asta e una din cele relativ apropiate.

L-a luat de mână și a arătat către o nebuloasă care era unul din punctele din galaxia Andromeda.

- Tot ce e în univers are un trecut, dar stelele nu încearcă să îl ascundă. Kle continuă să strălucească la vedere.

Garrett a studiat fața lui Sophie luminată de stele.

- Andromeda. Asta e ceva grecesc, nu?

- Foarte bine. Era o prințesă și regatul mitologic al Ethiopiei. Mai era cunoscută și sub numele de Doamna înlănțuită.

- Serios? De ce crezi tu că era înlănțuită?

Ochii lui Sophie i-au întâlnit privirea.

- De trecut.

Deși Sophie și-a ferit privirea aproape imediat, Garrett nu s-a putut abține să nu se uite în continuare fix la ea. Totul îl captiva la ea. Modificarea vagă a vocii când vorbea despre Andromeda l-a făcut să se întrebe dacă se vedea cumva ca pe o versiune modernă a Doamnei înlănțuite, legată de un trecut ascuns. Poate ca să o înțeleagă în prezent trebuia să îi afle trecutul.

Privindu-i profilul, Garrett voia să afle cât mai multe despre femeia asta. Voia să profite de orice ocazie avea să o vadă în prezent, cu speranța că ar fi aflat câte ceva și din trecut, în timp ce încerca să devină o parte din viitorul ei.

Pentru Garrett, o întâlnire aranjată la Space Needle urmată de o seară de uitat la stele artificiale de pe o podea de beton era mai mult decât suficient timp cu Sophie Jones ca să își dea seama că planul său inițial de a o vedea o singură dată era foarte prost. Curiozitatea lăsase loc îndrăgostelii și acum voia să petreacă cât mai mult timp posibil cu ea. La zece minute după ce o lăsase pe Sophie acasă după a doua lor întâlnire, a hotărât că era timpul să o invite din nou în oraș. A oprit mașina pe un loc liber de parcare, și-a scos telefonul mobil și i-a trimis un mesaj scurt.

„Liberă mâine ?“ a tastat el.

„îmi pare rău. Lucrez. Singurul angajat plecat din oraș.“

„Te deranjează dacă trec pe la magazin atunci?*"1

Garrett se aștepta la un răspuns rapid, dar răspunsul lui Sophie a venit abia după câteva minute și răspunsul ei abrupt l-a luat pe nepregătite.

„Da... mă deranjează.¹¹

Sperând că glumea, Garrett a tastat repede alt text scurt:

„Asta înseamnă categoric nu???“

„Da... îmi pare rău.¹¹

Garrett s-a holbat la mesaj. Fusese atât de sigur că Sophie se simțise bine la întâlniri, încât nu-i venea să creadă că nu mai voia să îl vadă. Pe de altă parte, a gândit el, nu sunt vreun expert la femei. După cinci minute în care s-a gândit dacă să trimită sau nu un alt mesaj, Garrett a decis să o lase baltă. A băgat mașina în viteză și a plecat acasă.

Întinsă pe pat o oră mai târziu, Sophie se uita fix la ultimul mesaj pe

care i-l trimisese lui Garrett. „Da... îmi pare rău.“ Și-ar fi dorit să fi trimis un mesaj mai delicat. Nu era vorba că nu voia să îl mai vadă... doar că nu atât de repede. Mai avusese relații care începuseră rapid, dar întotdeauna se stinseseră la fel de rapid și voia să evite asta cu Garrett.

În următoarele treizeci de minute, Sophie a stat în pat cu telefonul în mână, sperând că Garrett va mai trimite un mesaj, dar nu a primit nimic. Apoi a cedat și a scris ea un mesaj.

„Hei, Garrett! Unde ai dispărut?”¹¹

Garrett nu a pierdut timpul.

„Stau doar și încerc să îmi dau seama ce am greșit.”

„Îmi pare ATAAT de rău! Pot fi patetică, să știi. Dar și eu vreau să te văd. TE ROG, vino mâine la magazin. Poți să mă ajuți să fac fondant!”

„Bine. Dar numai pentru că nu rezist la fondant.”

„Perfect! Noapte bună!”

Garrett s-a tot frământat nervos a doua zi în legătură cu ce va spune Sophie, dar când a apărut la Chocolat' de Soph în acea seară, a aflat rapid că își făcuse griji degeaba. Imediat ce a intrat, Sophie l-a îmbrățișat cu afecțiune, apoi l-a așezat pe un scaun de lângă fereastră.

- Toți clienții sunt îmbrățișați? a întrebat el jucăuș. Va trebui să vin mai des.

- De asta am succes, a chicotit ea.

Apoi s-a așezat pe scaunul de lângă el și a devenit mai serioasă.

- Ascultă, în legătură cu aseară. Emoțiile au fost de vină. Nu prea am o istorie bună cu...

Erau câteva moduri în care putea termina propoziția. O istorie jalnică cu bărbății arătoși? Cu felul în care-mi deschid inima? Cu angajamentele?

- Cu încrederea, a spus până la urmă.

El a privit-o ciudat.

- Nu ai încredere în mine?

Ea a râs ușor, atingându-l pe genunchi.

- Nu, în mine nu am încredere. Am un obicei prost de a distruge relațiile, așa că atunci când ai spus că vrei să mă vezi din nou așa de repede, m-am emoționat, asta-i tot.

- Cred că înțeleg.

Sophie și-a dat o șuviță de păr după ureche.

- E destul de ironic. De teama de a nu alunga bărbății, îi alung.

Garrett a pufnit încet.

- Stai. Orice tip ar trebui să fie nebun să te lase să îl alungi.

Lui Sophie îi plăcea cum suna vocea lui. Era încrezătoare și ciudat de liniștitoare. îi plăcea și felul în care i se adânceau gropițele când zâmbea și vorbea în același timp.

- Asta a spus și ultimul tip care a venit la magazin ca să mă ajute să fac fondant și știi unde se află acum? L-a privit de parcă aștepta un răspuns. Nici eu! a râs ea.

Garrett a zâmbit, plătându-i umorul autodepreciativ al lui Sophie.

- Știi ce spune mama mereu despre relații?

- Evită-le cu orice preț, pentru că nu aduc decât durere?

- Pe aproape, a spus el vesel. Ea spune că orice relație va fi un eșec total, până la cea care nu va fi și că asta face ca toate eșecurile să fie niște succese - să poți trece de ele ca să o găsești pe cea bună.

Sophie a rânjit jucăuș.

- Și tu îți crezi bătrâna mamă?

- Da. Oricât de amare ar fi eșecurile - și ar trebui să mă pricep, pentru că am avut grămezi - tot mai sper că va apărea persoana potrivită. Și că va transforma amărăciunea în dulceață.

- Ahh, l-a tachinat ea blând. Nu ești doar un romantic, ești un romantic fără speranță.

- Un romantic plin de speranțe, a contrariat el. E o diferență.

Ea i-a întors privirea, încercând să își dea seama la ce se gândește.

- Tu ține minte ce am spus despre mine și încredere, OK? Conside- ră-te avertizat, Garrett Black - cu cât mă întâlnesc mai des cu un tip și cu cât îl plac mai mult, cu atât mai probabil este să stric totul. Este inevitabil.

Garrett s-a ridicat și s-a apropiat, atingându-i blând brațul.

- O iau ca pe o provocare. A zâmbit, privind-o direct în ochi. Acum ai de gând să îmi arăți cum se fac bomboanele sau nu?

Ea a înclinat capul și s-a ridicat.

- Bomboane deci. Vino cu mine.

Sophie l-a condus pe Garrett în bucătărie și l-a învățat câteva trucuri de bază pentru a face fondant. Apoi au trecut la trufe și la fructele înmuiate în ciocolată. În restul serii, au lucrat cot la cot făcând tot felul de bomboane. Când se auzea clopoțelul de la intrare, Sophie servea clienții, dar în restul timpului au vorbit, au glumit și s-au distrat în bucătărie.

Când a închis magazinul la ora nouă, Sophie terminase aproape toate pregătirile pentru a doua zi. Singurul lucru care mai fierbea într-un vas la

bain mării era un amestec nou pe care îl inventase. Un amestec topit de ciocolată neagră, lapte condensat dulce, lichior de mentă și diverse alte creme, unt și zahăr. În timp ce Garrett stivuia oale pe o tejghea, Sophie a băgat un deget în amestecul de ciocolată, apoi l-a lins.

- Gustă asta, a spus, făcându-i semn lui Garrett să i se alăture lângă aragaz. Am lucrat la o rețetă nouă și am nevoie de o părere.

A cufundat o lingură în vas și apoi a ridicat-o spre gura lui.

El s-a aplecat și a gustat.

- Deci?

Lingându-se pe buze, Garrett a răspuns:

- E bun.

Și apoi, fără să se gândească, s-a aplecat mai tare. Sophie nu s-a împotrivit și el a sărutat-o blând.

- Nu, a spus el retrăgându-se. Este mai mult decât bun. Este cel mai bun pe care l-am gustat vreodată.

Sophie a râs.

- Noua rețetă? Sau...

Garrett radia.

- Amândouă.

Oricât de mult ar fi vrut Sophie să nu grăbească lucrurile, ea și Garrett erau clar topiți unul după celălalt. După primul lor sărut de la Chocolate' de Soph, au stat cât se putea de mult timp împreună. În majoritatea zilelor, după serviciu, Garrett o lua pe Sophie de la magazin și o conducea acasă. Apoi se distrau vorbind, plimbându-se, mâncând, râzând, umplându-și timpul cu de toate.

În primele câteva luni de relație, Sophie a ținut să îi spună că amândoi se puteau vedea și cu alte persoane. Era felul ei de a se asigura că știa că poate pleca oricând, dacă voia.

Deși spera că lucrurile vor merge bine în continuare, în adâncul inimii Sophie se tot aștepta ca mai devreme sau mai târziu el să plece. De fiecare dată când pomenea de asta, Garrett îi amintea că în afara cazului în care ea plănuia să plece, rămânea cu el pe cap.

În ianuarie, la patru luni după întâlnirea din holul de la Space Needle, Garrett a luat-o pe Sophie într-o excursie de o zi la Cannon Beach, un orașel vechi de pe coasta Oregonului. Era prea frig ca să facă baie în ocean, dar să caute stele-de-mare printre pietrele de pe plajă și apoi să mănânce

un castron de cremă de scoici la restaurantul lui Mo era un mod perfect de a-ți petrece o duminică de iarnă. Așa cum bănuise că o va face, în cele trei ore în care a condus către destinația lor, Sophie l-a întrebat cât credea că mai durează până ce găsea o altă femeie drăguță care să îi placă mai mult decât ea.

A oftat zgomotos. Garrett trebuia să admită că punerea la îndoială constantă a loialității lui pentru ea începuse să îl irite.

- Hai, Soph, chiar trebuie să discutăm iar asta?

- Sunt pur și simplu practică, a spus ea plat. Tot ce e bun trebuie să se sfârșească la un moment dat, nu?

Garrett s-a întins și a luat-o de mână.

- Nu. Complet greșit. De ce nu poți accepta că nu vreau pe nimeni altcineva?

Ea l-a privit lung și apoi a dat din umeri.

- Nu știu.

El a încercat să zâmbească.

- Ei, într-un fel sau altul, trebuie să ne dăm seama. Pentru că nu plec nicăieri.

Ea l-a strâns de mână.

- E greu să îmi imaginez că ce avem acum nu va dispărea la un moment dat. E prea frumos ca să fie adevărat.

Garrett și-a luat ochii de la drum cât să vadă că arăta la fel de tristă pe cât suna.

- Părinții tăi? s-a aventurat el.

Sophie a dat din cap aproape imperceptibil.

- Deci, crezi că dacă ți-ai pierdut părinții asta înseamnă că toate relațiile se vor sfârși cumva în același fel?

Ea a ridicat din umeri.

- Presupun. De la moartea lor, relațiile din viața mea au foarte... trecătoare. După aceea am fost în câteva familii adoptive și toate au dispărut. Unul din părinții mei adoptivi chiar a murit.

Garrett s-a întins din nou și i-a strâns genunchiul.

- Ei bine, nu trebuie să te îngrijoreze nimic din toate astea cu mine, Sophie Jones. Eu sunt doar tipul care s-a îndrăgostit de tine.

Sophie a fost luată pe nepregătite. Nu numai că era prima dată când folosea acest cuvânt, dar felul în care o spusese a impresionat-o. Nu era nimic ascuns în spatele vorbelor. Nici măcar nu avea impresia că el se aștepta

ta ca ea să îi răspundă la fel, ceea ce era bine, pentru că nu era pregătită să își admită iubirea pentru el, chiar dacă exact asta simțea în sufletul ei. În loc să spună ceva, Sophie și-a desfășurat centura ca să se întindă și să îl sărute pe obraz.

- Fii atentă, a glumit el. Îmi pierd facultățile mentale și fizice când buzele tale sunt pe lângă mine, așa că dacă ai de gând să mă săruți în timpul mersului, măcar pune-ți centura de siguranță.

Sophie l-a înghionțit, apoi l-a luat de mână și degetele li s-au amestecat. O grămadă de gânduri îi goneau prin minte. Câteva din ele erau îngrijorările vechi, dar se gândea mai degrabă cât de mult ținea la bărbatul ale cărui mâini tocmai observase că se potriveau ca mănușile cu mâinile ei.

CAPITOLUL 7

Când ți se oferă visul vieții tale, SPUNE till! Amintește-ți că e doar un vis.

Pentru Sophie, excursia la Cannon Beach cu Garrett și mai ales neașteptata declarare a iubirii lui au fost un punct de cotitură pentru ca ea să accepte că relația lor avea o șansă să treacă testul timpului. După aceea, a început chiar să dea semne că și ea simțea la fel pentru el.

Sfântul Valentin era cea mai aglomerată zi din an la Chocolat' de Soph. Sophie a fost nevoită să lucreze întreaga zi, chiar și după ce a sosit Randy. A trebuit ca amândoi să lucreze non-stop doar ca să facă față valului imens de clienți care căutau în ultima clipă bunătați pe care să le împartă cu persoanele iubite.

Dar în seara următoare, Garrett a surprins-o pe Sophie cu o întâlnire post Sfântul Valentin, care a compensat cu vârf și îndesat lipsa de romantism a zilei precedente. A luat-o la cinci și jumătate și au mers spre nord la o pistă privată de lângă aeroportul Sea-Tac, unde s-au îmbarcat la bordul unui avion mic pe care îl închiriasă Garrett. Pilotul i-a dus deasupra orașului Seatle o vreme, apoi a virat către vest și a aterizat după jumătate de oră pe o pistă îngustă dintr-o zonă izolată de dealuri la nord de muntele Rainier.

Când Sophie a întrebat de ce aterizau, Garrett a rânjit.

- Nu ți-e foame?

Pista, după cum a aflat Sophie, era a unui restaurant. În anii trecuți, acolo fusese cabana unui tăietor de lemne. Dar când compania lui dăduse faliment, un grup de antreprenori descoperise proprietatea și o transformase într-un restaurant gourmet vânătorească, ai cărui clienți erau aproape în exclusivitate entuziaști cu avioane mici. În cei zece ani de la deschidere, locul devenise foarte la modă pentru cluburile de pilotaj din tot nord-vestul Pacificului.

Pilotul a citit o revistă în holul restaurantului cât au cinat Sophie și Garrett.

- Cred că glumești! a spus Sophie, când a văzut prețurile din meniu. O masă costă cât cumpărăturile pe o săptămână.

- Încerc să nu mă uit la prețuri, a râs el. Pun pariu că oamenii care își permit să aibă un avion nici nu se uită la cost.

- Ori asta, ori știu că nivelul de siguranță al avioanelor mici justifică o masă scumpă, întrucât ar putea fi foarte bine ultima lor masă.

Garrett a chicotit.

- Mă faci să râd, Soph. Cred că asta iubesc cel mai mult la tine.

Poate că momentul nu era cel mai potrivit, dar fără să se gândească,

Sophie a izbucnit:

- Și eu te iubesc.

Au rămas amândoi într-o tăcere deplină.

- Oho, a reușit Garrett să spună într-un final. Vorbești serios?

Sunând la fel de surprinsă ca și el, ea i-a răspuns:

- Cred că da. S-a oprit, mușcându-și nervoasă buzele. E... OK?

El a zâmbit cald și s-a întins peste masă ca să o ia de mână.

- E perfect.

I-a zâmbit și ea. Sophie se simțea ciudat de vulnerabilă văzând felul în care o privea Garrett, dar în același timp, în mod și mai ciudat, se simțea în siguranță și convinsă că el nu o va răni. Așa trebuie să simți, și-a spus.

Restul serii Sophie s-a simțit mai bine ca oricând în viața ei, deși nu știa nici ea de ce. Singurele detalii concrete pe care și le-a putut aminti a doua zi au fost aterizarea cam dură pe aeroportul Sea-Tac și sărutul delicios de noapte bună din Gig Harbor.

- Știu că am vorbit foarte mult, dar habar nu am ce a spus vreunul dintre noi, i-a relatat lui Evalynn la telefon în seara următoare. Cred că eram atât de copleșită de emoții pentru ce îi spusese, că numai la asta m-am putut gândi tot restul serii. Orice altceva este o fericire nebuloasă.

Două săptămâni mai târziu, Garrett a participat la o convenție a orto-pezilor care se desfășura timp de o săptămână în New Orleans. Era prima dată când el și Sophie stăteau despărțiți mai mult timp, de la întâlnirea lor din urmă cu șase luni.

Garrett s-a întors din Louisiana sâmbătă, pe 8 martie. Sophie lucra la ora când ateriza avionul, așa că el i-a spus să nu vină la aeroport. În schimb, voia să o vadă la cină, imediat după ce termina lucrul. Nu i-a dez

văluit unde urmau să meargă, dar i-a spus că ar trebui să se îmbrace elegant.

Sophie și-a luat cu ea o rochie la magazin ca să se poată schimba pentru cină. Îndată ce a venit Randy pentru tura de seară, s-a strecurat în biroul ei ca să își pună rochia. Garrett a venit zece minute mai târziu, îmbrăcat în costum.

- Ei, ce puși la punct suntem în seara asta, a spus Sophie când l-a văzut, apoi l-a îmbrățișat și l-a sărutat.

- Copii, a glumit Randy, eu încerc să lucrez aici! Ieșiți afară.

După ce a condus spre nord patruzeci și cinci de minute prin aglomerație, Garrett a scos infama mască neagră pe care o pusese să o poarte la a doua lor întâlnire.

- Ce-ai spune dacă ți-ai pune asta din nou?

Ea a râs.

- Ce tot ai tu cu legatul la ochi?

- Este elementul-surpriză care-mi place.

- Bine, a spus ea zâmbind, am încredere în tine.

Legându-și banda în jurul capului, Sophie s-a gândit la semnificația faptului că îi putea spune acele cuvinte crezându-le cu adevărat. Într-un fel sau altul, el reușise să îi arate că dragostea și încrederea sunt inseparabile.

La cinci minute după ce Sophie își pusese masca, au ajuns la destinație. Garrett a coborât din mașină, i-a dat cheia unui valet și apoi a condus-o pe Sophie prin ușile de la intrare.

Odată intrați, i-a spus că își putea scoate masca.

Imediat ce și-a scos masca, Sophie a știut unde erau.

- Space Needle! a spus, uitându-se în toate părțile. Dar Garrett nu era acolo. S-a întors repede să se uite în spate, dar nu era nici acolo.

Perfect, și-a spus ea pe jumătate amuzată. Tocmai când începeam să cred că ar putea rămâne prin preajmă, dispare în ceață. Exact atunci, vocea unei femei s-a auzit prin sistemul de sunet din magazinul de suveniruri:

- Sophie Jones, la recepție. Sophie Jones, la recepție, vă rog. Sunteți așteptată.

Sophie nu s-a putut împiedica să nu rânjească larg în timp ce mergea spre recepție. Acolo, lângă tânăra care o chemase, era Garrett cu un trandafir în mână.

- Este aniversarea noastră de șase luni, a spus el dându-i trandafirul. Mi s-a părut amuzant să ne întoarcem unde a început totul.

- Ești nebun, a spus ea radiind. Dar foarte dulce.

Luând-o de mână, Garrett a condus-o la lifturi.

După ce au găsit o masă la o sută cincizeci de metri înălțime și au ascultat discursul obișnuit pe care îl spunea chelnerul despre istoricul Space Needle, Sophie și Garrett au scos pixurile și și-au scris numele pe plicuri de zahăr, apoi le-au pus pe pervaz. În timp ce așteptau mâncarea, au depănat povești despre săptămâna care trecuse, spunându-și unul altuia fericiri cât de bucuroși erau că sunt din nou împreună.

Când Sophie și Garrett au terminat felul principal de mâncare, restaurantul se rotise la loc și plicurile erau în dreptul lor. Garrett era cel mai aproape de ele, așa că a luat primul plic și a văzut că era semnat de cinci oameni, apoi i l-a dat lui Sophie. O clipă mai târziu, a cules al doilea plic de pe pervaz și s-a uitat după semnături.

- Ciudat, a spus el, tot sucind plicul. În afară de mine nu a mai semnat nimeni ăsta.

- Nimeni nu a scris nimic?

- Păi, cineva a scris o întrebare pe spate, dar nu și-a lăsat numele sau locul din care vine.

- Care-i întrebarea?

- Scrie doar „Vrei?” a spus el încet, apoi i l-a întins peste masă. Poftim, uită-te și tu.

Sophie a luat plicul și a observat că era mai gros - și mai greu - decât celălalt pe care tocmai îl citise. Fața ei a părut încurcată.

- Cred că e ceva înăuntru.

- Atunci deschide-l. Acum m-ai făcut curios.

Sophie a rupt plicul la un capăt, apoi a vărsat conținutul pe farfurie. În mijlocul grămezii de zahăr era cel mai uluitor inel cu diamant pe care îl văzuse vreodată. Când l-a văzut a icnit „Doamne Sfinte!” și apoi l-a ridicat și l-a scuturat de zahăr.

Garrett zâmbea timid.

- Ce-ar fi să-mi amintești ce scria pe spate?

- Ah, a spus ea, ridicând din nou hârtia ruptă și a citit: „Vrei?”

Garrett a ezitat câteva secunde, urmărind-o cum se uita fascinată la inel, așteptând să înțeleagă.

- Deci? Vrei?

- Ce să vreau? a răspuns ea absentă. Dar o clipă mai târziu i s-a aprins un beculeț în creier. Tu vrei să spui...

- Dacă mă întrebi dacă tocmai te-am cerut de soție, atunci da. Vrei să fii soția mea, Sophia Maria Jones?

- Oh... Doamne... a repetat Sophie, mai uluită decât înainte.

Apoi a început să vorbească aiurea.

- Cum? Este fantastic! Cum am putea? Adică... ne vedem doar de șase luni. Mă cunoști destul? Ne cunoaștem destul unul pe celălalt? Cum să...

Garrett a chicotit.

- Știu că poate părea cam brusc, dar știu că sunt îndrăgostit și că și tu ești. De ce să mai așteptăm?

- Păi, pentru că... lucrurile se pot schimba.

- Și eu sunt emoționat - căsătoria e un pas mare. Dar nu am fost niciodată mai fericit decât sunt de când te-am întâlnit și vreau să fii mai mult decât femeia frumoasă cu care mă văd. Chiar vreau să fii soția mea.

Sophie a ridicat inelul și l-a examinat mai atent.

- Nu pot să cred că ai lăsat asta pe pervaz patruzeci și cinci de minute.

- A fost la mine în buzunar, a explicat el. L-am înlocuit cu celălalt în timp ce tu îl citeai pe primul.

S-a întins și a luat-o de mână.

- Deci, ce spui?

- Mă gândesc, l-a asigurat ea.

- Ei bine, nu te gândi, a replicat el, rânjind. Fă ce simți în stomac.

Ea a râs.

- Stomacul meu e agitat. Cred că spune că vrea să vomite. Ești sigur că vrei să am încredere în el?

- Nu, mai bine nu. Hai să alegem ceva de mai sus. Ce-ți spune inima? Acum

Sophie s-a lăsat pe spate în scaun și s-a uitat la luminile de pe cerul din Seattle. Când a vorbit, vocea ei era calmă, dar prudentă.

- Spune... că bărbații ca tine apar o dată în viață.

Continua să se uite pe geam.

- Bine, acum cel puțin am ales un organ mai de încredere. Mai spune și altceva?

Sophie s-a întors spre Garrett.

- Da. Inima mea tot mai vrea să fie sigură că nu ai s-o frângi. Indreptându-se în scaun, Garrett a privit-o un moment pe Sophie. Era

cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată, și pe dinafară și în interior. Amuzantă, inteligentă, atentă, spirituală - tot ce-și dorise vreodată.

- Soph, a spus el încet, te iubesc mai mult decât am crezut vreodată că

pot iubi pe cineva. Nu pot să-ți promit că nu o să trecem prin momente dificile niciodată. Dar pot să-ți promit că n-o să-ți frâng niciodată inima. A zâmbit. Spune-i asta inimii tale și vezi ce părere are.

Sophie a lăsat capul într-o parte, de parcă ar fi cântărit ceva în minte.

- Spune da, a răspuns într-un final.

- Da ce?

Ea a ridicat plicul gol de zahăr cu propunerea lui Garrett scrisă pe el.

- Doar da.

Sophie și-a pus inelul pe degetul potrivit. Ca și Garrett, s-a gândit ea. Potrivire perfectă.

25 octombrie a fost data pe care Sophie și Garrett au stabilit-o pentru nuntă. Aveau șapte luni pentru pregătiri, ceea ce lui Garrett i se părea mai mult decât suficient ca să planifice și să facă toate aranjamentele. Pentru Sophie însă, nu părea suficient timp, mai ales cu toată treaba pe care o avea la 'Chocolat' de Sophie.

La sfârșitul primei săptămâni de logodnă, făcuse deja o listă cuprinzătoare de lucruri care trebuiau făcute. Când i-a arătat-o lui Garrett, el a citit-o de câteva ori, dând tot timpul din cap, uimit de meticulozitatea ei.

S-au ocupat cât s-a putut de mult împreună de lista cuprinzătoare, rezervându-și timp în fiecare săptămână ca să mai taie de pe ea câteva lucruri.

Multitudinea sarcinilor a făcut timpul să zboare și, fără să-și dea seama, era deja septembrie și mai aveau doar patru săptămâni până la marele eveniment.

Ziua de naștere a lui Sophie cădea în a treia duminică din acea lună. Era bucurioasă că e duminică, pentru că însemna că nu trebuia să se ducă la serviciu. Se putea relaxa și se putea bucura împreună cu Garrett de ziua ei.

- Am o surpriză pentru tine astăzi, i-a spus la micul dejun.

- Dar este ziua ta. Eu ar trebui să fac surprizele.

- Ei, de fapt nu este chiar o surpriză, e mai mult o tradiție de ziua mea pe care vreau să o împart cu tine. Putem merge cu mașina undeva în după-amiaza asta?

El a fost de acord și câteva ore mai târziu s-au urcat în mașină, iar Sophie l-a îndrumat către cimitirul Evergreen.

- Asta e marea ta surpriză?

- Tradiție, a spus ea zâbind.

Au parcat mașina și au coborât la baza unui delușor, apoi au mers ți- nându-se de mână tot drumul către un gard mare de la baza unui cedru bătrân.

- Aici este, a spus Sophie arătând mormântul lui Thomas și Cecilia Jones.

Garrett a citit cu atenție cuvintele scrise pe piatră. Sophie a observat că și-a încheștat fălcile.

- Au murit de ziua ta, a spus el serios. Nu am știut asta.

Sophie a dat din umeri.

- Nu e ceva despre care îmi place să vorbesc.

- Asta face totul și mai tragic.

- Cu siguranță mi-a făcut zilele de naștere mai... semnificative.

A făcut o pauză și s-a uitat la el.

- Știi, de obicei nu-mi place să împărtășesc asta cu nimeni, dar să înfrunt trecutul nu mai e așa deprimant când sunt cu tine. Mulțumesc pentru asta.

A strâns-o blând de mână, dar a rămas cu ochii la piatră.

- Da... sigur.

Sophie nu a dat atenție tăcerii lui. Toți cei cărora le spusese despre părinții ei reacționaseră ciudat când aflaseră că ziua ei de naștere fusese ziua morții lor, deci de ce ar fi el diferit? Lăsându-l să se gândească, a căutat cutia de bomboane în geantă. A pus o bomboană pe mormânt; apoi a luat piatra frumoasă care era pe colțul din stânga al pietrei de mormânt și i-a dat drumul în geantă.

- Pentru ce e bomboana?

- Doar o amintire, a spus ea încet.

- Despre ce?

Sophie s-a ridicat și și-a înfășurat brațele în jurul lui.

- Dacă ești bun cu mine, poate într-o zi am să-ți spun.

- Și piatra? O să-mi spui și de ea?

Ea s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat scurt pe buze.

- Dap. Ai câștigat măcar atât. Apoi l-a sărutat îndelung.

Având ochii închiși, Sophie nu a observat că Garrett încă se mai uita la piatra de mormânt.

După ce au plecat de la cimitir, lui Garrett i-a revenit buna dispoziție, iar Sophie era foarte încântată. Și-au petrecut restul după-amiezii plimbân-

du-se prin Pike Place din Seattle și mâncând un shish kebab cumpărat pe stradă.

Apoi, au pornit cu mașina înapoi spre sud, către Gig Harbor. Dar după ce au trecut de podul Narrows, Sophie i-a amintit lui Garrett că trebuia să îi spună ce făcea cu piatra pe care o luase de pe mormântul părinților săi. Au ieșit pe prima stradă de după pod, apoi s-au întors pe un drum care șerpuia către est printr-o zonă rezidențială. Ea i-a spus să oprească pe margine, lângă o alee care separa două case.

- Ce facem aici?

- De aici, mergem pe jos, a spus ea.

Sophie a scos piatra din geantă și a ieșit din mașină, apoi a început să meargă.

La două sute de metri au ajuns pe malul râului Narrows, fâșia de apă care separă Washington de peninsula olimpică. Podul Narrows era deasupra lor.

Sophie a trebuit să vorbească tare ca să fie auzită prin zgomotul mașinilor care treceau pe acolo.

- Știi ce e aici? a întrebat, arătând un loc în apă, sub pod.

- Nu am idee, a răspuns el după ce a privit suprafața în căutarea unui indiciu.

- Când eram în clasa a doua, tata m-a adus aici. Era fascinat de podurile suspendate. Mi-a spus totul despre vechiul pod Narrows. Când s-a deschis pentru public în 1940, podul vechi era considerat o capodoperă, o minune inginerescă.

- Ce s-a întâmplat cu el?

- La patru luni după ce l-au deschis, s-a prăbușit. Vântul care bate peste Narrows l-a erodat și l-a făcut să se miște. Au spus că oamenii care se aflau atunci în mașină pe pod s-au simțit ca în montaigne rousse. După ce s-a mișcat foarte tare, s-a rupt și a căzut în apă.

Garrett și-a scărpinat bărbia.

- Uimitor. Dar de ce e important asta pentru tine acum?

Sophie și-a țuguia buzele.

- A fost o tragedie de proporții. Un întreg pod - cel mai bun de atunci - dispărut ca prin farmec. Dar motivul pentru care vin aici este ce s-a întâmplat după ce a căzut. La început, inginerii au aflat grămezi de lucruri despre cum să nu construiești poduri suspendate. În plus, crezi sau nu, vechiul pod, care este acum la cincizeci de metri adâncime, a devenit cel mai

mare recif construit de om din lume, habitat pentru nenumărate animale marine.

Luând-o de umeri, Garrett a spus:

- Cred că înțeleg. Ceva bun a ieșit din ceva rău. Asta este?

Ea a dat din cap.

- Atunci de ce vii aici cu piatra de la mormânt?

- De asta.

Sophie s-a tras de sub brațul lui și a aruncat piatra pe suprafața apei cât a putut de departe. A sărit de șapte sau de opt ori înainte de a se scufunda.

- Când am împlinit zece ani și am găsit o piatră la mormântul părinților mei - la prima comemorare a accidentului - m-am gândit că era bună de aruncat pe apă. Am rugat-o pe Ellen să mă aducă aici, pentru că îmi amintea de tata. Oricum, atunci mi-am dorit, ca și în cazul podului, să iasă ceva bun din tragedia mea. S-a uitat fix la undele de la suprafață, unde căzuse piatra. Vin aici în fiecare an și îmi pun aceeași dorință.

El a dat din cap.

- încă mai aștepti să se împlinească, nu?

Sophie a făcut o grimasă.

-Da.

L-a luat pe Garrett de mână și s-au întors la mașină, amândoi adânciți în gânduri.

CAPITOLUL 8

Să împărți prea mult din tine cu cei dragi poate avea consecințe grave

Cu optsprezece zile înaintea nunții, au mers la 13 Coins, un restaurant din Seattle cunoscut pentru concertele sale de blues și jazz live. Era locul ales de Sophie pentru cina de repetiție. Managerul i-a chemat să guste tipurile de desert.

Când au terminat de gustat cremele și tartele proaspete, erau pregătiți pentru ceva mai consistent. Garrett a butonat GPS-ul ca să găsească o listă de restaurante din zonă.

- De ce ai chef, Soph?
- Hotărăște tu. Mie mi-e egal. S-a oprit și a zâmbit. Dar fără măști.
- S-a făcut.

A mai butonat de câteva ori, a găsit un restaurant și a pornit mașina.

Vocea feminină dădea instrucțiuni periodice, ghidându-i cu ușurință către un restaurant japonez la exact 10,13 kilometri distanță.

- Știu locul acesta, a spus Sophie coborând din mașină.
- Da? Ai mai fost aici?

Ea și-a mușcat buzele nervoasă aducându-și aminte.

- Acum mult timp... a spus, cu vocea tremurândă.

Restaurantul era în stil hibachi, cu câțiva bucătari de elită care găteau felurile de mâncare pe masă chiar în fața clienților. Garrett s-a gândit că ar fi amuzant să încerce, dar și-a dat seama din tulburarea lui Sophie că ceva nu era în regulă.

După ce au fost așezați la masă cu un grup de alți patru oameni, a în- Ireat-o încet ce nu era bine.

- Acesta e locul, i-a mărturisit ea. Aici m-au adus părinții mei când am împlinit nouă ani. Aici am luat ultima masă împreună.

Garrett a mângâiat-o pe spate.

- Vrei să mergem în altă parte?

Ea și-a permis un zâmbet.

- Ești dulce. Nu, sunt bine, a spus, uitându-se prin cameră. De fapt, mă simt destul de bine aici. Poate n-ar fi trebuit să îl evit atât de mult timp.

Bucătarul lor a venit după câteva minute și a început spectacolul lui culinar. A fost amuzant, dar mâncarea nu a fost atât de bună cum își amintea Sophie.

- Poate au o altă conducere, i-a spus ea lui Garrett. În fond, au trecut aproape douăzeci de ani.

La sfârșitul mesei, chelnerița a venit la masă cu câte o plăcintă cu răvaș pentru toată lumea.

- Credeam că prăjiturilele cu răvaș sunt chinezești, a remarcat Garrett luând-o pe a lui.

Chelnerița și-a aplecat capul politicos.

- Prăjiturile cu răvaș asiatice, a spus cu accent japonez. China place prăjiturică, Japonia place preziceri.

Garrett a râs.

- Înțeleg. O să țin minte.

Garrett încă mai chicotea când s-au întors la mașină. Sophie era mai gânditoare.

- Înainte de a merge acasă, a întrebat, te superi dacă o luăm pe strada asta puțin?

- Sigur. De ce?

- Vreau să-ți arăt ceva.

La câteva cvartale distanță, Sophie i-a spus să facă stânga pe o stradă aglomerată, pe care au mai mers doi kilometri. Ea a înțepenit când au trecut de magazinul de ciocolată la care insistase atât de mult să se oprească la a noua ei aniversare.

La treizeci de metri de magazinul de dulciuri, i-a spus lui Garrett pe unde să o ia. A văzut hidrantul lângă care stătuse în ploaie; se apropia rapid.

- Încetinește! Am ajuns.

- Unde am ajuns?

A ezitat înainte de a răspunde, privind fix hidrantul galben.

- La locul accidentului.

Nu aveau unde să oprească, dar Garrett a încetinit la maxim.

- Chiar aici? a întrebat el.

- Am stat acolo lângă hidrant, privind tot ce se întâmpla în jurul meu. Ambulanțele erau acolo și mașina noastră era în mijlocul drumului, a spus, arătându-i. Îmi amintesc că era o dubă UPS acolo, iar șoferul era în fața ei pe pământ. Garrett a rămas tăcut în timp ce ea îi povestea detaliile pe care și le amintea - numărul ambulanțelor, flăcările de pe stradă, polițiștii care opreau celelalte mașini.

Când s-a oprit din vorbit, Garrett era tot tăcut și se uita la stradă.

- Garrett?

El s-a uitat la ea.

- La ce te gândești?

- Doar... uau, a spus el încet. Trebuie să fi fost teribil. Se tot uita la ea. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta, Sophie.

Ea a zâmbit trist și l-a luat de braț.

- Hai acasă.

- Te simți bine? l-a întrebat Sophie pe Garrett după ce l-a sărutat de noapte bună. Nu ai fost prea vorbăreț de când am plecat de la restaurant. Nu ai îndoieli, nu?

El a zâmbit vag și a luat-o în brațe.

- Nu. Doar că m-a impresionat să văd unde au murit părinții tăi. Mă întristează gândul că ai dus cu tine toate amintirile acelea atâtea ani.

Sophie l-a ținut strâns, de teamă că dacă s-ar fi îndepărtat atunci de el, ar fi văzut în ochii ei că erau lucruri mai rele pe care și le amintea legate de accident, pe care nu i le spusese.

- Mulțumesc, a șoptit.

Când s-au desprins din îmbrățișare, Garrett a sărutat-o din nou.

- Ne vedem mâine, Soph, a spus el și apoi s-a urcat în mașină.

În timp ce conducea spre casa lui din Tacoma, lui Garrett îi treceau prin minte atâtea gânduri, încât a pierdut ieșirea de pe autostradă. După ce a trecut de ea, și-a spus că putea ieși pe următoarea, de peste doi kilometri, dar a trecut și de aceea. După ce toate ieșirile din Tacoma erau mult în urma lui, a încetat să se mai mintă. Garrett nu se ducea acasă. Nu încă.

Ellen aproape adormise când a auzit soneria. A sărit din pat, și-a pus halatul, apoi a scos capul în hol și a strigat:

- Bate o dată dacă ești prieten, de două ori dacă ești dușman.

Nu a bătut nimeni ca răspuns, s-a auzit doar soneria din nou. Ellen și-a luat arma de pe noptieră și a mers cu ea la ușă, pentru orice eventualitate.

- Hei, cine e acolo? a întrebat.

- Sunt Garrett Black, a venit răspunsul. Îmi pare rău că te deranjez la ora asta, Ellen, dar trebuie să vorbim.

Ellen a deschis repede ușa și l-a lăsat să intre.

- Ce este, Garrett? a întrebat ea după ce a încuiat ușa. S-a întâmplat ceva?

- Nu, a spus el, dar zâmbetul lui vag spunea altceva. Îmi pare tare rău că te deranjez, dar... Sophie m-a dus la locul accidentului în seara asta - locul în care au murit părinții ei.

Ellen l-a privit scurt înainte de a vorbi.

- Înțeleg. Presupun că te iubește cu adevărat. Nu a dus pe nimeni acolo, niciodată.

- Știu, a spus el încet.

- Deci, ce s-a întâmplat?

- Chiar după ce am ajuns acolo, Sophie nu mi-a dat prea multe detalii. Aș vrea să știu mai multe despre povestea prin care a trecut. S-a oprit o clipă. Vreau să știu mai multe ca să pot împărtăși cu ea povara emoțională. Are sens ce spun?

Ellen a zâmbit.

- Absolut.

El a dat din cap.

- Ellen, știu că tu ai fost acolo în noaptea aceea. Poți să-mi spui ce îți amintești?

- Pot chiar mai mult. O să-ți arăt raportul poliției din seara aceea. Ia loc. Îl găsesc în câteva minute.

Garrett a făcut ce i se spusese, dar după ce ea a ieșit, s-a ridicat să se uite la fotografiile de pe perete. Mai fusese la Ellen de câteva ori, dar nu avusese niciodată ocazia să le privească. Majoritatea erau cu Sophie și Evalynn crescând - fotografii de la școală, de la bal, de la absolvire. Dar una mică, aflată mai sus pe perete, era cu un cuplu de afro-americani tineri care se țineau de mână. Femeia era Ellen și a presupus că bărbatul era soțul ei. Garrett știa că Ellen fusese căsătorită și că soțul ei murise, dar nu i se spusese mai mult.

În timp ce o studia, Ellen s-a întors în cameră.

- Am găsit.

Garrett s-a întors.

- Ellen, aici este...

- Soțul meu, Rick. Da, el este.

- Era și el polițist, nu?

Ea a dat din cap în tăcere.

- Sophie mi-a spus că a fost ucis la datorie.

Ellen a încuviințat.

- Ți-a spus Sophie vreodată ce obișnuiam să îi spun despre faptul că loate se întâmplă cu un motiv, chiar și lucrurile rele?

- Da, a spus ceva despre asta. Deși ca să fiu cinstit, nu cred că e de acord cu tine.

- Știu. Sper că într-o zi va fi. A fost o adevărată binecuvântare să fiu mama lui Sophie și a lui Evalynn. Dar nu m-aș fi bucurat niciodată de asta dacă nu l-aș fi pierdut pe Rick. Sophie a fost lumina mea de la capătul tunelului.

- De ce?

- Este... complicat. Ai timp?

El a dat din cap.

- Bine. Să vedem, cred că o să încep cu Rick. Ne-am întâlnit la academia de poliție; apoi am fost repartizați la aceeași secție de poliție ca începători. Aveam amândoi douăzeci și unu de ani atunci. Ne-am căsătorit la un an după ce ne-am cunoscut și când am hotărât că era momentul să formăm o familie... Ea a ezitat. Am aflat că eu nu puteam avea copii. Se pare că nu am ce trebuie ca să țin o sarcină. Oricum, a fost o dezamăgire cumplită. Așa că ne-am studiat opțiunile. Știam că puteam adopta, așa că ne-am gândit la asta. Dar din cauza slujbei noastre, știam și că nu prea existau cămine adoptive. Am simțit că puteam oferi sistemului de adopții un loc minunat pentru copiii care aveau nevoie de iubire. Tocmai faceam formalitățile de calificare când a murit Rick.

Garrett a privit-o curios.

- Ce legătură are asta cu sensul tragediei?

Ellen a privit în jos; apoi l-a privit în ochi.

- Unii ar pune-o pe seama coincidenței, dar pentru mine a fost mai mult decât atât când Sophie a devenit orfană în prima mea noapte de serviciu după ce ajunsesem văduvă. Cred că așa a fost să fie.

El și-a dres glasul.

- Cum așa?

- Fusesem în concediu două luni, încercând să trec peste ce se întâmplase. M-am întors la serviciu și exact în noaptea aceea am întâlnit o fetiță care avea nevoie de o mamă. În lunile de după accidentul lui Sophie am tot dat telefoane, declarând că eram dispusă să am grijă de ea dacă ar fi avut nevoie. Apoi căminul ei adoptiv s-a destrămat când a murit soțul și, una peste alta, Serviciile Sociale mi-au adus lumina de la capătul tunelului la ușă. A făcut o pauză. L-am pierdut pe Rick, dar am câștigat-o pe Sophie și mai târziu pe Evalynn. Asta a însemnat totul pentru mine.

Garrett a dat din cap în semn că înțelegea, dar nu a spus nimic.

După câteva momente de tăcere, Ellen i-a dat lui Garrett raportul de poliție.

- Îmi pare rău, ți-am împuiat capul. Te mai interesează asta?

Ascultând povestea lui Sophie, aproape uitase de el.

- Ah. Da. A deschis dosarul de plastic. Conținea un raport pe zece pagini care includea declarațiile martorilor, detalii despre mașinile implicate și distrugerile lor, numele și vârstele celor din mașini și o evaluare a culpabilității care spunea simplu „vreme proastă, drumuri alunecoase, vizibilitate slabă“.

Garrett a răsfoit primele pagini în mai puțin de un minut. Apoi a încetinit, oprindu-se la cele rămase, citind foarte atent fiecare propoziție. A simțit că se înroșise și a sperat că Ellen nu a observat. Când a terminat, a închis dosarul și i l-a dat înapoi.

Ea și-a înclinat capul.

- Acum înțelegi mai bine ce s-a întâmplat.

El a dat din cap.

- Da. Mulțumesc. Și mulțumesc pentru că mi-ai povestit despre soțul tău. Sophie e norocoasă că te are. S-a ridicat. Ar trebui să plec acum, ca să apuci să mai și dormi.

Ea l-a condus la ușă.

- Noapte bună, Garrett.

Fața lui a fost inundată de o tristețe ciudată.

- La revedere, Ellen.

În seara următoare, Garrett a sunat-o pe Sophie după serviciu și i-a spus că trebuia să mai rămână la cabinet.

Dintr-un motiv sau altul, abia dacă s-au văzut în săptămâna aceea. Lui Sophie îi era dor de el, dar și-a reamintit că îl va vedea curând în fiecare zi

din tot restul vieții ei. În plus, vorbeau la telefon în fiecare seară înainte de culcare.

După ce se culcase într-o sâmbătă seara, Sophie a fost uimită să audă (elefonul sunând la unu și jumătate noaptea. A avut nevoie de câteva clipe ca să poată realiza că o suna Garrett și nu era un vis.

- Garrett?

- Trebuie să vorbim, Soph, a spus el.

Vocea lui suna ciudat de distantă și i-a dat fiori reci lui Sophie.

- Acum?

- Nu poate aștepta.

- Hmm. Bine. Ascult. Ești bine?

S-a lăsat tăcerea pentru o clipă înainte ca Garrett să spună:

- Sunt în față, în mașină. Poți ieși?

Sophie era deja panicată. Și îngrozită. Indiferent despre ce ar fi vrut Garrett să vorbească, știa instinctiv că nu era ceva bun.

- Cobor acum, a șoptit ea.

Deși afară burnița, nu s-a gândit să își pună halatul sau pantofii; grăbin- du-se să afle despre ce era vorba, a coborât în pijamaua ei de satin și s-a dus la mașina lui desculță.

Tremura când s-a urcat în mașină, dar s-a forțat să zâmbească optimist.

- Asta este o surpriză plăcută. Bună dimineața, frumosule.

Măinile lui Garrett păreau lipite de volan. Fața nu îi era lipsită de emoții, dar nici nu avea o expresie de bucurie că o vede. Când a întors capul, lumina de pe veranda lui Sophie i-a căzut pe față și ea a văzut că plânsese.

- Două ore, a spus el inert. Atât am stat aici ca să mă hotărâsc ce să fac.

- Ce Dumnezeu se întâmplă, Garrett?

El a întors capul și a șoptit:

- îmi pare rău, Soph... S-a terminat.

Sophie a simțit că îi vine să vomite. Și-a dus mâna la gură.

- Poftim? a reușit într-un final să spună. între noi? S-a terminat, așa, pur și simplu? Garrett, orice ar fi, sunt sigură că o putem scoate la capăt.

În timp ce vorbea, ploaia și vântul de afară s-au întesit, acoperind mașina în valuri mari.

- îmi pare rău, Sophie, a spus el din nou, luându-și ochii de la volan ca să o privească. Vocea sa era mult mai blândă acum. Dacă ar fi existat o cale de a evita asta, aș face-o, dar... unele probleme nu pot fi reparate.

- Cel puțin spune-mi de ce, i-a cerut ea.

El a scuturat capul.

- Contează? S-a terminat, Soph. Mi-ai spus acum mult timp că lucrurile bune nu durează. Poate aveai dreptate.

Impactul a ceea ce spunea el - amintirea faptului că tot ce iubise ea vreodată sfârşise prost - a făcut-o să plângă.

- M-ai minţit! a ţipat ea. Ai spus că pot avea încredere în tine!

- Nu-ţi face probleme pentru aranjamentele de nuntă, a spus el în timp ce Sophie continua să suspine. Am să mă asigur că toată lumea e anunţată.

Ea l-a auzit, dar a refuzat să îl privească sau să răspundă în vreun fel.

Erau multe lucruri pe care ar fi vrut să i le spună ca să o liniştească, dar ştia că să spună prea multe ar fi dus doar la mai multe întrebări. Întrebări la care nu era dispus să răspundă.

- Trebuie să plec.

- Asta-i tot? Renunţi şi pleci, pur şi simplu?

El a dat din cap ca răspuns.

Sophie a deschis uşa şi a ieşit în ploaie. Până când a închis portiera în urma ei, era deja udă complet. Dar în loc să fugă înăuntru, a rămas acolo, desculţă şi a privit cum ieşea Garrett de pe alee şi pleca din viaţa ei.

După ce nu l-a mai văzut, ea s-a întors înăuntru. Lăsând bălţi de apă pe podea, s-a dus direct către canapeaua din sufragerie şi, Iară să se usuce cumva, a căzut pe ea, s-a făcut covrig şi a plâns până în zori.

- Deschide uşa asta, Sophie! a ţipat Evalynn pentru a zecea oară.

- Pleacă!

- Pe naiba plec! O să continui să bat, să urlu şi să sun până îmi dai drumul înăuntru!

Evalynn a mai apăsător de cinci ori pe sonerie, apoi a continuat să bubuie.

Sophie a cedat şi a deschis uşa. A rămas acolo foarte palidă. Avea ochii umflaţi, părul era un cuib de păsări şi arăta de parcă ar fi purtat aceeaşi pijama zile întregi.

- Bună, Sophie, a spus Evalynn încet.

- Vreau doar să fiu lăsată în pace. Ce-i aşa greu de înţeles?

- Ştiu. Dar ai stat deja sechestrată cât - trei zile? Ajunge. Pot intra?

Încruntându-se puternic, Sophie a mormăit:

- Bine.

Nu mult după aceea, a apărut Ellen în maşina de la secţie.

- Ar fi trebuit să mă suni, Sophie, i-a spus Ellen în timp ce o îmbrățișa.

Sophie s-a tras înapoi.

- Știu. Dar nu voiam să... admit că e adevărat.

Ellen a luat-o din nou în brațe.

- Știu, iubito. Știu.

La jumătatea turei ei, Ellen primise un telefon direct de la centrală, de la mama lui Garrett, care îi spusese veștile cumplite. Olivia era îngrozită, mai ales pentru că Garrett nu îi dăduse nici un motiv pentru ce făcuse, spunând doar că nu era vorba de Sophie și că era doar vina lui.

Imediat după telefonul Oliviei, Ellen a început să o sune pe Sophie pe telefonul mobil, dar a intrat căsuța vocală. Apoi a sunat-o pe Evalynn, care tocmai ieșea de la serviciu. A pus-o la curent cu ce știa și i-a spus să se ducă direct la Sophie cât de curând posibil.

Sophie le-a povestit cum fusese părăsită de Garrett.

- Și nu a spus de ce?

- Nu. A spus că e mai bine pentru amândoi dacă nu intră în detalii.

- Pfui, a reacționat Evalynn. Poate mai bine pentru el.

Sophie a suspinat.

- Da. Asta mă roade. Adică, sigur că toată povestea e o porcărie. Și da, aș vrea să nu trebuiască să trec prin asta. Dar nici să nu înțeleg de ce? Nu e cinstit. Am încercat să îl sun de atunci, dar nu răspunde.

- Ar trebui să te duci la el acasă, a spus Ellen ridicându-se. Chiar acum. Meriți mai mult decât să fii lăsată în ceață așa.

- Nu! Ellen, nu contează. Am știut de la început că se va termina așa. Vreau să mă duci la magazin.

- Ce? a răspuns Ellen.

- Choclat' de Soph. Trebuie să mă pregătesc pentru mâine.

Evalynn a protestat.

- Soph, ești în mijlocul unei crize personale. Munca poate aștepta.

A dat încăpățânată din cap.

- Nu pot să îl mai țin închis încă o zi. În plus, cred că ar putea fi terapeutic.

- Să faci bomboane de ciocolată poate fi orice, numai terapeutic nu, a contrariat Evalynn. Dacă mânei bomboane, poate aș fi fost de acord.

- Du mă acolo. Am o rețetă nouă pe care vreau să o încerc în onoarea lui Garrett.

- Vrei să faci ceva dulce în onoarea lui?

- Nu chiar, a replicat Sophie încet, gândindu-se deja la ce ingrediente să folosească pentru noua ei „tratație”¹¹.

Când au ajuns la magazin, Evalynn s-a oferit să rămână și să o ajute cu pregătirile. Ellen a rămas doar cât să îi reamintească lui Sophie că totul va fi bine.

- Dumnezeu e la cârmă, a insistat ea, chiar și atunci când crezi că ți se scufundă corabia. Trebuie doar să ai încredere în căpitan că știe mai bine ca tine unde mergi și până la urmă vei ajunge unde trebuie.

Sophie a râs.

- Dacă Dumnezeu e la cârma corăbiei acesteia, eu sar de pe ea.

- Lasă timpul să treacă, iubito, a sfatuit-o Ellen. Dă-i timp.

După ce a plecat Ellen, Sophie a pus-o pe Evalynn să facă porții noi de fondant, în timp ce ea s-a apucat de noua ei creație. După o oră, chiar după ora unsprezece seara, Sophie avea prima tură de prăjiturile cu răvaș. Singurul lucru care lipsea erau prezicerile.

S-a așezat la birou și a scos o bucată de hârtie, pe care a tăiat-o în fâșii subțiri. Apoi a început să scrie cuvinte pe ele. Prima, s-a gândit ea, era o frumusețe. „Unii oameni au noroc în dragoste. Tu nu ești unul dintre ei.” Și a doua a făcut-o să zâmbească. „Viața ta va exploda într-o clipă. Nu clipi!”

După aceea, cuvintele au continuat să curgă până ce și ultima fâșie a avut prezicerea ei rea.

Le-a introdus în prăjiturile și le-a dus pe o tavă să i le arate lui Evalynn, care avea gura plină de aluat cu unt de arahide.

- Vrei să încerci?

Evalynn a înghițit.

- Prăjiturile cu răvaș în ciocolată? Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dar sunt destul de sigură că nu e ceva nou.

- Astea sunt, a spus ea, zâmbind. Nu sunt prăjiturile cu răvaș ca oricare altele. Sunt Prăjiturile cu Ghinion. Cred că vei observa diferența.

Evelyn a dat din umeri și a luat una. Văzând expresia prietenei ei în timp ce lua o înghițitură, Sophie a știut că rețeta era de succes. O clipă mai târziu, Evalynn a scuipat prăjitura.

- Este oribilă!

- Cum spuneam, în onoarea lui Garrett. Ce mesaj ai primit?

Evalynn a scos hârtiuța.

- „Ca și prăjitura din mâna ta, viața ta amoroasă se va sfârâmi și îți va

lăsa un gust foarte amar.“ După ce a citit-o, Evalynn s-a încruntat. E... deprimant.

- Vezi, a spus Sophie rânjind din nou. Prăjiturelele cu răvaș sunt mereu prea optimiste. Dar astea? O doză sănătoasă de realitate pentru aceia dintre noi destul de experimentați ca să știm că fericirea e doar o iluzie.

- Nu știu dacă aș merge așa departe, a protestat Evalynn.

Sophie a dat doar din umeri.

- Eu da.

CAPITOLUL 9

Acceptă ce nu poți schimba.

De exemplu, felul în care arăți.

Octombrie 2009

Poșta la care era căsuța poștală a lui Sophie era la doar cinci străzi distanță de Chocolat' de Soph - suficient de aproape ca să poată merge pe jos acolo, dar peste un deal destul de abrupt ca să nu se deranjeze să meargă mai des de o dată pe săptămână. Trecuseră trei săptămâni întregi de când Garrett dăduse anunțul din *Seattle Times* și, exact așa cum se așteptase, nu primise nici un răspuns de celelalte două dăți când mai fusese la poștă.

Erau doar câteva lucruri în cutie când a deschis-o. Dar spre mirarea ei, spre deosebire de obișnuitele prostii venite prin poștă, trei plicuri erau scrise de mână. A deschis unul și a fost uluită să constate că era un răspuns la anunțul cu fericirea. A rupt repede și celelalte două plicuri ca să constate că și ele erau același lucru.

Coborând încet dealul spre magazinul ei, Sophie a citit scrisorile scurte, surprinsă încă de faptul că răspunsese cineva anunțului. Întoarsă la magazin, a pus scrisorile în sertarul de sus de la birou și l-a înlocuit pe Randy la casă.

Nu mult după aceea, a sunat telefonul de la casă.

- Chocolat' de Soph, a răspuns Sophie ridicând receptorul. Pot să vă ajut?
- Bună, Sophie. Ce mai faci? a spus Garrett.
- Eram bine până acum câteva secunde, a răspuns ea.
- Ei, haide, relaxează-te. Voiam doar să verific cum a mers cu anunțul meu.

Vreun răspuns?

- Au apărut un răspuns sau două, dar nimic interesant.
- Serios? a părut Garrett foarte incitat. Deci se ascund niște oameni fericiți pe undeva pe acolo. A fost doar un răspuns, sau două?

Sophie și-a dres glasul.

- Trei, de fapt. Au ajuns astăzi.

- Trei! Asta e minunat.

- Ura, a spus ea plat. Doar pentru că au apărut trei scrisori nu înseamnă că sunt o sută. Trebuie să fie exemple gândite de fericire durabilă. De vreme ce eu le judec, probabil că nu sunt.

S-a lăsat tăcerea câteva momente.

- Deci chiar dacă obțin o sută de răspunsuri care să merite, o să le elimini pe toate.

Ea a râs.

- Nu pe toate. Nu ar fi cinstit. Dar destule cât să te descurajez, da.

- În cazul ăsta, a răspuns el, cred că e mai cinstit să citesc și eu răspunsurile.

Dacă pariez pe asta, trebuie să știu că îi dai o șansă rezonabilă.

Acum Sophie a rămas tăcută.

- Chiar intenționezi să mai dai anunțul? a întrebat până la urmă.

- Hei, tu ai făcut regulile, Soph. Eu doar le urmez. Dar într-un fel sau altul, trebuie să stau cu tine și să îți explic de ce am făcut ce am făcut și dacă trebuie să trec prin asta, fie.

Sophie a suspinat. Știa că ea era încăpățânată, dar durerea prin care o făcuse să treacă nu justifica faptul că îl amâna cât de mult putea?

- Sunt banii tăi, a spus ea în sfârșit.

- Ajung acolo repede ca să citesc primele trei scrisori. Ne vedem, Soph!

A închis înainte ca ea să poată protesta.

Ținându-se de cuvânt, după zece minute, Garrett a apărut la Chocolat' de Soph, îmbrăcat în halatul albastru de chirurgie și zâmbind larg. Sophie era în spate, strângându-și lucrurile și sperând să iasă pe ușă înainte de a veni el. După ce a închis ușa de la intrare după el, Garrett i-a făcut vesel cu mâna lui Randy, apoi a luat-o spre biroul lui Sophie.

- Pleci așa curând? a întrebat, băgând capul în cameră.

- Da, a răspuns ea, luându-și umbrela, dar se pare că nu destul de curând.

Garrett a continuat să zâmbească.

- Ei, nu te grăbi. Vreau să văd scrisorile pe care le-ai primit astăzi.

Sophie a pus umbrela jos și a deschis sertarul de la birou.

- Bine. Poftim, amuză-te.

I-a dat cele trei plicuri.

Așezându-se pe un scaun din fața biroului lui Sophie, Garrett a început să citească scrisorile. Una includea un desen de mână, alta avea o fotografie de nouă pe paisprezece, iar a treia era doar o scrisoare. Nici una nu era prea lungă, dar au trecut câteva minute până a terminat cu ele.

- Ei, două din trei nu e prea rău, nu? a spus el.

Sophie a râs sarcastic.

- Două? Eu nu aveam de gând să pun nici una dintre ele la socoteală.

Chicotind, Garrett a aruncat una din scrisori pe birou.

- Știam din start că nu vei pune asta la socoteală. Chiar nu cred că uciderea unor viețuitoare de plăcere poate fi considerată fericire durabilă.

- Nu, a fost ea de acord. Și aproape că m-am înecat când am văzut fotografia lui stând lângă elanul acela mort.

- Deci suntem de acord în privința acesteia, a râs el, apoi a ridicat celelalte două plicuri. Dar de ce le dai la o parte pe astea?

Ea și-a încrucișat brațele și s-a ridicat, de cealaltă parte a biroului.

- Scrisoarea de la femeie este prea generală. Tot ce spune este că fericirea înseamnă să îți vezi copiii crescând, ceea ce nu e adevărat.

El a lăsat capul într-o parte.

- De ce nu?

- Păi, în primul rând, cum e cu oamenii care nu pot avea copii? Acest fel de fericire îi exclude. Și copiii sunt, de fapt, trecători, oricât de trist sună. Dacă nu ajung adulți, atunci trebuie să îi vezi murind. Asta e fericire?

- Ești dură, a spus el încet. Dar cealaltă? Cea de la copil?

- Oh, Doamne, a spus ea. O pisică desenată cu creioane colorate? Serios?

- Ei, pentru o fetiță, un animal de casă poate aduce fericirea, nu?

- Este o pisică, Garrett. Adică năpârlește peste toată mobila și scuipă blană. Asta îți sună ție a fericire?

Garrett s-a strâmbat.

- Deci asta e clar scoasă din competiție?

Sophie a dat din cap.

- Acum mai pot face ceva pentru tine? Chiar vreau să prind următorul autobuz spre Gig Harbor.

- Nu, a răspuns el și a zâmbit întorcându-se. Du-te la autobuz.

S-a oprit o clipă, apoi a întrebat:

- Când verifici din nou cutia?

Ea a înclinat capul.

- Lunea viitoare. De ce?

Rânjind jucăuș, Garrett s-a întors pe călcâie și a șoptit:

- Perfect. Ne vedem atunci.

A țâșnit pe ușă afară înainte ca ea să mai poată protesta.

- Unde ai fost? a certat-o Evi când în sfârșit Sophie a răspuns la telefonul mobil. De o oră tot încerc să dau de tine.

- Scuze, a spus Sophie. Mi-am deschis telefonul abia acum câteva minute. Garrett tot suna mai devreme și mă enerva așa de tare să-l tot aud sunând, că l-am închis. Ce s-a întâmplat?

- Înțeleg că nu ai văzut știrile de seară? a întrebat Evi.

- Știi că încerc să evit asta. Jumătate din ce spun este absolut deprimant.

Sophie a auzit-o pe Evi râzând.

- Corect. Ascultă, te iau în zece minute. Sunt niște vești deprimante pe care trebuie să le afli.

- E ceva... rău? a întrebat Sophie reținută.

- Nu rău, doar... Stai o secundă. Justin! Nu schimba canalul până nu ești sigur că s-a înregistrat pe DVR! Mai ești acolo, Soph?

-Da.

- Bine. Ajung repede.

Cu un oftat adânc, Sophie a murmurat:

- Abia aștept.

După nici zece minute, mașina lui Evalynn a intrat pe alee și ea a claxonat-o pe Sophie. Puțin după aceea, se aflau în sufrageria lui Evi, unde televizorul era pus pe pauză pe un prim-plan cu șopârla Gecko cu gura deschisă larg.

- Stai jos, a invitat-o Evalynn.

- Hei, Sophie, a spus Justin după câteva secunde, intrând și aruncându-se într-un fotoliu liber. Ți-a spus Ev?

- Nici un cuvânt.

Justin și-a frecat mâinile.

- Ooo, atunci o să...

- Taci, a spus Evalynn. Las-o să vadă singură.

Evalynn s-a așezat lângă Sophie și a îndreptat telecomanda către televizor. Uite, a spus și a apăsă pe butonul de pornire.

Șopârta s-a animat imediat, spunând ultimele cuvinte ale reclamei.

Apoi a apărut emisiunea de știri de la ora șapte - cu aproape două ore în urmă deja - și fața aranjată a crainicului de la Canal 2.

- Bine ați revenit la Știrile de la Canal 2, a spus sigur pe el, cu un zâmbet profesionist. Sunt Kip Waverly. Pentru știrile de interes local din seara asta, mergem la Lori Acres în Tacoma. Lori?

Sophie a simțit un fior pe șira spinării când omul a pomenit de Tacoma.

A apărut pe ecran o femeie de aproape treizeci de ani, elegant îmbrăcată, cu o manechiură perfectă, care stătea în fața oficiului poștal al lui Sophie.

- Mulțumesc, Kip, a spus aceasta. În aceste vremuri de criză economică, e ușor să pierzi din vedere că în spatele cifrelor se află oameni, oameni obișnuiți, în căutarea fericirii. Lori a făcut o pauză teatrală. Dar ce se întâmplă când acest vis nu mai pare posibil? Când pare că fericirea nu poate fi dobândită? Unii dintre noi se bazează pe familie sau pe prieteni. Alții se întorc la mentorii religioși. Dar câți dintre noi s-ar adresa publicului larg? Cel puțin o persoană din Marele Seattle tânjește după o rază de speranță dată de cei din jur.

Sophie și-a înfipt degetele în canapea când jurnalista a ridicat un exemplar din *Seattle Times*.

- Mulțumită unuia dintre telespectatorii noștri, care ne-a arătat un anunț foarte neobișnuit, vă pot povesti despre un strigăt disperat de ajutor care ne-a fost adresat nouă tuturor. Timp de câteva săptămâni, a fost postat în *Seattle Times* un anunț anonim. Dați-mi voie să vă citesc cerința scurtă - și totuși arzătoare. Lori a mai făcut o pauză și a ridicat ziarul. „Se caută: fericire. Vă rog ajutați-mă să găsesc ce am pierdut. Trimiteți sugestiile la CP 3297, Tacoma, Washington, 98402. Numai fericire de durată, vă rog. Nimic trecător.”¹⁴

- Oho, se auzi Kip din studio. Nu m-am gândit niciodată să mă uit la anunțuri ca să găsesc fericirea.

- Chiar că oho, Kip. Stau în fața oficiului poștal unde se află căsuța poștală a anonimului care a dat anunțul și unde să sperăm că acesta va primi răspunsurile care îl vor ajuta să treacă de această perioadă dificilă. Dacă vreți să trimiteți un răspuns la acest anunț, găsiți adresa pe site-ul nostru. Haide să îi demonstrăm că fericirea există aici, în Puget Sound. În direct din Tacoma, sunt Lori Acres. Kip.

- Mulțumesc, Lori. Kip a dat din cap și s-a întors către camere. Și pentru persoana fără nume care a scris acest anunț extrem de neobișnuit, dacă te uiți la noi, vreau să îți spun că ne gândim la tine și sperăm să găsești ce cauți.

Evi a închis televizorul.

Sophie a rămas uitându-se fix la ecranul negru.

- Mulțumită unuia dintre telespectatorii noștri, a spus ea. Nu am nici o îndoială cine a fost.

- Crezi că a fost Garrett? a întrebat Evi.

- Evident. Ce intrigant... oh, mă scoate din minți.

Justin a chicotit.

- De fapt, e sclipitor.

Sophie și-a deschis din nou telefonul și a văzut că avea zece apeluri ratate și șase mesaje de la Garrett. Nu s-a ostenit să asculte mesajele vocale. În schimb, a format numărul lui Garrett.

El a răspuns la primul apel.

- Mi-ai primit mesaje? a spus imediat, părând ușor panicat.

- Cum ai putut să faci așa ceva? a gemut ea. Chiar dacă nimeni nu știe că e vorba de mine, tot e cumplit de stânjenitor! Jurnalista aceea vorbea despre anunț de parcă era dat de vreun nebun fără speranță care se agață de ultimul pai. Incredibil!

- Ascultă mesajele mele, Sophie. Sunt la fel de uimit ca și tine. Am încercat să te sun imediat ce am văzut, dar nu am dat de tine.

- Dacă află că e vorba de mine?

- Nimeni nu o să afle că are vreo legătură cu nici unul dintre noi. Am sunat deja și am anulat anunțul și am spus foarte clar că dacă se află ceva, vor avea de înfruntat un proces zdravăn.

Sophie se plimba prin camera lui Evalynn și a lui Justin. A expirat adânc, încercând să se calmeze.

- Sophie, a spus Garrett încet, jur că nu eu am fost. Știi, sunt o mulțime de oameni care citesc ziarul. Oricare dintre ei ar fi putut să se hotărască să anunțe televiziunea.

Sophie ar fi vrut să fie el vinovatul, voia un alt motiv ca să îl urască pentru tot ce făcuse. Dar știa că spune adevărul.

- Sophie? Mă crezi?

- Mă mai gândesc.

- Deci... târgul nostru. Mai e valabil?

- Este, a spus ea cu rezerve.

- Bine, mulțumesc că m-ai sunat. Chiar și când țiți la mine, mă bucur să îți aud vocea.

Ea și-a dorit să fi putut vedea cum și-a dat ochii peste cap.

- Noapte bună.
- Noapte bună, Soph.

A doua zi de dimineață, Sophie a făcut cerere să i se trimită toată corespondența de la căsuța poștală la Choclat' de Soph.

Au mai trecut câteva zile înainte ca oficiul poștal să proceseze cererea ei. Până atunci, trecuseră două săptămâni de când își luase primele trei scrisori. Cu atenția mediatică pe care o primise anunțul, știa că următorul val de răspunsuri va fi mai mare.

Nu și-a imaginat cât de mare.

Poștașul care a parcat în fața magazinului sâmbătă după-amiaza a venit înăuntru ca să întrebe întâi dacă Sophie voia să îi pună corespondența într-un loc anume.

- Poți să o lași aici, pe tejghea, a spus ea.

Omul a chicotit.

- Nu cred că o să meargă. Poate aveți mai mult loc în spate?
- Mda... ăă... sigur. în spate e bine.

Bărbatul a dat din cap, apoi s-a întors la duba sa și a deschis ușa din spate. Sophie l-a privit nevenindu-i să creadă cum a pus pe un cărucior patru saci de plastic plini de scrisori și i-a trecut prin ușă.

- Doaaamne sfinte, a spus ea încet când a trecut de ea, spre bucătărie. O să-mi trebuiască zile întregi să trec prin toate astea.

Poștașul a râs sec din nou.

- Nu am terminat încă.

După ce a pus sacii lângă peretele din biroul ei, s-a întors și a încărcat căruciorul cu de două ori mai mulți saci.

- Asta e ultima tranșă, i-a spus când a terminat. Succes, doamnă.

Ea a dat din cap absentă, dar a rămas cu ochii la teancurile de plicuri din fața ei. Poștașul a ieșit singur.

După câteva minute, a auzit clopoțelul de la ușa din față sunând, urmat de pașii familiari ai lui Randy prin magazin. S-a oprit brusc când a intrat în bucătărie.

- Mamă! a exclamat el. Mamă! Ai corespondență serioasă.

Sophie și-a trecut degetele prin păr.

- Mie-mi spui! Cum o să citesc toate astea?

Randy a dat din umeri.

- Dacă ai nevoie de ajutor, fac și eu ce pot.

Apropiindu-se de cel mai apropiat sac, Sophie și-a băgat mâinile în scrisori, a scos câteva și apoi le-a lăsat să cadă printre degete ca niște grăunțe imense de nisip.

- Știi ce? Cred că o să profit de oferta ta. Hai să ne asigurăm că avem destule bomboane pentru astă-seară și mâine și apoi ne apucăm de coșmarul ăsta.

În timp ce Sophie era în spate presărând cajun pe o serie nouă de mere caramelizate, Randy număra banii ca să facă un inventar scurt pentru vânzările zilei. Și-a pierdut șirul când a sunat telefonul.

- Chocolat' de Soph, a răspuns el. Randy.

Sophie a venit de după colț.

- Dacă este Garrett, a șoptit ea, nu vreau să vorbesc cu el.

Îi lăsase mesaje pe telefonul mobil ca să afle dacă a mai primit scrisori.

Randy și-a băgat telefonul sub braț ca să acopere receptorul.

- El este, a șoptit, ce să-i spun?

- Orice! Nu-mi pasă, inventează ceva.

Dregându-și glasul, Randy a scos telefonul de sub braț și l-a pus la ureche.

- Hei, Garrett. Îmi pare rău, prietene, ce ai spus?

După o pauză, a spus din nou:

- Da, sigur. Am înțeles. Chestia e că nu poate veni acum la telefon, pentru că e prinsă în corespondența de la anunțul acela. Ce chestie, nu?

- Nu! a țipat Sophie, fără să-i pese că Garrett ar putea-o auzi. Orice, dar nu asta!

Randy a ridicat din sprâncene la ieșirea lui Sophie, dar nu i-a putut răspunde imediat pentru că Garrett vorbea din nou. După câteva secunde, a spus:

- Mda... bine. O să... da, îi spun. Ne vedem.

Apoi a închis telefonul.

Randy nu a vorbit imediat, dar nici nu trebuia. Expresia lui spunea tot.

- Vine aici, nu? a spus Sophie.

Randy a dat din cap.

Sophie s-a încruntat, apoi s-a întors să termine pregătirile pentru ceea ce părea că va fi o noapte foarte lungă.

- Cred că sunt pe punctul de a câștiga joculețul ăsta al nostru, a spus Garrett.

Sophie s-a prefăcut că nu l-a auzit. Deși, dat fiind fluxul de răspunsuri, știa că probabil are dreptate. Făcuseră un teanc pentru Nu absolut, altul pentru Poate și unul pentru răspunsurile care promiteau.

În următoarea oră, ea, Garrett și Randy au trecut prin scrisori sortându-le cu răbdare în teancuri. După cum se așteptase Sophie, puține dintre răspunsuri aveau legătură cu adevărata fericire, erau legate mai mult de ceea ce ea numea „impulsuri temporare de fericire”¹¹. O femeie din Louisiana descria fericirea ca „un Harley, o cască și un rezervor plin cu nimic de făcut, doar de condus”¹¹. Alta scria că fericirea este „o săptămână pe plajele cu nisip roz din Bahamas”¹¹. Pe nimeni nu a surprins numărul de scrisori care menționau familia, dar Sophie le-a dat la o parte, dând lipsa rudelor ei în viață ca exemplu că familia este prea trecătoare ca să îndeplinească criteriile ei.

- Presupun, a spus Randy la un moment dat, că masajele de o oră nu se pun la socoteală, nu?

- Nu, a confirmat Sophie. Masajele ies din discuție.

Lui Randy i-au strălucit ochii.

- Drăguț. Atunci pot să păstrez eu cuponul acesta? Un spa din Seattle ți-a trimis cadou o sesiune de o oră.

Sophie a zâmbit și a întins mâna după cupon.

- Nu este fericire, dar asta nu înseamnă că nu e extrem de plăcut.

Randy a plecat primul acasă, ceea ce a însemnat că Sophie a rămas singură cu Garrett mai mult decât și-ar fi dorit. Dar cu cât stăteau mai mult împreună, cu atât își amintea cât de mult îi plăcea compania lui. Nu doar o dată s-a surprins admirându-i gropițele. S-a cenzurat rapid de fiecare dată pentru lipsa ei de reținere.

Pe la opt, Garrett și Sophie au deschis fiecare ultima scrisoare, au citit ce era scris și apoi le-au aruncat în teancul cu Nu.

- A mea a fost de la un tip din Pennsylvania care a spus că fericirea este o rolă de hârtie igienică atunci când ești pierdut în pădure, a râs Garrett. A ta?

- Să te trezești în fiecare dimineață lângă același bărbat treizeci și șase de ani... care nu s-au terminat.

El a privit-o.

- Tu nu crezi că asta se califică drept fericire? Aș da orice să am... pe cineva... pe care chiar să mă bazez că va fi acolo în fiecare zi și să am o asemenea iubire și încredere atât de mult timp.

- Oh, serios, a ripostat ea. Ei bine, îmi pare rău că trebuie să îți reamintesc, dar ai fi putut avea asta și ai plecat.

El a privit în jos.

- Știu.

- Oricum, cred că ai înțeles greșit ce a scris ea. Dacă te gândești, tot ce a spus ea este că fericirea este „să te trezești”¹⁴. Și eu nu prea sunt o persoană matinală, așa că... nu, categoric nu.

Garrett a chicotit.

- Ești o nebună greu de înțeles, Sophie Jones.

Ea și-a încrucișat brațele și i-a aruncat o privire.

- Greu de înțeles, poate. Dar dintre noi doi, nu eu sunt nebuna.

El a râs din nou, apoi s-a uitat la teancurile de scrisori.

- Și acum?

Sophie s-a uitat și ea la muniile de plicuri de pe podea. Cel mai mare, de departe, era teancul cu Nu, urmat de cel cu Poate. Cele care promiteau erau cele mai puține, dar Sophie a presupus că până și acel teanc avea peste două sute de plicuri. Și mai era o cutie de carton pe care nu o deschisese încă.

- Iau astea acasă și vedem câte trec testul.

A pus în ordine cel mai mic teanc de scrisori și le-a prins cu o bandă elastică.

- Și cred că o să iau și câteva din astea.

A oftat, luând o mână din scrisorile nedeschise din sac.

Garrett s-a uitat la ceas.

- Ultimul expres de Gig Harbor a plecat deja, a spus el. Pot să te duc eu?

Sophie chiar nu voia să fie singură în mașină cu Garrett. Ultima dată când stătuse în mașină cu el fusese pe alee, în noaptea în care el anulase nunta și dispăruse. Touși, dacă ar fi dus-o el, mai putea avea ceva timp să ajungă la Evi.

- Bine, a spus, lipsită de entuziasm. Dar numai pentru comoditate. Poți să mă lași la Evi?

El a zâmbit generos.

- Sigur.

Sophie s-a întors și a început să își strângă lucrurile.

„Oh, mai termină cu gropițele alea“, și-a murmurat singură.

CAPITOLUL 10

Fericirea te ocolește pe bună dreptate.

Pe drumul spre casă, Sophie a format numărul lui Evi pe telefonul ei mobil. Nu mai vorbise cu sora ei adoptivă de ceva vreme și era sigură că Evi ar fi vrut să fie implicată în sortarea scrisorilor.

Nu după multă vreme, stătea pe canapeaua din sufrageria familiei Mack cu Evi și Justin, uitându-se la scrisorile pe care le adusese cu ea. Indiferent de lungimea lor, le citea integral, îi lăsa pe Evi și Justin să își spună părerea și apoi lua decizia finală.

După treizeci de minute, numai o mână de scrisori primiseră ștampila de aprobare dată cu rezerve de Sophie și ea căpăta încredere că va reuși să treacă ușor prin teanc.

La zece fără cinci, au început teancul cu scrisori nedesfacute. A luat scrisoarea de deasupra, observând că fusese trimisă din Bellevue, Washington, la jumătate de oră distanță de Tacoma, spre nord-est. Rupând plicul, a vărsat cu atenție conținutul acestuia pe podea.

Nu aveai cum să confunzi forma mică, dreptunghiulară, a mesajului dintr-o prăjitură cu răvaș.

A știut imediat că nu era una din cele de la Chocolat' de Soph, pentru că întotdeauna le scrisese de mână și aceasta era bătută la calculator. Hârtia era boțită și uzată și literele erau șterse. Cu un sentiment de anticipare, Sophie a ridicat-o și a citit mesajul, icnind când a recunoscut-o. A întors-o și a înghețat. Uitându-se fix pe spatele hârtiei, o lacrimă i-a curs pe față.

Sophie a șters-o și și-a încleștat pumnul pe hârtie. Apoi a privit în sus la fețele perplexe ale lui Justin și Evalynn.

- Soph? Ce s-a întâmplat?

Sophie l-a privit pe Justin.

- Trebuie să vorbesc doar cu Evi, a spus ea șoptind răgușit.
- Sigur, a răspuns el, ridicându-se imediat. Sunt dincolo dacă aveți nevoie de ceva.
- Vreau să fii complet sinceră cu mine, Evi, a spus Sophie când Justin a dispărut. Tu știi cum au murit părinții mei?
Evalynn s-a holbat la ea confuză.
- Sigur. Într-un accident de mașină.
- Adică Ellen ți-a spus vreodată că... cineva era parțial vinovat pentru accident?
- Nu. Sophie, unde vrei să ajungi?
- Sophie a privit în jos la pumnul ei încleștat. Și-a amintit că mai totototolise cândva hârtia la fel.
- Vreau să-ți spun ceva, dar trebuie să juri că nu mai spui nimănui.
- Promit.
- Sophie a respirat adânc. În următoarele douăzeci de minute, i-a povestit evenimentele din seara celei de-a noua aniversări a ei care au dus la moartea mamei, tatălui și bunicii ei. A dat o atenție specială rolului ei în provocarea acelui coșmar.
- Când Sophie a terminat, Evalynn a grăbit să o ia în brațe strâns.
- Nu poți să te învinovățești pentru ce s-a întâmplat. Nu a fost vina ta, Sophie. S-a tras înapoi. Dacă ai ținut asta în tine atâta timp, de ce îmi spui acum?
- Sophie a strâns din buze.
- Pentru că, a răspuns încet, uitându-se din nou fix la mâna ei și deschizând degetele, cineva știe.
- Evalynn a luat hârtia din mâna lui Sophie și a citit mesajul. „Fericirea este un dar care strălucește în tine. Dorința inimii tale se va împlini cu- rând.“ A ridicat ochii.
- Asta a fost acum douăzeci de ani - cum îți poți aminti? Poate mesajul tău era doar asemănător. Asta poate fi doar o coincidență.
- Sophie și-a dat ochii peste cap.
- Singura coincidență este că s-a întors accidental la mine prin anunțul idiot al lui Garrett. Dar acesta este mesajul meu din noaptea aceea. Este aceeași bucată de hârtie!
- Evalynn s-a uitat cu îndoială la Sophie.
- Cum poți fi sigură?
- Întoarce-o, a spus Sophie cu o voce îngrozită.

Evalynn a icnit când a văzut ce scria pe spate. Cineva scrisese cu creionul acum șters cuvintele Sophia Maria Jones, 21 septembrie 1989.

- Nu! E o glumă! Trebuie să fie.
- Dacă este, nu văd umorul.
- Singura persoană căreia i-ai spus a fost Ellen. Crezi că a avut ceva de-a face cu asta?

Sophie a ridicat din umeri.

- Nu știu. Adică aș vrea să cred că nu, dar cine știe?
- Ea era acolo și ea a fost singura persoană care știa că ai avut asta. În plus, a venit la căsuța ta poștală și doar câțiva dintre noi știu că răspunsurile veneau la tine.

Evalynn s-a uitat la ceas, apoi a apucat-o pe Sophie de mână și s-a ridicat.

- Hai, Sophie.
- Unde mergem?
- Pentru sănătatea ta mentală, cred că trebuie să mergem să îi facem o vizită lui Ellen.

-Te simți bine? a întrebat Evalynn când ea și Sophie s-au dat jos din mașină în fața apartamentului lui Ellen din estul orașului Seattle.

Era unsprezece fără zece și începuse să bată vântul rece de seară. Sophie și-a tras fermoarul la jachetă și a dat din cap.

Atât Sophie, cât și Evalynn aveau chei de la apartamentul numărul 309, dar pentru că trecuse de ora obișnuită de culcare a lui Ellen, au hotărât să sune.

A fost o pauză scurtă înainte ca un vag „Cine este?“ să se audă dintr-u- na din camerele din spate.

- Bate o dată dacă ești prieten, de două ori dacă ești dușman. Aceasta era replica standard a lui Ellen când venea cineva neanunțat. Era felul ei de a trage de timp ca să se asigure că are aproape arma din dotare.

Sophie a bătut de trei ori.

S-a auzit yala deschizându-se și ușa s-a deschis.

- Amândoi puii mei!

Ellen a luat-o strâns în brațe pe Sophie, a tras-o în apartament, apoi a făcut la fel cu Evalynn.

- Ce Dumnezeu căutați aici noaptea târziu?

Cele trei femei au trecut prin sufragerie împreună la bucătărie și s-au

așezat în jurul mesei mici. Ellen se tot uita nervoasă de la Sophie la Evalynn, de parcă simțea că veștile pe care veniseră atât de târziu să i le dea nu erau bune.

Sophie și-a trecut mâna peste suprafața de lemn a mesei. Încă putea desluși literele și cuvintele gravate acolo unde ea și Evalynn apăsaseră prea tare cu pixurile când își făceau temele ca adolescente.

Evident, gândul la adolescența ei a dus-o la ziua în care sosise pentru prima dată acasă la polițista Ellen Monroe. Sophie și-a amintit cât de tare ploua afară, chiar mai tare decât în prima noapte în care se întâlnise cu Ellen pe marginea drumului în Seattle. Apa curgea șiroaie. Asistenta socială avea o umbrelă, dar nu s-a oferit să o împartă cu ea, așa că până când și-a târât Sophie valiza de pe bancheta din spate a mașinii acesteia la ușa clădirii, era udă din cap până în picioare.

Sophie și-a amintit lipsa de entuziasm cu care și-a dus valiza pe scări până la etajul trei. Asistenta socială era grăbită, dar Sophie nu s-a grăbit. Era deja a patra sa intrare într-o casă adoptivă în intervalul scurt de cinci luni și nu gonia deloc să își cunoască viitoarea „familie”.

Prima perioadă de plasament a fost în mod intenționat scurtă, doar o săptămână, pentru a-i da timp asistentei sociale care se ocupa de cazul ei să îi găsească o potrivire bună, pe termen lung, poate chiar părinți adoptivi. Când nu s-a găsit așa ceva, Sophie a fost dusă la o mamă singură, pe nume Marion Mason. Serviciile Sociale și-au dat seama până la urmă că femeia respectivă folosea banii pentru droguri, așa că la șapte săptămâni după ce ajunsese acolo, Sophie și fiica naturală a femeii - o fetiță precoce care se numea Evalynn - au fost duse în alte case de prin nordul orașului Washington.

Sophie a ajuns la niște oameni foarte drăguți, familia Bard, care luau din când în când copii în plasament pentru că aveau o inimă mare. Din nefericire, inima soțului era bună doar în sens metaforic; domnul Bard a făcut un infarct chiar când Sophie aniversa două luni la ei.

Mai târziu în aceeași seară, în mijlocul furtunii, asistenta socială care se ocupa de Sophie a apărut și i-a spus să își facă bagajele. Până la urmă au ajuns în fața clădirii lui Ellen. După ce au urcat încet până la etajul trei, o Sophie care tremura și din care curgea apa a bătut la ușa apartamentului 309.

- Bate o dată dacă ești prieten, de două ori dacă ești dușman, a strigat o voce prietenoasă dinăuntru. Sophie a bătut o dată, și imediat după aceea

s-a deschis ușa. Acolo, spre foarte plăcuta ei surpriză, era o față foarte familiară pentru ea. Ellen, polițista care vorbise cu ea imediat după accident, stătea radiind în prag. A ridicat-o pe sus în brațe. Cu brațele mari și negre ale lui Ellen în jurul ei, lui Sophie i s-a încălzit inima cum nu i se mai întâmplase de câteva luni.

- Am un secret, a spus Ellen, zâmbind, aplecându-se spre Sophie. Nu spune nimănui, dar pentru familie sunt trei bătași. Bine? Dacă tu trebuie să bați vreodată, aceasta este cifra ta acum.

Sophie a dat din cap, iar Ellen a îmbrățișat-o din nou.

Evalynn a sosit după o lună, chiar după ce mama ei fusese trimisă la închisoare acuzată de diverse lucruri legate de droguri. De atunci, negresa, fetița albă și fetița pe jumătate latinoamericană fuseseră, în principiu, o familie.

- Sophie?

Întrebarea venită de pe partea cealaltă a mesei a readus-o pe Sophie în prezent. Și-a înclinat capul și a încercat să zâmbească.

-Hm?

Ellen a zâmbit nervos.

- Pari supărată, dulceață. Vrei să vorbim despre ceva anume?

Sophie a dat din cap. Și-a desfăcut geanta și a scos plicul din Bellevue.

- Ellen, a spus ea, întinzând plicul peste masă, cine locuiește în Bellevue?

Ellen era confuză.

- Bellevue? Nu cunosc pe nimeni în Bellevue. De ce? Ce-i asta, Sophie?

- Deschide-1.

Ellen a băgat două degete în plic și a lăsat să cadă hârtiuța. A aterizat cu scrisul de mână în sus.

- Ce...? a spus ea citind numele și data.

Nu era nici o îndoială că știa ce zi era aceea. Un becul a început să îi clipească în minte, de parcă tocmai își dăduse seama ce ținea în mână. A întors hârtia și a tras aer în piept.

- Sophie, a spus ea, îți jur că nu știu nimic despre asta.

Sophie a dat cu pumnul în masă.

- Atunci cine, Ellen? Erai singura. Singura care știa de prezicerea aceea!

- Eu nu... adică... sunt la fel de surprinsă de asta...

Ellen fusese prinsă pe nepregătite de izbucnirea lui Sophie și încerca să găsească cel mai potrivit lucru de spus. Era rănită profund de acuzație și i s-au umezit ochii.

- Sophie, nu am spus absolut nimănui de prezicerea asta. Nu-mi închipui cum a ajuns în corespondența ta, cu atât mai puțin în căsuța ta poștală, dar jur că nu am avut nimic de-a face cu asta.

Un moment de tăcere i-a dat ocazia lui Evalynn să vorbească.

- Mulțumesc, Ellen. E bine să o auzim direct de la tine.

Nici Sophie și nici Ellen nu au spus nimic.

- Acum că am stabilit asta, a continuat Evi, cred că ideea este să ne dăm seama cine a trimis-o și de unde a luat-o. E cam dubios.

Ellen a ridicat din nou plicul.

- Sunt de acord, Ev. Și cred că pot face ceva în legătură cu asta. Dați-mi câteva minute să dau niște telefoane. S-a ridicat și a ieșit din bucătărie.

- Ești bine? a întrebat Evalynn când a ieșit Ellen.

- Sunt bine, a răspuns Sophie, răsând sardonice. Nu am mai țipat așa la Ellen de când l-a verificat pe Tom Potter înainte de balul din anul II.

Evalynn a râs.

- Bietul Tom.

Așa cum a promis, după câteva minute Ellen a dat buzna triumfătoare în bucătărie.

- Am aflat! a spus ea.

- Ai fost foarte rapidă, a spus Sophie.

- A fost floare la ureche. Adresa expeditorului de pe plic este a unui individ numit Jacob Barnes. Vă spune ceva?

Atât Evalynn, cât și Sophie au scuturat din cap.

Ellen a rânjit și a luat-o de umeri pe Sophie.

- Ei bine, mie da. Imediat ce tipul de la secție a spus numele, am știut cine era. Dar ca să fiu sigură, m-am uitat pe o copie a raportului de poliție legat de accident pe care o aveam în birou. A fost una dintre victime.

- Jacob Barnes, a repetat Sophie, familiarizându-se cu numele. Deci dacă acest Jacob Barnes a fost acolo, atunci probabil a găsit prezicerea mea după ce am aruncat-o. Dar cum a știut că era a mea? Putea fi a altcuiva.

- E greu de spus, a remarcat Ellen luând mâna de pe umerii lui Sophie și punându-și-o pe genunchi. Dar măcar știm că a fost acolo, ceea ce explică felul în care a obținut-o.

270 I Kevin Alan Milne

- Nu sunt eu detectiv, a spus Evalynn, dar cred că trebuie să facem un drum până la Bellevue. Sophie, te bagi?

Sophie a dat din cap.

- Ellen?

Ellen a făcut cu ochiul.

- Aș fi încântată să vă fiu escortă de poliție.

CAPITOLUL 11

Dacă oamenii buni au noroc și oamenii răi au ghinion, de ce tu ai noroc chior?

Evalynn și Sophie s-au dus s-o ia pe Ellen puțin după prânz în sâmbăta următoare, care era prima zi liberă pentru toate trei. Justin cumpăraseră un GPS pentru Evalynn de ziua ei și vocea feminină le-a ghidat spre ieșirea de pe autostradă după douăzeci și cinci de minute. De acolo au mers direct pe strada 150 către un ansamblu de case frumoase din vârful unei coline de lângă Saddleback Park.

- Oho, a comentat Ellen. Jacob Barnes o duce bine.

Evalynn a încetinit și a oprit lângă trotuar.

- Ești sigură că vrei să faci asta, Sophie?

Strângând în pumn plicul care fusese trimis din casa de peste drum, Sophie a încercat să zâmbească curajos.

- Nu întâlnirea cu Jacob Barnes îmi face un nod în stomac. E mai mult gândul că mă voi confrunta cu trecutul. E ciudat, știi? După douăzeci de ani, să aflu deodată că un străin a știut mereu că am avut un rol în accident.

- Nu știi că gândește așa.

- De ce altceva mi-ar fi trimis prezicerea înapoi? Trebuie să își fi dat seama cumva că eu am dat anunțul.

Ellen s-a întins și a frecat-o pe Sophie pe umăr.

- Ți-am spus de când aveai nouă ani că nu a fost vina ta. Poate dacă te întâlnești cu domnul Barnes te va ajuta să înțelegi asta.

- Poate, a spus Sophie, dar nu părea prea convinsă.

Cu Ellen în frunte, cele trei au coborât din mașină și au traversat strada. Sophie a încercat să ignore femeia din casa de alături care le privea de la fereastră în timp ce ele mergeau pe alee.

Ellen a mers direct la ușă, fără nici o ezitare și a sunat. Sophie și Evalynn au rămas la câțiva metri în spatele ei.

După câteva momente, un omuleț îndesat cu fața rotundă a deschis ușa. Avea ochii migdalați și un rânjete care se întindea de la o ureche la alta.

- Bună, a spus el cu un accent bizar. Musafiri. Îmi plac musafirii. Nu prea primesc multe vizite.

A făcut o pauză înainte de a spune din nou „bună“.

Nici una din cele trei femei nu trebuia să i se spună că tânărul care se uita la ele avea sindromul Down. Atitudinea lui veselă le-a relaxat instantaneu.

- Bună, a spus Ellen. Îl căutăm pe Jacob Barnes. E acasă?

Tânărul și-a scărpinat părul blond și des.

- Este foarte important? a întrebat zâmbind. Este tatăl meu. Poate pot eu să vă ajut. Sunt Alex.

Sophie s-a uitat fix la bărbat. Ceva la el i se părea vag familiar.

- Alex, ne-am mai întâlnit cumva? a întrebat ea.

El a ridicat din umeri.

- Nu știu. Faci vreodată cumpărături la Albertson? Acolo lucrez.

Sophie a chicotit.

- Poate de acolo.

Ellen a râs și ea, deschizând legitimația de poliție prinsă la brâu.

- Alex, eu sunt ofițer Monroe și lucrez la Poliția din Seattle.

El a părut fascinat de insignă, întinzându-se să atingă cu degetele suprafața ei strălucitoare.

- Grozav. Un polițist.

- Prietena mea de aici, a continuat Ellen, arătând spre Sophie, a primit o scrisoare săptămâna asta care conținea ceva trimis de tatăl tău.

Alex s-a uitat întrebător la Sophie.

- Tu ești cea care caută fericirea? Grozav.

- Deci știi ce a trimis? a întrebat Sophie, ținând plicul în mâini.

El s-a uitat rapid la plic.

-Îhî.

Sophie a expirat.

- Aș vrea să vorbesc cu tatăl tău. Este acasă?

-Nu.

- Se întoarce curând?

Lui Alex i s-a micșorat zâmbetul.

-Nu.

Evalynn a vorbit.

- Știi unde este: dacă nu e prea departe, poate putem să trecem pe la el.

Alex s-a scărpinat iar în cap.

- Știu unde este. Nu știu adresa, dar aş putea să vă duc acolo.

Sophie nu era prea sigură dacă trebuia să îl implice și pe fiul lui Jacob

Barnes. înainte de a se putea hotărî, a apărut cineva.

- Pot să vă ajut? a întrebat femeia venind la treptele din față. Sunt Meredith Sloan, vecina.

Uliul de la fereastră, s-a gândit Sophie.

Ellen a zâmbit.

- Nu, am venit să îl vizităm pe domnul Barnes.

Meredith și-a schimbat dispoziția.

- Ei bine, nu sunt doar vecina lui Alex. Sunt plătită să am grijă de el și să îl ajut cu... nevoile lui speciale. Deci dacă aveți nevoie de ceva anume, probabil că eu sunt persoana cu care trebuie să vorbiți.

Sophie a făcut un pas înainte.

- Am avut un accident când eram mică, în care a fost implicat și domnul Barnes.

- Ah, a spus Meredith. Accidentul în care și-a pierdut degetele.

în capul lui Sophie a apărut un flash cu imaginea unui bărbat întins pe jos, care își privea mâna în timp ce un paramedic încerca să oprească sângerarea acolo unde îi fuseseră retezate degetele.

- Da, a răspuns ea încet, acela. Am venit astăzi în căutare de mai multe informații despre accident și Alex a spus...

- Vor să îl vadă pe tata, a intervenit Alex.

Meredith părea și mai încurcată.

- Vreți să îl vedeți pe Jacob?

Cele trei femei au dat din cap.

- Dacă nu deranjăm, a spus Sophie. Alex spunea că știe cum să ajungă acolo.

Meredith le-a cercetat fețele.

- Dar nu văd ce puteți afla la cimitir.

- La cimitir? a izbucnit Sophie, schimbând priviri îngrijorate cu Ellen. Jacob Barnes este... mort?

Acum Meredith părea confuză.

- Nu ați știut? A murit acum câteva luni. De leucemie.
- Sigur că nu... noi... adică, am primit o scrisoare și am presupus... S-a întors din nou cu fața la Alex și i-au revenit din nou amintirile. La ce cimitir? a întrebat Sophie.

Alex s-a uitat la Meredith pentru ajutor.

- Evergreen, a spus aceasta. Este acolo sus pe...

- Aurora Avenue! a spus Sophie emoționată. Acolo te-am văzut! Cam acum o lună, de ziua mea. Aveai ochelari de soare, nu?

- Întotdeauna port ochelarii de soare acolo, a recunoscut Alex.

- Pentru cazul în care plânge, a spus Meredith încet.

Sophie și-a amintit scurta, dar bizara întâlnire cu Alex din acea seară, înainte de a apărea Evalynn. S-a apropiat de Alex, care stătea tot în pragul casei. Expresia ei era serioasă, dar tonul era calm și blând.

- Alex, când te-am văzut, nu îl vizitai pe tatăl tău. Te uitai fix la mormântul părinților mei. Ce făceai acolo?

Toată lumea a tăcut, așteptând răspunsul lui Alex.

- Citeam, a spus el la fel de încet. „Soț și tată. Soție și mamă. Și-au iubit fiica și s-au iubit unul pe celălalt deplin și pentru totdeauna.”¹¹ Este foarte frumos. Am ținut minte. Tata mi-a arătat-o de fiecare dată când mergeam acolo. Mi-a spus că le-a întâlnit fiica odată. S-a uitat la toată lumea pe rând, apoi ochii i s-au oprit la Sophie. Vocea lui a scăzut și mai mult, dar fața îi strălucea de fericire inocentă. Cred că tu ești. Sophia Mariajones.

Pe veranda familiei Barnes s-a lăsat o tăcere stânjenitoare.

Au tăcut toți, cu excepția lui Alex.

- Mai mergem în vizită la tata? a întrebat. Sau vreți să intrați?

- Asta e o idee bună, Alex, a spus Meredith, făcând un pas spre ușă. Poate ar trebui să intrăm cu toții în casă și să stăm puțin jos. Doamnelor, doriți ceva de băut? Și Evalynn și Ellen s-au uitat la Sophie.

- Ar fi bine, a spus Sophie politicos. Mulțumim.

Casa era spațioasă, cu tavane boltite și etaj deschis. În living, pereții erau acoperiți de rafturi de cărți. Singurul spațiu liber era un dulap pe peretele din spate, care era plin doar pe jumătate.

- Oho, a spus Sophie impresionată. Cuiva îi place să citească.

- Mie! a exclamat Alex mândru. Am citit toate cărțile de aici.

- Aproape că nu mai ai loc de rafturi, a spus Evalynn. Ce ai să faci atunci?

Alex s-a uitat amuzat la Evalynn.

- O să mai iau niște rafturi, a spus, fără nici un pic de ironie.

Au râs cu toții. Sophie începea să se simtă ușurată. Fusese îngrozită de întâlnirea cu Jacob Barnes. Era supărat tare pe ea? Era viața lui bucăți din cauza nerăbdării ei egoiste de copil? Dar în loc de bătrânul morocănos la care se așteptase, a dat de Alex, cu atitudinea lui veselă și inocența prietenoasă.

Meredith s-a dus să aducă ceva de băut în timp ce toți ceilalți s-au așezat în living. Sophie și Evalynn au împărțit canapeaua de piele, Ellen a stat pe un fotoliu, iar Alex s-a aruncat vesel pe un altul.

După ce s-au așezat toți, Sophie a fost prima care a vorbit.

- Alex, îmi pare foarte rău să aud că tatăl tău a murit. Doar văzându-te, îmi pot da seama că mi-ar fi plăcut.

Alex și-a încleștat degetele, dar a continuat să zâmbească.

- O să pui multe întrebări despre el?

- Aș vrea să întreb câte ceva, dacă ești de acord.

El s-a tras nervos de ureche. Apoi, fără un cuvânt, s-a ridicat din fotoliu și s-a grăbit către o masă curbată de la intrare. În sertarul de sus era o pereche de ochelari de soare. Și i-a pus și s-a întors la fotoliu.

- Bine.

Sophie a zâmbit cald.

- OK, ai spus că tatăl tău te-a dus la cimitir să vezi mormântul părinților mei.

Cât de des te-ai dus?

- În fiecare an. După ziua mea.

- Da? Când e ziua ta?

- Pe 20 septembrie.

Sophie s-a uitat la Ellen.

- Asta este... ziua dinainte de ziua mea. Deci ai fost la cimitir în fiecare an pe 21 septembrie?

Alex s-a aplecat înainte și a dat din cap.

- De ziua mea aveam mereu o petrecere mare. Tata spunea că ziua în care m-am născut era cea mai cea mai importantă din viața lui. Iar ziua de după era cea mai importantă - un singur „cea mai“.

Evalynn a zâmbit.

- Vorbea vreodată despre accident? a întrebat Sophie.

Meredith s-a întors din bucătărie după câteva momente cu cafea și câteva ceaiuri de plante. A pus totul pe masa de cafea și le-a invitat să se servească.

- Ce m-ai întrebat? a spus Alex.

-Accidentul în care am fost eu și tatăl tău. Vorbea mult despre asta? Poate când mergeați la cimitir?

El a scuturat capul.

- Nu. Tata a spus doar că a fost o zi pe care n-o s-o uite niciodată. În principal mergeam acolo pentru pietre.

Sophie s-a ridicat amintindu-și de pietrele frumoase pe care le găsea în fiecare an pe colțul mormântului părinților ei.

- Pietrele de pe mormânt? Voi le lăsați?

-Îhî.

- Asta făceai acolo acum două săptămâni?

- Da. Tata mi-a spus înainte să... plece că ar fi frumos să duc în continuare pietre acolo în fiecare an. Acum le las pentru Tom și Cecilia, Jacob și Katherine, dar nu în aceleași zile. Alex s-a jucat cu ochelarii lui de soare. Acum câțiva ani, găseam acolo câte o bomboană de ciocolată. Tata spunea că este cadoul meu pentru că las pietrele.

Ellen s-a oprit din amestecatul ceaiului.

- Cine este Katherine?

Alex nu a răspuns.

- Poate vă pot lămuri eu, s-a oferit Meredith. De fapt, de vreme ce familia ta evident a fost importantă pentru Jacob, poate că vă pot povesti câte ceva.

Evalynn și Sophie și-au pus ceai în timp ce Meredith vorbea.

-Jacob și Katherine Barnes erau amândoi avocați, a continuat aceasta. Parteneri într-o firmă mare din centru. Când a rămas Katherine însărcinată, au început să caute o bonă cu normă întreagă. Meredith a zâmbit și a luat o înghițitură de ceai. M-au ales pe mine la doar o săptămână după naștere. Din nefericire - a aruncat o privire la Alex de parcă îi cerea voie să continue - a fost o naștere dificilă. Au fost... complicații. Katherine nu a scăpat.

În cameră era liniște, cu excepția sunetului pe care îl facea Alex care se juca iar cu urechea sa.

- Și ai rămas în toți acești ani? a întrebat Ellen.

Ea a încuviințat.

- Volumul de muncă varia, în funcție de nevoile lui Alex și de programul lui Jacob. Dar Alex a fost întotdeauna o bucurie, nu cred că aș fi putut avea o slujbă mai bună. Până la urmă m-am căsătorit și mi-am făcut

propria familie, dar mereu am putut să îmi potrivesc viața cu nevoile familiei Barnes. După ce Jacob a aflat de leucemie, a cumpărat casa de alături ca să fiu mai aproape de ei, împreună cu familia mea, mai ales ca să evite mutarea lui Alex într-un azil după moartea lui. Practic încă sunt angajată - sunt plătită lunar dintr-un fond - dar nu mă simt așa. Alex face parte din familie și asta nu se va schimba niciodată. Toată familia mea îl adoră. A făcut o pauză și s-a uitat la Alex, zâmbind mândră. Toată lumea îl adoră.

Alex și-a strecurat degetele sub rama de la ochelari ca să se șteargă la ochi.

Sophie se uita fix în ceaiul din ceașca ei. Se gândea la vechea prezicere despre care dorise să discute cu Jacob. Apoi s-a uitat la Alex, gândindu-se prin ce trecuse el în viață, începând cu pierderea mamei lui, lupta cu un handicap și pierderea tatălui său în urma unei boli fatale. S-a simțit din nou vinovată, pentru durerea pe care o provocase acestei familii.

Fără să se gândească, Sophie a inspirat adânc. S-a uitat la Alex și la Meredith.

- Nu de asta am venit astăzi, dar acum că sunt aici, vreau să știți adevărul. Eu... eu sunt de vină pentru accidentul de acum douăzeci de ani.

După ce a explicat cum îi distrăsese atenția tatălui ei, a scos vechiul mesaj din prăjiturică norocoasă și l-a ridicat ca să îl arate.

- Asta a fost prezicerea de la cea de-a noua mea aniversare. Am aruncat-o în noaptea aceea la locul accidentului. Cumva Jacob a găsit-o.

Sophie și-a mai luat un răgaz în timp ce Meredith examina hârtia.

- Pot doar să presupun că a auzit ce i-am spus lui Ellen și apoi a păstrat-o în tot acest timp ca să nu uite cine era de vină pentru mâna sa rănită. Știu că ar fi trebuit să îi cer iertare lui Jacob când mai era... printre noi. Dar până acum, când v-am întâlnit pe voi, nu am avut curajul. Îmi pare foarte rău.

Nimeni nu a scos nici un sunet o vreme. Meredith a vorbit prima.

- Doamnă Jones, vă mulțumesc. Dar sincer, sunt sigură că Jacob nu vă învinuia pentru ce a pățit la mână.

- Atunci de ce a păstrat hârtia atâta timp? Și de ce a scris numele meu pe spate? S-a întors către Alex. Și ca paranteză - de fapt cine mi-a trimis asta săptămâna trecută?

Alex a ridicat mâna.

- Eu am trimis-o. Am văzut chestia aia de pe YouTube despre anunțul

din ziar și am vrut să ajut. Tata mi-a spus mereu că fericirea e un dar și am crezut că hârtia asta ar putea ajuta pe cineva - pe tine, presupun - să o găsească. Îmi pare rău.

- Ah, să nu-ți pară, a spus Sophie, zâmbindu-i cu căldură. De fapt mă bucur că ai trimis-o. Din tot ce am primit, asta e preferata mea, pentru că m-a condus aici, ca să te întâlnesc.

Alex și-a potrivit ochelarii care îi acopereau ochii, dar nimic nu putea acoperi zâmbetul său uriaș.

- Și la întrebarea de ce a păstrat prezicerea atâta timp, i-a spus Meredith lui Sophie, poate răspunsul este că mesajul îi ridica moralul.

- Pot să întreb ceva? a spus Evalynn. Încă mai am o curiozitate legată de pietrele de pe mormânt. Este ceva religios?

Meredith a chicotit.

- Nu cred că ar putea spune cineva că Jacob Barnes era un om religios. Dar avea credință. Credea că o va vedea din nou pe Katherine. Când îl întrebam de pietre, spunea mereu „Pietrele și amintirile rezistă pentru totdeauna”. Cred că pietrele erau doar modul lui de a-și aminti femeia pe care a iubit-o.

Sophie părea confuză.

- Dar de ce le pune pe mormântul părinților mei?

Meredith a ridicat din umeri.

- Nu știu. Alex, ai idee?

El a scuturat din cap.

- Știu doar că le luam, le puneam pe mormânt și apoi îmi povestea despre Sophia Maria Jones...

Vocea lui a tremurat și părea să gândească foarte intens la ceva.

- Alex? a întrebat Meredith. Ești bine?

După câteva secunde, Alex și-a smuls ochelarii de pe față. Avea ochii plini de entuziasm.

- Mă întorc imediat!

A sărit în sus și a fugit pe hol, întorcându-se după câteva minute ușor dezamăgit.

- Nu o găsesc, a spus.

- Ce cauți? a întrebat Meredith.

- Mi-am amintit. Când era bolnav, tata a spus că a scris o scrisoare pentru Sophie. A spus că o va pune în locul meu preferat și mi-a spus că după ce... știi... după ce...

- Moare, a spus Meredith încet.
- Ihi... după aceea, a spus că dacă o găsesc, ar trebui să i-o trimit și că poate cândva va veni să bată la ușă.

Sophie a așteptat câteva secunde să vadă dacă mai spune ceva, apoi a remarcat:

- Ei bine, atunci se pare că am ajuns înainte.

Meredith l-a întrebat pe Alex unde căutase scrisoarea.

- În camera mea, a răspuns acesta. Locul meu preferat este camera mea. M-am uitat peste tot acolo, dar nu am putut să o găsesc. S-a întors către Sophie. Îmi pare rău. Nu știu unde este. Dar am să mai caut.

- Mulțumesc, Alex. E foarte drăguț din partea ta. Pot să îți las numărul meu de telefon, în caz că apare?

Lui i-au strălucit ochii.

- Da! Îmi place să vorbesc la telefon. Pot să te sun?

- Sigur, a spus ea. Dacă vrei vreodată să vorbești, dă-mi un telefon.

Sophie a scris numărul ei te mobil și i l-a dat.

Au mai stat de vorbă câteva minute înainte ca Ellen să decidă că era timpul să plece. Sophie îi tot arunca priviri lui Alex în timpul conversației, uimită de optimismul lui sincer. Se potrivește, s-a gândit, ca el să răspundă unui anunț prin care se căuta fericirea. Trăiește singur, și-a pierdut ambii părinți și tot reușește să își păstreze un zâmbet pe buze.

Evalynn a întors cheia în contact și a lăsat frâna de mână.

- Încotro acum?

Se uita la Sophie, care stătea în față.

Dar Sophie încă se mai uita pe geam la casa lui Jacob - și Alex - Barnes. Alex le făcea cu mâna de la ușă. Sophie a zâmbit și i-a răspuns.

Cum Sophie nu răspundea, Ellen a zis din spate:

- Știi ce cred, dulceață? Cred că asta ți-a făcut teribil de bine. Și chiar este incredibil că prezicerea ta s-a întors la tine. Se poate spune chiar că este...

- O luăm de la capăt, a mormăit Sophie.

Evi a râs.

Ellen le-a ignorat pe amândouă.

- Providență divină. Trebuie să fie.

- Oh, da, a replicat Sophie sarcastic, întorcându-se din nou la geam. Dumnezeu l-a făcut pe Alex să intre pe YouTube și apoi l-a forțat să râs

pundă la anunț. Sunt sigură că readucerea trecutului meu este în fruntea listei sale omnipotente cu lucruri de făcut.

Evi a chicotit din nou.

- Râzi dacă vrei, a comentat Ellen, dar îți spun, este providența.

Sophie și Evalynn n-au mai răspuns. Evalynn a băgat mașina în viteză și a pornit pe stradă.

După ce au ieșit din cartierul familiei Barnes, Evalynn a întrebat:

- Acum, îmi spune și mie cineva unde mergem?

- Vreau să văd copia ta de pe raportul poliției legat de accident, i-a spus Sophie lui Ellen, ignorând întrebarea lui Evalynn. Ai spus că îl mai ai, nu?

- Da, a răspuns ea. Te superi dacă te întreb de ce?

Sophie s-a întors. Avea o expresie calmă, de parcă totul era clar acum.

- Pentru că ai avut dreptate. A fost bine pentru mine să merg acolo azi. Ar fi trebuit să fac asta de mult.

Chiar atunci, i-a sunat telefonul. L-a deschis.

-Alo?

- Alo! Sunteți Sophia Jones?

- Alex?

- Da! Eu sunt. Te sun. Bună!

- Alex, ești bine?

- Ah, da. Dar după ce ai plecat, mi-am amintit ceva.

Sophie s-a uitat la Evalynn, gândindu-se că poate va afla mai multe detalii despre Jacob Barnes.

- Serios?

- Dap! Mi-am amintit că sunt multe motive să fii fericit și am vrut să îți spun ca să nu mai trebuiască să dai anunț în ziar.

Sophie a zâmbit.

- Înțeleg. Ești foarte drăguț, Alex. Pot să te pun pe difuzor ca să te audă și Evalynn și Ellen?

A fost o pauză, apoi Alex a spus:

- Bine.

Sophie a apăsat pe câteva butoane pe telefonul ei.

- OK. Gata, a spus ea, destul de amuzată.

În următoarele două minute, Alex a înșirat o litanie de lucruri care pentru el însemnau fericire. Cele trei femei au stat și au ascultat recunoscătoare. Fericirea, le-a spus el, este să vezi soarele care trece prin nori sau să îl vezi cum răsare dimineața.

- Dacă soarele nu ar apărea mâine, cred că aş fi destul de trist. Şi, a adăugat el, ar fi cam întuneric.

Le-a mai explicat şi că fericirea este când iei cina cu familia şi vorbeşti despre ce ai făcut în timpul zilei.

- Apoi mai este să te trezeşti dimineaţa.
- Să te trezeşti dimineaţa? a întrebat Sophie, nesigură că a auzit cum trebuie.
- Sigur. Când a fost ultima dată când nu te-ai trezit dimineaţa?

Toate au râs în maşină. Apoi toate i-au mulţumit pentru telefon şi pentru gândurile lui. Sophie i-a spus din nou că o poate suna oricând doreşte.

- Te sun dacă găsesc scrisoarea.
- Mulţumesc, Alex.
- Pa, Sophia Jones!

Sophie a zâmbit la telefon.

- La revedere, Alex.

Evalynn şi-a luat mâna dreaptă de pe volan şi a înghiontit-o pe Sophie.

- Cineva are un prieten nou, a glumit ea.
- Da, a răspuns Sophie mândră. Cred că ai dreptate.
- Deci ne spui de ce vrei să vezi raportul poliţiei? a întrebat Ellen din spate.

Sophie s-a întors şi i-a zâmbit.

- Cel mai bun lucru la întâlnirea cu Alex nu a avut nimic de-a face cu ce mi-a spus. A fost ce i-am spus eu lui. Să recunosc rolul meu în accident şi să îmi cer iertare pentru asta a fost... eliberator. Hotărârea i s-a citit din nou pe faţă. Vreau să depăşesc asta o dată pentru totdeauna. Aşa că dacă mai e ceva în raport care merită o vizită, vreau să ştiu.

Ellen a dat din cap.

- Este pe birou, la mine acasă.

Cincisprezece minute mai târziu, Sophie şi Evalynn stăteau la masa din bucătăria lui Ellen, în timp ce mama lor adoptivă căuta raportul.

Sophie şi-a petrecut douăzeci de minute răsfoindu-1, familiarizându-se cu numele oamenilor din celelalte maşini şi citind declaraţiile lor.

Când a terminat, Sophie a împins raportul către Ellen.

- Te rog nu îmi spune că vrei să contactezi pe toată lumea din accident, a spus Ellen.

- Nu, dar e o familie care merită o vizită.

Ellen s-a încruntat.

- Familia celui alt tip care a murit?

Dând din cap, Sophie a spus:

- Tim McDonald. Era șofer la UPS și a murit la câteva zile după accident în urma loviturilor. Eu... Mi-a făcut bine să citesc raportul. Cred că le-ar plăcea și lor să îl citească. Și pot explica și câteva din detaliile care nu au ajuns în raport. Pentru mine este important să le afle.

Ellen a oftat.

- Mă duc să dau niște telefoane, să văd dacă găsesc familia.

A luat raportul și a plecat.

După zece minute, Ellen s-a întors cu un post-it galben în mână. A lăsat pe masă raportul poliției și apoi a lipit notița pe el.

- Cea mai apropiată rudă este mama lui Tim, Lucy McDonald. Locuiește în cealaltă parte a statului, într-o suburbie mică din Spokane, numită Millwood. Asta e adresa.

- Câte ore sunt de aici până acolo?

- Cam opt ore dus-întors, a răspuns Ellen.

Sophie a rânjit.

- Se pare că va trebui să îmi reamintesc șofatul.

- Las-o pe Evi să vină cu tine. E prea mult timp la volan doar pentru tine. În plus, nici nu ai mașină.

Sophie bătea darabana în masă gândindu-se ce are de făcut. Când împlinise șaisprezece ani, Ellen o forțase să își ia carnetul de șofer, dar Sophie ura asta, mai ales pentru că îi era teamă că ar putea provoca un accident precum cel din copilăria ei. Deci, deși avea permis, nu avusese niciodată mașină.

- Ai dreptate. E timpul să îmi iau o mașină.

- Și mă lași să vin cu tine? a întrebat Evalynn.

- Cum vrei. Dar dacă vii, va trebui să mă ajuți să termin de trecut prin scrisori.

Una din noi poate citi în timp ce cealaltă conduce.

Evi a rânjit.

- Minunat... sună ca o excursie palpitantă. Eu o să citesc scrisori; apoi tu le refuzi și le arunci pe fereastră.

Sophie a râs.

- Exact! Hei, fac orice ca să evit o întâlnire cu știi tu cine.

CAPITOLUL 12

Melancolia ta perpetuă este legată de viziunea ta asupra vieții.

În următoarea săptămână, Garrett a sunat aproape zilnic ca să vadă cum mergea corespondența. Deși Sophie făcuse o pauză de la teancurile de scrisori, i-a promis că le va acorda atenția cuvenită în timpul excursiei ei de duminică.

- Oh? Unde te duci? a întrebat el.
- Nu e treaba ta.
- Cu cine te duci? a insistat el.
- Un prieten, a spus ea și a lăsat-o așa.
- Nu e un prieten bărbat, nu?

Sophie râdea în sinea ei.

- Contează?

- Păi... nu, s-a bâlbâit el. Doar că... te superi dacă te întreb care e scopul excursiei?

- Hai să zicem că mă întâlnesc cu părinții cuiva.

Garrett a tăcut.

- Înțeleg, a spus el într-un final. Bine, atunci distracție plăcută... cred. A închis.

Vineri Sophie a plecat de la magazin imediat ce a venit Randy. Ezitând mai puțin decât se aștepta, s-a dus la un magazin de amanet din Tacoma și a scăpat de inelul de logodnă pe care i-l dăduse Garrett. Când a terminat, a ieșit cu o grămadă de bani, pe care i-a cheltuit rapid pe un Ford Explo- rer de șapte ani de la un dealer de la două străzi distanță. Nu era cea mai frumoasă mașină, dar prețul era bun și părea sigură.

Sophie a scos Explorer-ul din parcare foarte încet și tot drumul spre casă nici măcar nu s-a apropiat de limita de viteză.

Siguranța înainte de toate, și-a spus ea când o claxonau mașinile mai rapide.

Sâmbătă, după serviciu, și-a petrecut câteva ore conducând, ca să se acomodeze la volan. Cu cât conducea mai mult, cu atât se simțea mai bine, dar a păstrat viteza mică.

- Conduci ca o babă, a comentat Evalynn în dimineața următoare, după ce a luat-o Sophie pentru excursia lor în Millwood.

- Ești foarte nedreaptă, a observat Sophie.

- Și discriminatorie. Dar e adevărat. Dacă nu îți intri în ritm, nu vom ajunge acolo până săptămâna viitoare.

Cu degetele încheștate, Sophie s-a ținut de volan și a apăsător pe accelerație mai tare, dar tot nu a ținut pasul cu traficul.

După o oră de mers, Evalynn a cerut să iasă de pe autostradă ca să schimbe locurile în mașină. Sophie s-a supus cu plăcere și a fost ușurată să se ocupe din nou de răspunsurile la anunț, de pe scaunul pasagerului.

La jumătatea drumului, celularul lui Sophie a început să sune. L-a ridicat doar ca să vadă imaginea lui Garrett pe el. A răspuns.

-Alo?

- Hei, Soph! Garrett sunt.

- Ce vrei?

Părea complet neinteresată.

- Voiam doar să văd cum este excursia ta. Călătorești azi, nu? Cu cine ziceai că ești?

- Nu ziceam, a răspuns ea plat.

- Ah, da, a spus el amuzat. Ei, cum merge cu scrisorile? Ne apropiem de întâlnirea noastră?

- Mă uit acum pe ele, dar nu arată prea bine.

- Ei, sunt o grămadă de nebuni care nu ar vedea fericirea nici dacă ar vorbi cu ea la telefon.

- Hm? Asta ce vrea să însemne?

- Mă amuz doar, Soph. Dar serios, la cât am ajuns? Șaptezeci? Optzeci?

- Doisprezece, a ciripit ea, destul de satisfăcută. Stai, Garrett, mă sună altcineva. A auzit linia închizându-se. După treizeci de secunde a revenit. Trebuie să vorbesc. Nu pot să îl las să aștepte mult.

- Pe el? Care el?

- Il cheamă Alex.

S-a lăsat o tăcere lungă.
- Și de unde îl știi pe Alex?
- Oh, ni s-au încrucișat căările recent și ne-am înțeles foarte bine. Este cel mai dulce tip din lume.
Garrett a simțit că ia foc.
- Serios? Te vezi cu el? Aș fi jurat că ai spus că ai terminat cu bărbații.
- Îmi pare rău, Garrett. Nu pot să îl las să aștepte. Pa.
Sophie a închis.

Lucy McDonald locuia la capătul unui drum prăfuit pe o parcelă de patru mii de metri pătrați de la marginea orașului. Casa avea farmecul unei ferme vechi, dar dacă fusese vreodată o fermă acolo, aceasta dispăruse de mult.

Proprietatea era mărginită de arțari groși care deja își pierduseră frunzele în așteptarea iernii.

După patru ore de mers, Evalynn a intrat pe aleea familiei McDonald. Când s-au oprit, Sophie a scanat ferestrele de-a lungul casei, căutând un semn că era cineva acasă. Stomacul ei a tresărit când a văzut că erau aprinse două lumini.

- Vrei să intri cu mine? a întrebat Sophie.
- Serios? Ești sigură că mă vrei acolo?

Sophie a expirat ca să se calmeze.

- Mi-ai fi de ajutor.

Femeile au coborât din mașină și au mers la veranda mare acoperită. Sophie a sunat la ușă și după câteva momente aceasta s-a deschis. În fața lor era o femeie bătrână micuță, ușor adusă de spate, care zâmbea.

- Pot să vă ajut? a întrebat ea.
- Sper, a spus Sophie. Sunteți Lucy McDonald?

Femeia a făcut cu ochiul.

- Ultima dată când am verificat eram. Vorbea încet, dar clar și articulat. Ne cunoaștem?

- Nu, doamnă.

- Ești sigură? Pot să jur că ți-am văzut chipul undeva. A ridicat un deget osos. Am memoria fețelor...

Vocea lui Lucy s-a pierdut în timp ce ea a studiat părul lui Sophie, apoi ochii ei, urmați de gură și bărbie și în final s-a întors la ochi.

Sophie a încercat să ignore examinarea.

- îmi pare rău că vă deranjez, doamnă McDonald. Mă numesc Sophie. Speram că putem vorbi puțin despre fiul dumneavoastră Tim. Aveți câteva minute?

- Tim? Oh, Doamne. Dragul de Tim. Știi că a murit, nu?

Sophie a făcut o grimasă.

- Da. Despre asta vreau să vorbim.

- Ei, atunci nu stați acolo în frig. Intrați. Intrați.

Lucy le-a condus prin casă până la un living. Un foc mic care ardea în cămin o făcea foarte confortabilă. Lucy s-a sprijinit de brațele unui scaun înalt și s-a așezat. Evalynn și Sophie s-au așezat pe o canapea victoriană grena.

- L-ați cunoscut pe Tim personal? a întrebat bătrâna, dar apoi și-a răspuns imediat singură. Nu, erați prea tinere.

- Aveți dreptate, nu l-am cunoscut. Dar l-am văzut o dată, în ziua accidentului.

Expresia doamnei McDonald fusese zâmbitoare până atunci, dar zâmbetul i s-a stins repede într-un suspin adânc.

- înțeleg, a spus ea.

Sophie și-a dres glasul.

- La locul accidentului, de fapt. Înainte de a fi dus la spital.

Lucy a dat din cap și s-a întors către Evalynn.

- Și tu?

Evalynn a negat.

Uitându-se fix la Sophie din nou, Lucy a spus:

- Era un băiat bun. Avea problemele lui, ca noi toți, presupun. Dar era un băiat bun. Fața i s-a încrețit și a dat din cap încet. Tu cum l-ai văzut? Ai văzut accidentul?

Sophie s-a strâmbat.

- Mi-e teamă că de foarte aproape. Eram într-una din celelalte mașini. După ce s-a întâmplat, am văzut paramedicii care încercau să îl ajute pe fiul dumneavoastră. S-a oprit. Știu că a trecut mult timp de atunci, dar îmi pare foarte rău pentru pierderea prin care ați trecut.

Lucy poate că era bătrână, dar era ageră ca un uliu.

- Nu îmi închipui că ai mers atâta drum doar ca să îmi spui că mi-ai văzut fiul în pragul morții. S-a aplecat înainte. Nu îmi place să mă învârt în jurul cozii. De ce ai venit de fapt, domnișoară?

Sophie i-a dat bătrânei raportul poliției.

- L-am găsit recent. Este raportul accidentului și am crezut că v-ar plăcea să aflați versiunea oficială a ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

Cu privirea tulburată, Lucy a spus:

- E frumos din partea ta, draga mea. Dar nu trebuia să te deranjezi.

A luat raportul de la Sophie și l-a răsfoit.

După ce a citit partea în care era pomenit fiul ei, a ridicat ochii și a spus:

- Aici scrie exact ce mi au spus mie atunci. Chiar ai venit până aici doar ca să îmi arăți asta?

- Păi... nu tocmai. Lucy, nu știu cum să spun asta. Cred că aş începe prin a spune că termenul „accident de mașină”¹¹ poate însemna mai multe lucruri. Accidentele sunt cauzate de defecte mecanice sau de vremea proastă, cum scrie și în acest raport.

Lucy a râs din nou.

- Acum nu te mai învârti în jurul cozii. Vorbești aiurea complet. Care este ideea, draga mea?

Sophie a privit o clipă la Evalynn, ai cărei ochi mari și buze strânse o încurajau să continue.

- Bine, uite ce este. Deși toată lumea a pus accidentul pe seama ploii, vreau să știi tot adevărul despre ce s-a întâmplat. În noaptea aceea, cineva a făcut o greșeală costisitoare. O persoană care a regretat mereu ce s-a întâmplat.

Acum doamna McDonald a închis un ochi și a privit-o fix.

- Nu-mi spune că tu ești de vină, a spus neîncrezătoare, presupunând că la asta se referea Sophie.

-D...dar, s-a bâlbâit Sophie, am fost.

- Serios? Erai o fetiță. Câți ani aveai atunci? Șapte?

- Nouă.

- Iată. Fetițele de nouă ani care nu conduc mașina nu fac accidente. A ridicat iar degetul spre ea. Țasta e un fapt exact, așa că nu mă contrazice.

- Dar...

- Gata. Nu încapă discuție. A zâmbit. Sophie, mi-e dor de fiul meu. L-am iubit cum își iubește orice mamă copilul. Dar nu dau vina pe nimeni. A fost un accident pe ploaie și cu asta basta.

- Dar eu...

- Gata, a spus ea din nou, zâmbind.

Evalynn a zâmbit. Sophie a încercat să se încrunte, dar nu i-a mers.

- Și totuși, a continuat Lucy, mă tot gândesc că te știu de undeva. Ești sigură că nu ne-am mai întâlnit?

Sophie tocmai începuse să îi spună că nu mai fusese niciodată în Millwood, când lui Lucy i-au sclipit ochii.

- Doamne Sfinte! Cum spunei că te cheamă?

- Sophie.

- Sophie, sau Sophia?

Sophie s-a holbat nervoasă la femeie.

- Sophia, a răspuns ea încet. Dar de unde știți?

- Doamne Sfinte! a repetat Lucy. La naiba, am avut dreptate! A întins mâna. Ajută-mă, draga mea. Trebuie să îți arăt ceva.

Sophie și Evalynn s-au ridicat în același timp și Sophie a luat-o de mână pe Lucy. Aceasta le-a condus în bucătărie. A arătat către frigider.

- Acolo, a spus ea, ridicând mâna ca să le atragă atenția spre diversele lucruri prinse cu magneți de ușa frigiderului.

Sophie a rămas fără vorbe. Ochii îi erau lipiți de un plic verde din mijlocul amestecăturii. A făcut un pas înainte.

- Ce naiba? a șoptit Evalynn când a văzut la ce se holba Sophie.

Când a ajuns destul de aproape, Sophie a ridicat magnetul și și-a trecut mâna peste sigiliul plicului, amintindu-și senzația dată de porumbeii gravați. Știa deja ce conținea plicul, dar a scos oricum ce era înăuntru.

Era o fotografie cu ea și Garrett, luată cu peste un an înainte, alături de o invitație la nuntă.

- Cine ți-a trimis asta? a întrebat Sophie cu vocea pierită.

- Cred că tu. Sau poate Garrett, a răspuns Lucy cu o sclipire în ochi.

- Dar... de ce? îl cunoști pe Garrett?

- Sophie, draga mea, nu doar că îl cunosc pe Garrett. Sunt bunica lui. Tim McDonald era tatăl lui.

Sophie și-a acoperit gura cu mâna.

- Nu vorbim prea des, el și cu mine, dar îi trimit în fiecare an câte o felicitare și din când în când primesc câte ceva de la el. Am fost atât de fericită când am primit invitația aceea. Abia așteptam nunta. Apoi cu o săptămână înainte, m-a sunat și mi-a spus că s-a anulat. Nu am mai auzit nimic de la el de atunci.

Mintea lui Sophie lucra în timp ce vorbea Lucy. Garrett nu îi spusese mai nimic despre tatăl lui. Spusese că nu era mult de spus, pentru că tatăl lui nu prea jucase nici un rol în viața lui. Faptul că el avea numele de fată

al mamei sale nu îl discutaseră niciodată. Gândurile ei s-au întors la momentele în care Garrett o întrebase despre accident. Și-a amintit consternarea de pe fața lui când aflate că părinții ei muriseră pe 21 septembrie 1989; era aceeași privire îngrijorată pe care o avusese când ea îi spusese unde a fost accidentul.

Ea s-a albit.

- Oh, Doamne, a șoptit de parcă puneă bucașile cap la cap. El a știut.

- Soph, nu ai de unde să știi asta, a spus Evalynn.

Sophie s-a uitat la Lucy și apoi a rămas cu ochii la Evalynn.

- Ba da. Știu.

Grimasa de pe fața ei era doar un efect al senzației de greață din stomac.

Uitându-se în ochii lui Lucy, Sophie a implorat:

- Să nu îi spuneți, doamnă McDonald. Vă rog, promiteți că nu îi spuneți lui Garrett că am fost aici. Dacă eu hotărâsc că trebuie să afle, prefer să o audă de la mine.

Pe drumul lor de întoarcere din Millwood, Sophie s-a convins că Ellen trebuie să fi știut mai mult despre Lucy McDonald - și, prin extensie, de Garrett și de istoria familiei lui - decât lăsase să se afle. Cum să nu fi știut? Păstrase zeci de ani o copie a raportului poliției. Chiar lucra cu mama lui Garrett la secția de poliție. Astfel de gânduri au început să i se plimbe prin cap din clipa în care au ieșit de pe aleea lui Lucy.

Sophie nu și-a putut reține emoțiile când a ajuns împreună cu Evalynn la apartamentul lui Ellen și a sunat la ușă.

- Bate o dată dacă ești prieten, de două ori dacă ești dușman!

Sophie a bătut tare de trei ori.

- Sophie? Ev? Ellen a deschis ușa. Credeam că mai stați o zi în Spokane.

- Ne-am întors, a spus Sophie sec.

- Nu era acasă femeia aceea?

- Oh, era acasă, a izbucnit Sophie. Și ne aștepta cu o surpriză.

Ellen și-a dat seama de emoția din vocea lui Sophie.

- Hai să stăm jos și să vorbim, iubitelor. A arătat locurile libere din li- ving.

Acum spune-mi, ce te-a agitat așa?

Răspunsul lui Sophie a fost exploziv:

- Știu că îți place să te amesteci în viețile noastre, dar ai mers prea departe!

Ellen a făcut jumătate de pas înapoi.

- Sophie, nu am nici o idee despre ce vorbești.

Sophie și-a încleștat pumnii.

- Răspunde-mi și jur că dacă mă minți nu mă mai vezi niciodată. Când ai aflat că Garrett este fiul lui Tim McDonald?

Ellen a dus mâna la gură.

- Șoferul de la UPS? Era tatăl lui Garrett?

Sophie și Evalynn s-au privit încurcate.

- Adică nu știai? a întrebat suspicioasă Sophie.

- Îți jur pe viața mea că habar nu aveam. Adică, mi s-a menționat atunci că avea un băiat, dar nu știam mai mult de atât. Detectivii de la locul accidentului s-au ocupat de detalii și au anunțat familia. Jur, Sophie, nu am avut idee că exista o legătură cu Garrett.

Sophie s-a așezat pe canapea și s-a lăsat pe spate, ținând mâinile pe stomac ca să își potolească greața care o invadea din nou.

- Ei bine, Garrett a știut, a gemut ea.

Ellen s-a așezat lângă ea.

- Cum?

- Cred că a început să lege lucrurile când l-am dus la cimitir și a văzut data la care au murit părinții mei. Apoi, cu o săptămână înainte de a mă părăsi, i-am arătat unde a fost accidentul și chiar i-am arătat locul în care îi văzusem pe paramedicii care se ocupau de șoferul de la UPS. Nu putea să nu știe. Tim a murit când Garrett avea doisprezece ani, așa că sunt sigură că știa ce meserie avea tatăl lui și cum și când a murit. A făcut o pauză. Probabil când a aflat că părinții noștri au murit în același accident a dispărut.

Ellen și-a dus din nou mâna la gură.

- A citit raportul.

Sophie s-a ridicat brusc.

- Cum? Când?

- Cam cu o săptămână înainte... îmi pare rău, Soph. Ar fi trebuit să îți spun atunci. A venit într-o seară și a spus că vrea să îl citească și să înțeleagă mai bine prin ce ai trecut. Mi s-a părut dulce. Și a fost cu destul de mult timp înainte de a anula nunta ca să nu fac legătura.

Cuvintele lui Ellen au rămas în aer.

Sophie s-a aruncat din nou pe perne.

- Știe, a spus ea. Probabil de asta a anulat nunta. Scrie în raport că primele mașini care s-au ciocnit au fost Volvo-ul și duba UPS. Așa că știe că

familia mea i-a ucis tatăl. A gemut puternic. Ploaie sau nu - accident sau nu - știe cine a lovit pe cine. S-a oprit, vrând să se aplece și să verse. Nu e vina lui că a plecat. Și eu probabil aș fi făcut același lucru.

Ellen a atins-o blând pe Sophie pe genunchi.

- Nu, nu ai fi făcut-o. Ai fi discutat cu el despre asta. Și v-ați fi înțeles.

Sophie a râs sarcastic.

- Mă îndoiesc.

Ellen a spus cu vocea ei maternă, zâmbind cald:

- Mai ții minte ce ți-am spus când a plecat?

- Te referi la povestea cu „Dumnezeu e la cârmă și toate au un scop“?

- Exact! Poate exact asta vedem acum în desfășurare. Care erau șansele ca tu să crești și să te îndrăgostești de cineva cu care ai împărtășit aceeași tragedie când erați copii?

- Nu prea mari, presupun.

- Nu prea mari? Șansele sunt atât de infimitezimal de mici că nici nu se poate discuta despre ele. A făcut o pauză. Este providența, dulceată.

Sophie a râs. Nu putea să creadă asta.

- Trebuie să vorbești cu el, a mai spus Ellen.

Sophie știa că ar trebui să facă exact ce sugera Ellen. O parte din ea chiar își dorea asta, măcar ca să lămurească lucrurile pentru a-și putea continua viața sa tragică și lipsită de speranță și a uita de el. Dar nu era vorba doar de un străin fără chip cu care se va confrunta, ca Jacob Barnes ori Lucy McDonald. Era băiatul care își pierduse tatăl cu douăzeci de ani în urmă, care crescuse și devenise bărbatul care îi răpise inima. Era vorba de Garrett.

- Știu, a spus ea cu lacrimile curgându-i din nou pe obraji. Dar nu cred că pot.

Mai mult de o oră în seara aceea, Sophie a mers nervoasă prin living, privind fix telefonul mobil de pe măsuta de cafea. Din când în când îl ridica, se uita la el și îl puneă jos din nou. I-a trecut prin minte că trecea prin aceleași stări care îl făcuseră pe Garrett să stea departe de ea atâtea luni. Uneori să trăiești în minciună este mai ușor de suportat decât să te confrunți cu adevărul, s-a gândit ea.

Sophie și-a răsucit părul cu o mână, în timp ce își rodea unghiile de la cealaltă. Apoi, luând telefonul cu o mișcare rapidă și fluidă, a apăsat APEL și l-a pus la ureche. S-a concentrat pe respirație în timp ce asculta cum suna.

Și tot suna. Și suna. Nici un răspuns.

Sophie și-a închis telefonul frustrată și a sunat din nou. De data asta el a răspuns la al patrulea apel.

- Sophie?

- Garrett! Tocmai am încercat să te sun.

- Pot să te sun eu înapoi, Soph? Sunt ocupat cu ceva acum. Am pe cineva pe cealaltă linie.

Sophie a avut nevoie de o clipă înainte de a întreba:

- E legat de serviciu?

- Nu, Soph. Ascultă, pot să te sun eu puțin mai încolo? Mai am nevoie de cinci sau zece minute cu ea și termin în seara asta.

- Ea? a spus Sophie, perplexă.

- Te sun eu. Nu pleca nicăieri.

A închis.

Sophie s-a holbat la telefonul ei. Știa că nu e stăpâna lui, dar gândul că Garrett petrecea timp cu o altă femeie nu îi plăcea deloc. Cum a putut să intre în magazin acum o lună și să jure că nu a încetat niciodată să o iubească, pentru ca acum să iubească deodată pe altcineva? Sophie și-a închis telefonul și l-a aruncat pe canapea, apoi s-a dus și s-a așezat lângă el.

După zece minute, i-a sunat telefonul. A răspuns imediat.

- Trebuie să vorbim, a spus Sophie scurt.

- Mi-am imaginat, a chicotit el. De ce altceva m-ai fi sunat, dacă nu să vorbim?

- Amuzant. Dar mă refer la... Vreau să avem conversația pe care m-ai tot bătut la cap să o avem.

Garrett a spus încet în receptor:

- Te referi la întâlnirea noastră?

-Da.

A chicotit din nou, mai tare.

- Oho, simt cumva puțină gelozie? Cum ai auzit că vorbesc cu altă femeie, brusc vrei să îmi dai o șansă?

- Nu are nici o legătură cu asta, a spus ea ferm. Hai să ne întâlnim. Trebuie să vorbim. Față în față.

- Hmm, a spus el gânditor. Nu știu ce ar crede femeia cu care vorbeam despre asta. Pot să o aduc și pe ea?

- Categorie nu!

- Atunci nu știu, Soph. Nu sunt sigur că e o idee așa de bună.

Lui Sophie nu îi venea să creadă că aude așa ceva.

- Dar abia acum o lună mureai să porți discuția asta cu mine.

- Știu, a răspuns el rece. Și vreau să o avem. Doar că nu acum. Mai bine ne ținem de târgul nostru și ne întâlnim când ai găsit o sută de răspunsuri acceptabile.

-Vorbești serios?

- Bineînțeles. A făcut o pauză. Vreau să admiti că fericirea există cu adevărat. Așa că arată-mi o sută de scrisori fericite și apoi vorbim.

Sophie a simțit cum îi ia fața foc; nu se așteptase deloc să decurgă așa conversația. Oare femeia cu care vorbise la telefon era cea care îl făcuse deodată să nu mai fie interesat de întâlnirea lor? O ucidea că îi păsa, dar chiar îi păsa.

- Bine. Uită de asta. Nu trebuie să vorbim. încercam să îți fac o favoare, dar nu mai contează.

- Te simți bine, Sophie? Pari cam ciudată.

- Mă simt minunat, a mințit ea. La revedere, Garrett.

Sophie a închis telefonul și l-a trântit din nou pe canapea. Apoi s-a întins lângă el și și-a lăsat emoțiile să iasă la iveală într-un fluviu de lacrimi.

CAPITOLUL 15

Indiferent cum a fost trecutul tău, viitorul este întunecat.

Sophie s-a sucit și răsucit toată noaptea. Imagini ale lui Garrett alintându-se la telefon cu hoarde de femei fără chip i-au distrus visele, făcându-o să se trezească din când în când într-o sudoare rece. Când s-a trezit a treia oară, a hotărât că nu mai merita să se culce la loc, așa că s-a târât din pat și s-a pregătit pentru serviciu.

Când a ajuns la Chocolat' de Soph o oră mai târziu și a început pregătirile zilnice, Prăjiturelele cu Ghinion păreau să îi iasă mai ușor decât de obicei. Ultimul mesaj a hotărât să fie special pentru Garrett.

- „Sigur mai sunt pești atrăgători în ocean“, a citit cu voce tare ca să se asigure că a prins ce simțea. „Păcat că tu înoți într-un iaz plin cu piranha.“ Un rânjeton ironic i-a străbătut fața când a introdus hârtia într-o prăjitură goală.

După deschiderea magazinului, dar înainte de a veni vreun client, Sophie a primit un apel neașteptat pe telefonul de la tejea.

- Chocolat' de Soph, a răspuns ea.
 - Sophie? a întrebat vocea melodioasă cunoscută. Tu ești?
 - Alex? De ce nu mă suni pe mobil?
 - Pentru că m-am gândit că nu răspunzi la el când ești la serviciu.
- La auzul vocii lui s-a relaxat și a zâmbit.
- Mulțumesc pentru atenție. Ce mai faci? Nu ar trebui să fii și tu la serviciu acum?
 - Sunt în pauză. Pot să sun pe oricine în pauză.
 - Înțeleg. Și cu ce pot să te ajut?
 - Am găsit scrisoarea de la tata pentru tine.
- Sophie și-a dres glasul.

- Ești sigur că e pentru mine?
 - Da. Are numele tău pe ea. Sophia Jones. Și are un bilet pe spate, în care îmi spune să ți-o trimit când o găsesc.
 - Unde ai găsit-o, Alex?
 - *Să uciți o pasăre căutătoare.*
 - Cartea?
 - îhi. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta când erai aici. Camera mea este camera mea preferată, dar cartea aceea este locul meu preferat. Îmi place că se termină cu bine. O citesc cel puțin o dată pe an. Tata știa asta. Cred că de asta a pus-o acolo.
 - Aha. Ai citit scrisoarea?
 - Nu. E sigilată. A făcut o pauză. Vrei să vii să o iei?
- Sophie s-a gândit puțin.
- Mi-e teamă că nu pot veni săptămâna asta. Te-ar deranja să o pui la poștă?
 - Bine, a spus el. Au mai trecut câteva secunde până când Alex a vorbit din nou. Sophie, ți-ai găsit fericirea?
 - Din păcate, nu, a oftat ea.
 - Așa m-am gândit și eu, pentru că deși nu-ți văd fața, îmi dau seama că vocea ta nu e la fel de zâmbitoare ca în alte zile.
 - Ești foarte atent, Alex. Dar chiar dacă nu sună așa, promit că inima mea zâmbește chiar acum pentru că vorbesc cu tine.
- S-a mai lăsat o tăcere lungă până când Alex a spus:
- Mi s-a terminat pauza, Sophie.
- A spus la revedere și a închis.

Sophie a privit la ceasul de pe perete în timp ce îi dădea unui client un măr pe băț umplut cu un amestec moale de ciocolată albă, ciocolată cu lapte, caramel, cajun tăiat și biscuiți Oreo pisați.

- Minunat, a șoptit el, salivând, când l-a luat.

Ea s-a uitat și la ceasul de mână. Era deja cinci fără cinci, ceea ce însemna că poștașul întârziase. În mod normal, nu i-ar fi păsat când vine poșta, dar trecuseră trei zile de la discuția cu Alex și cu fiecare zi care trecea, Sophie era din ce în ce mai nerăbdătoare să vadă ce îi scrisese Jacob Barnes.

Jacob era singura persoană rămasă din noaptea accidentului care ar fi putut avea vreo informație despre amestecul ei. Deși Meredith era sigură

căjacob nu îi purta pică deloc, Sophie nu putea să nu se gândească la faptul că poate aceasta se înșela. De ce s-ar fi deranjat să scrie o scrisoare, s-a întrebat ea, dacă nu să o învinovățească, sau să o acuze? Gândul nu-i dădea pace.

Când a venit în sfârșit poștașul și a lăsat o cutie cu scrisori la ușa din față, Sophie era ocupată să dea mostre unei familii cu cinci copii care voiau să guste tot ce se afla în magazin înainte de a lua o decizie. Până când s-au hotărât, mai așteptau la coadă alți trei clienți. Sophie a oftat adânc. Scrisoarea luijacob trebuia să aștepte, dacă ajunsese la ea.

Randy a sosit puțin după aceea și a luat cutia cu scrisori în timp ce Sophie încasa banii de la o femeie de optzeci de ani care îi spunea cât de tare le vor plăcea nepoților ei trufele cu mentă pe care le vor găsi în șosete în dimineața de Crăciun.

- Bine, atunci, Crăciun fericit! a spus Sophie.

Femeia a zâmbit fericită și i-a făcut cu mâna de la revedere.

- Randy? a strigat Sophie în spate. Unde ai pus corespondența?

Se uita pe geam în timp ce vorbea și a văzut un Mercedes cunoscut care parca în fața magazinului.

- Ah, la naiba, a mormăit ea.

Sophie s-a năpustit în spatele magazinului și și-a smuls șorțul.

- Plec devreme, Randy. Unde e corespondența?

Randy a ridicat ochii dintr-o cuvă cu fondant.

- Pe biroul tău, cum spuneam. A lăsat capul într-o parte. Te simți bine?

- Sunt bine, a mințit ea. Dar dacă un anume cineva se întâmplă să intre în magazin în, să zicem, următoarele treizeci de secunde, fa tot ce poți să tragi de timp suficient cât să mă pot strecura prin spate.

Gândul la Garrett o rodea de când aflase că se întâlnea cu o altă femeie. Nu, nu se simțea bine. Și nici nu avea cuvinte pentru cum se simțea după ce aflase de tatăl lui.

Cu toate acele emoții în cap, ultimul lucru pe care și-l dorea în clipa asta era să vorbească cu el.

Randy a dat din cap și s-a dus în față să se ocupe de casă. Sophie s-a repezit în biroul ei, și-a aruncat haina pe ea și răsfoia scrisorile din cutie când a auzit ușa din față deschizându-se.

- Hei, Randy, l-a auzit pe Garrett spunând.

- Ce faci, frate?

- Sophie este pe aici?

Sophie a stat nemișcată, ascultând. A fost o pauză lungă înainte ca Randy să spună:

- Este aici, dar... la baie... sau așa ceva.
- Aha, a spus Garrett diplomat. Cred că am să aștept.

Sophie a rânjit, mulțumită că el acceptase minciuna lui Randy. În tăcere, a sortat corespondența. Scrisoarea de la Jacob Barnes era la fundul cutiei. A lăsat restul scrisorilor pe birou, și-a luat geanta și umbrela, apoi s-a strecurat pe vârfuri pe ușa din spate.

Sophie realizase că să ai mașină și să mergi cu ea la serviciu avea câteva beneficii, printre care posibilitatea de a dormi mai mult dimineața. În această dimineață se trezise mai târziu, așa că mersese cu Explorer-ul din Gig Harbor în Tacoma și parcase într-un garaj din apropiere.

Sophie și-a deschis umbrela și s-a dus spre garaj. Până când a plătit taxa ca să plece, a presupus că Garrett plecase de mult de la magazin. A ieșit pe stradă, a făcut dreapta și apoi stânga la următorul semafor. După câteva minute, mergea pe autostradă spre casă, cu viteza ei maximă din zilele ploioase de șaptezeci de kilometri pe oră.

Ca de obicei, mulți șoferi erau enervați de ritmul ei, dar ea nu i-a observat decât pe cei care s-au oboșit să claxoneze. I-a ignorat. Sophie ajunsese aproape de Narrows Bridge, când unul a început să meargă în paralel cu ea.

Spre deosebire de celelalte mașini, aceasta nu a depășit-o. Stătea acolo, mergând cu aceeași viteză. Sophie era sigură că șoferul se uita fix la ea, dar a refuzat să se întoarcă și să se uite la el, pentru că asta însemna să nu mai fie atentă la drumul din ce în ce mai ud din fața ei, așa că a condus în continuare.

După câteva momente, telefonul a început să-i sune în geantă, cu tonul alocat lui Garrett. Probabil își dăduse seama că nu era în baie, dar chiar dacă nu ar fi fost la volan, tot nu ar fi răspuns, pentru simplul motiv că nu avea nimic să îi spună.

Telefonul a tăcut. După câteva secunde, a început să sune din nou. Sophie s-a întrebat de câte ori o va suna până va pricepe că nu i se răspundea.

După ce telefonul a tăcut din nou, șoferul de pe cealaltă bandă, care ținea pasul cu Sophie, a început să claxoneze puternic. Sophie s-a uitat cu coada ochiului.

Fața cu gropițe a lui Garrett care se uita la ea a panicat-o instant. A ic

nit surprinsă, dar făcând asta, a apăsât concomitent pe accelerație, făcând ca mașina să sară înainte. Brusca modificare de viteză a speriat-o, așa că a pus instinctiv frână.

Apoi lucrurile au mers foarte prost.

Mașina din spatele lui Sophie, care stătuse lipită de bara ei din spate aproape cinci kilometri, mărise viteza odată cu ea. Era tot în coada ei, accelerând mai tare, când s-au aprins farurile ei de frână.

Sophie a simțit mașina săltând de parcă fusese lovită din spate. În clipa următoare, aluneca pe drum fără control, cauciucurile scrâșneau, inima îi bătea puternic și ea țipa. Explorer-ul a intrat pe banda lui Garrett. El a apăsât pe frână, ceea ce a dus la o altă coliziune dorsală cu mașina din spatele lui. Alte opt vehicule au fost prinse cap la cap într-un accident zgomotos și puternic.

Când mașina lui Garrett s-a oprit în final, singurul lucru la care se putea gândi era Sophie. Mașina ei era la treizeci de metri distanță, chiar lângă pod, presată între o altă mașină și gard, întoarsă perpendicular pe autostradă. El și-a deschis portiera, a alergat pe banda de urgență și s-a îndreptat către ea.

Ușa pasagerului era descuiată când a ajuns acolo. A smuls-o și a văzut-o pe Sophie ghemuită după airbag-ul de la volan, cu fața în mâini.

Garrett a răsuflat ușurat că nu era rănită grav, cel puțin nu din ce se vedea.

- Sophie, ești bine?

Ea a rămas cu fața acoperită, ascunzându-și lacrimile.

Fără să știe ce altceva să facă, Garrett s-a întins și a pus mâna pe spatele ei. Ea a tresărit, apoi a lăsat mâinile jos și s-a ridicat, ștergându-și nasul cu dosul mâinii.

- Sunt bine, a spus în sfârșit.

- Ești sigură?

Ea a încuviințat.

Garrett s-a întors să se uite prin luneta mașinii.

- Ascultă, ar trebui să merg să văd dacă e toată lumea bine. Poți rămâne aici puțin?

- Vin cu tine. Trebuie... să văd ce am făcut.

Garrett a ajutat-o să iasă din mașină și s-au dus împreună de la mașină la mașină să verifice dacă e cineva rănit. Majoritatea oamenilor erau pe

banda de urgență și vorbeau, încercând să-și dea seama ce se întâmplase. Un bărbat se plângea de o durere de spate, dar toți ceilalți păreau în regulă. Numai când au fost siguri că nimeni nu avea nevoie de îngrijiri medicale imediate, Garrett și Sophie s-au întors la Explorer ca să se adăpostească de ploaie.

- Ei, cel puțin nu e nimeni rănit, a spus Garrett când erau din nou înăuntru.

Sophie s-a uitat fix pe geam către Narrows. Nu a dat nici un semn că auzise ce a spus Garrett.

- Soph? Ești bine? A atins-o blând.

Când Sophie a putut vorbi, a făcut-o în suspine întretăiate.

- Ar fi... trebuit... să îmi spui.

- Ce să îți spun? Garrett și-a tras mâna.

Sophie ajunsese la limita ei emoțională. Un an întreg se luptase cu faptul că nu știa de ce o abandonase Garrett. Și timp de nouăsprezece ani înainte de asta fusese chinuită de pierderea familiei ei. Ca să afle acum că cele două mari tragedii ale vieții ei erau legate una de alta? Toate astea adăugate stresului imediat legat de accidentul pe care tocmai îl cauzase au fost prea mult. Emoțiile lui Sophie au izbucnit.

- Ar fi trebuit să îmi spui! tot repeta, de data asta țipând.

Din expresia de pe fața lui, era evident că nu se așteptase la această reacție a ei ca urmare a unui accident în care erau implicate zece mașini. A luat-o pe Sophie de mână, împletindu-și degetele cu ale ei.

Sirenele se auzeau deja, dar Garrett le-a ignorat, strângând-o de mână tandru.

-Vorbește cu mine, Sophie. Ce știam și trebuia să spun?

Cu o privire fioroasă, Sophie a hohotit scurt.

- Oh... nu știu, a spus ea sarcastic. Poate ai avut dreptate să nu vorbești despre asta.

A început din nou să plângă și în timp ce îi curgeau lacrimile pe față, emoțiile i-au crescut din nou.

- Sau poate, s-a răstit ea, ridicând vocea, nu ai știut cum să spui că erai complet dezgustat de faptul că familia mea ți-a omorât tatăl!

Garrett s-a albit.

- De unde știi asta?

- Deci asta este! a țipat ea, supărată, tristă și rușinată, toate deodată. Ei bine, ghici! Nici măcar nu știi toată povestea! Eu am fost de vină! Eu am

cauzat accidentul! Așa că dacă vrei să dai vina pe cineva, te uiți unde trebuie!

- Poftim? Nu e adevărat.

- Ba da. Și-a luat din nou capul în mâini. Este. Indiferent ce spun ceilalți, faptele rămân. Dacă nu aș fi făcut ce am făcut atunci, părinții mei ar mai fi în viață. Și tatăl tău la fel.

Garrett era uluit.

- Sophie, asta ai crezut în toți anii aceștia? Că accidentul a fost în vreun fel vina ta?

- A fost, a cedat ea nervos. Am fost acolo. Știu ce s-a întâmplat! Și sunt lucruri care nu există în raportul poliției, despre care tu nu știi nimic.

El tăcea.

- Aș putea spune același lucru, a zis în cele din urmă.

Sophie s-a holbat la el.

- Despre ce vorbești?

Uitându-se peste umăr, Garrett a văzut mașinile de poliție care opreau între mașina lui și a lui Sophie și știa că vor avea o mulțime de întrebări.

- O să îți explic tot, imediat ce terminăm cu... asta. A arătat la șirul de mașini din spatele lor. Trebuie să mă duc să îmi scot asigurarea.

Toți cei de la locul accidentului au făcut tot ce au putut ca să grăbească eliberarea locului. După câteva minute au sosit platforme care au început să ridice mașinile. O polițistă a vorbit cu Garrett mai puțin de două minute despre cum se crease ambuteiajul. El i-a spus în mare ce văzuse, înainte ca ea să îl întrerupă.

- Să punem punctul pe i. După părerea dumneavoastră, a fost cineva neglijent?

- Neglijent? Nu. Prea prudent, poate, dar nu neglijent.

Imediat ce polițista a terminat cu el, o platformă i-a ridicat mașina. Polițista a vorbit apoi cu Sophie, care stătea lângă mașina ei sub o umbrelă.

Garrett li s-a alăturat, ascultând-o cum îi puneau aceleași întrebări lui Sophie. A trebuit să își muște limba când a auzit-o spunând:

- A fost vina mea, întotdeauna este.

Polițista a privit-o.

- Dar ați fost lovită din spate, nu?

Sophie a încuviințat.

- Ei, conform legii, nu este vina dumneavoastră.

- Dar...

- Dar, a intervenit ea înainte ca Sophie să poată protesta, este prea frig ca să discutăm. Vine cineva să vă ia?

Sophie începuse să scuture din cap, dar Garrett a auzit întrebarea și a spus:

- Te duc eu, Soph. Am chemat o mașină de închiriat.

Ea a dat din cap.

Polițista a trecut la următoarea mașină, iar Garrett i s-a alăturat lui Sophie sub umbrelă. De pe banda de urgență, au privit cum platforma îi ridică mașina. Începuse să se îndepărteze, când Sophie și-a dat seama că uitase ceva.

- Scrisoarea! a țipat ea. I-a dat umbrela lui Garrett și a început să fugă după platformă. Opriți!

Șoferul nu a auzit-o, dar a văzut-o în oglinda retrovizoare și s-a oprit. Ea a recuperat scrisoarea, apoi a ales să se întoarcă la Garrett.

- Ce-a fost asta? a întrebat el.

Sophie a vrut să îi explice, dar nu voia să intre într-o altă discuție complicată înainte de a o termina pe cea pe care o începuseră cu douăzeci de minute în urmă.

- Nimic, a spus ea. Când apare mașina ta?

- Nu știu. În cincisprezece minute. Poate mai mult, cu traficul ăsta.

Strângând buzele, ea a spus:

- Minunat. Ar trebui să fie suficient timp ca să termini ce spuneai mai devreme.

El s-a strâmbat.

- Înainte de asta, cum ai aflat că tata era în accidentul în care a fost familia ta?

Sophie a zâmbit superior.

- Mi-am dat seama în duminica în care am întâlnit-o pe bunica McDonald.

Garrett a rămas cu gura deschisă.

- Dar... pe ea cum ai găsit-o?

- Totul a început cu anunțul nostru. S-a oprit, încercând să se gândească cum să îl pomenească pe Alex fără să dea prea multe detalii. Unul dintre tipii care au răspuns mi-a trimis ceva care chiar m-a impresionat. Am hotărât că vreau să întâlnesc persoana care a trimis asta.

- Și te-ai dus pur și simplu la el acasă?

- Da, m-am dus să îl văd. Am aflat că avem multe în comun.

- Deci el este...

- Alex? Da. Sophie l-a privit și a fost satisfăcută să constate că părea dezamăgit. Oricum, ne-am înțeles imediat și el m-a motivat oarecum să rezolv cu trecutul o dată pentru totdeauna. M-am gândit că cea mai bună cale era să vorbesc cu cealaltă familie care a pierdut pe cineva în noaptea aceea.

Garrett și-a trecut degetele prin păr și a oftat.

- Sunt atât de idiot. Dacă aș putea întoarce timpul, ți-aș fi spus asta în noaptea în care am anulat logodna. Nu am știut cum să-ți spun. M-am convins că dacă ai afla adevărul ți-ar fi mai greu decât să mă pierzi pe mine. A ridicat din umeri. În plus, m-am gândit că oricum te-aș fi pierdut, așa că am ales calea care mă scutea pe mine de explicații.

- Garrett, a spus ea încet, ca să folosesc cuvintele bunicii tale, care e ideea?

El a scos un șuierat.

- Ideea este, Sophia Maria Jones, că nu tu ai cauzat accidentul în noaptea aceea. Eu am fost de vină.

- Ești crud! Ce faci? Ți bați joc de mine?

- Vorbesc serios, Sophie. Nu știam cum să ți spun înainte. Știind ce efect a avut accidentul asupra vieții tale, mi se făcea rău când mă gândeam că eu ți-am adus atâta durere. Știam că dacă ți spun ți frâng inima și știam că nu pot continua ascunzând toată viața așa ceva de tine. Așa că am plecat.

- Ești mai mult decât nebun. Nici măcar nu erai acolo.

El a oftat din nou.

- Adevărat. Dar nu eram departe.

Ea și-a strâns brațele în jurul corpului.

- Explică-mi.

- Întotdeauna tata mi-a spus clar să nu iau legătura cu el când este la serviciu. Garrett își ținea ochii ațintiți într-ai Sophiei. Totuși, a spus că dacă este o urgență, pot să o sun pe recepționera de la UPS și ea îmi face legătura prin radio, dacă e destul de important. A făcut o pauză, plecându-și ochii scurt. În ziua accidentului, m-am certat cu mama. I-am spus lucruri pe care le-am regretat apoi și unul dintre acestea a fost că doream să mă mut și să stau cu tata. El nu a fost niciodată cu adevărat o parte a vieții mele, dar eu creșteam și doream cu disperare să simt că am un tată, așa că am sunat recepționera și am rugat-o să-mi facă legătura. I-am spus că este

o urgență - în momentul acela părea să fie. I-am spus să continue să încerce, ca el să mă sune imediat. A tăcut și s-a uitat la ea în așteptare.

- Și? a întrebat ea. Ce legătură are asta cu accidentul?

- Parcă ai spus că ai citit raportul.

- L-am citit, i-a răspuns.

- Ai citit partea aceea despre un șofer UPS care ținea un aparat de emi- sie-recepție în mână când l-au scos dintre sfărâmături?

- Da, a spus ea. Dar asta nu înseamnă nimic.

- Poate pentru tine nu, dar pentru copilul care insistă să vorbească imediat cu tatăl său înseamnă mult. După ce am citit despre aparat în fișierul lui Ellen, am ajuns la acea veche recepționeră de la UPS. I-a luat unui detectiv particular aproape o săptămână ca s-o găsească.

A tăcut.

-Și?

- Și a spus că și-a amintit că vorbea cu el în noaptea aceea prin radio. Era supărat și voia să știe care era urgența și desigur eu nu-i spuseseam, pentru că știam că el nu ar fi considerat că este destul de important. Dar și ea era mamă și a început să discute cu el. Și apoi a zis că el nu a mai răspuns. A aflat după aceea că era din cauza accidentului. Așa că exact cum am spus înainte, eu am provocat accidentul. Nu direct, poate, dar dacă nu aș fi sunat... cine știe? Poate că nu ar fi fost atât de neașteptat și lucrurile s-ar fi sfârșit altfel pentru părinții tăi.

Ochii Sophiei erau acum plini de lacrimi.

- Nu știu ce să spun, a admis ea. Tu... tu nu ai inventat asta, nu?

Scuturându-și încet capul, Garrett a expirat.

- Îmi pare rău, Soph. Trebuia să-ți spun de anul trecut. Dar nu am știut cum.

Chiar atunci s-a oprit o mașină. Șoferul a coborât fereastra din dreptul pasagerului.

- Sunteți domnul Black? Sunt de la compania de închirieri mașini.

- Eu sunt. Mulțumesc că ați venit. Puteți să o lăsați pe prietena mea în Gig Harbor?

Șoferul a fost de acord, așa că Garrett a deschis portiera și a urcat împreună cu Sophie. Șoferul avea o mulțime de întrebări despre accident, dar când a tăcut, Sophie l-a întrebat pe Garrett.

- Anul trecut, când te-ai hotărât să nu-mi spui, a fost pentru că mi-ar fi fost greu să aud sau ar fi fost greu pentru tine să-mi spui?

El s-a gândit cum să-i răspundă și apoi a spus pur și simplu:

- Da.

- Așa că să-mi frângi inima a fost o opțiune mai bună decât să-ți înghiți mândria? Înseamnă atât de puțin pentru tine?

Lui i-au căzut umerii.

- După două decenii, tocmai am aflat că eram parțial de condamnat, nu numai pentru moartea tatălui meu, dar și pentru pierderea familiei tale. M-am gândit că inima ta s-ar fi frânt indiferent ce aș fi spus.

- Așa că ai ales calea ușoară, a spus ea fără expresie.

- Așa cum am spus, dacă aș putea da timpul înapoi, aș face lucrurile altfel. Am fost prost.

- Da. Ai fost.

Sophie s-a răsucit și a privit pe geam. Garrett a rămas tăcut, lăsând-o să gândească.

- Nu mi-ai dat ocazia să hotărâsc ce simt despre asta. Ai hotărât singur că nu puteam trece peste.

Când au ajuns la casa Sophiei, Garrett a condus-o la ușă.

- Soph, a spus înainte ca ea să deschidă, niciodată nu am să-mi iert că nu ți-am spus cinstit ce știam. A fost egoist din partea mea, îmi pare rău.

Ea s-a mutat de pe un picior pe altul.

- Suntem grozavi, nu-i așa? Amândoi ne simțim vinovați pentru același accident. Știi ce ar spune Ellen despre asta, nu?

- Providența divină, dragilor, așa să mă ajute Dumnezeu, a răspuns el încercând cea mai bună imitație a mamei adoptive a Sophiei.

- Exact. Dar atunci ar trebui să-i aduc aminte că providența ne-ar fi adus împreună pentru un timp mai îndelungat.

Garrett s-a încruntat.

- Bine spus.

- Numai intervenția divină te poate duce atât de departe, cred.

Sophie a ridicat din umeri, s-a întors, a deschis ușa și a intrat.

Garrett a așteptat să se întoarcă.

- Deci... atunci, asta este?

- Așa cred.

Se uita în ochii lui, regretând că lăsaseră să se dărâme totul între ei. Dar acum era prea târziu. El trecuse mai departe și ea nu putea face nimic.

- Succes cu... cum o cheamă? De la telefonul de aseară?

Gura lui Garrett s-a strâns.

-Jane.

-Jane. Bine. Vă doresc tot binele. Indiferent ce se întâmplă, nu poate li mai rău decât a fost pentru noi, nu?

Răsucindu-se pe călcâie, a spus încet:

- Adio, Sophie.

- Adio Garrett, a șoptit ea.

Sophie a închis ușa, a încuiat și apoi s-a lăsat pe ea. Fusese o zi lungă și ea era gata să o încheie.

CAPITOLUL 14

Ce credeai că este fericire nu a fost. Este momentul să treci mai departe.

O oră mai târziu, întinsă pe pat, Sophie rememora tot ce se întâmplase de când plecase de la muncă. Deoarece se învinuise în toți acești ani pentru că provocase accidentul, nu putea înțelege de ce se învinuia și Garrett. El nu avusese destulă încredere ca să-i spună adevărul, nu-i dăduse ocazia să-l ierte. Dar, dacă ea ar fi știut că tatăl lui a fost ucis, ar fi putut să admită față de Garrett că a fost vina ei?

Accidentul care îi răpise părinții durase mai puțin de un minut din viața ei, iar efectele acelui minut îi produsese o durere pentru toată viața. Ca Andromeda, era legată pentru totdeauna de trecutul ei.

Pe când răspundea din nou, în capul ei, la tot ce-i spusese Garrett, și-a amintit că încă nu citise scrisoarea de la Jacob Barnes. Fără nici o tragere de inimă, s-a sculat, a găsit scrisoarea în geantă, apoi s-a așezat și a deschis-o. Citind data din colțul de sus al primei pagini a scrisorii, a observat cu oarecare consternare că fusese scrisă doar cu câteva zile înainte de moartea lui Jacob.

Cu stomacul strâns, a început să citească. Când a terminat, echilibrul său emoțional era distrus și lacrimile îi șiroiau pe față. Pentru prima dată de când avea opt ani, Sophia Maria Jones s-a simțit complet eliberată de trecut. Și teribil de îngrijorată de viitor, un viitor care ar fi trebuit să-l includă pe Garrett Black.

17 august, 2009

Dragă Sophia,

Cu puțin noroc, nu îți amintești de mine. Dar eu nu pot să te uit.

Cum aş putea? Agonia amintirii este cea care mă sileşte să-ţi scriu. Nu

pot să părăsesc această lume fără să pun pe hârtie toate gândurile și sentimentele mele referitoare la scurta noastră întâlnire, cu atât de mulți ani înainte.

Mă numesc Jacob Barnes. Crezi sau nu, noi am împărțit câteva cuvinte și o mică bucată de trotuar, în cele ce au urmat unui accident oribil în ziua când împlineai nouă ani. Mi-am pierdut patru degete în acea zi, dar știu că tu ai pierdut mult mai mult. Îmi pare așa de rău pentru pierderea ta!

Vreau să știi că ani de zile am dorit să te caut. Trebuia să fac asta cu mult timp în urmă. La început mi-am spus că erai prea tânără ca să înțelegi. Pe măsură ce creșteai, m-am convins singur că trecuse prea mult timp pentru a dezgropa asta acum. Nici o scuză nu era adevărată; am fost pur și simplu un laș.

Am încercat să mă țin la curent cu viața ta, să mă asigur că o duci bine. În ultimul an am văzut în ziarul local că urma să te căsătorești cu dr Garrett Black. Felicitări! Sper că viața de femeie căsătorită îți priește. Inima mea a săltat de bucurie când am văzut o fotografie cu tine și cu el. Zâmbetul de pe fața ta mi-a spus că ai reușit cumva să treci peste povara grea cu care ai rămas în noaptea când ne-am întâlnit. Ce povară? Povara vinei pentru producerea accidentului care a luat viața familiei tale.

Din nefericire, nu trebuia să porți niciodată acea povară. De drept îmi aparține mie.

Sper ca într-o zi să ai șansa să-l întâlnești pe fiul meu, Alex. El reprezintă cea mai mare bucurie pe care am cunoscut-o vreodată și, regretabil, vina mea este în mod inextricabil legată de el. Permite-mi să-ți explic.

Alex s-a născut chiar înainte de a bate miezul nopții, pe 20 septembrie 1989 - cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înainte de ciocnirea noastră. Mama sa Katherine și cu mine am amânat să avem copii mai mult decât majoritatea părinților. Soția mea avea patruzeci și trei de ani când a rămas însărcinată. Toată perioada de sarcină a mers fără nici o problemă, până când a început travaliul.

Atunci totul a mers prost. Soția mea a avut o hemoragie gravă în timp ce împingea, dar copilul era prea departe în interior, astfel încât doctorii s-au concentrat pe nașterea copilului înainte de a face prea mult pentru ea. Au lucrat cât de repede posibil pentru a-l aduce pe

Alex pe lume și apoi s-au întors imediat la Katherine. Toți am respirai ușurați când au putut să-i oprească hemoragia și s-o stabilizeze. Doctorii l-au luat pe Alex să-i facă unele teste, dar eu eram prea îngrijorat pentru Katherine ca să mă întreb de ce. În următoarele ore am stat lângă soția mea în camera ei de spital. Părea că este bine. Totuși, în timp ce o priveam, brusc s-a uitat la mine panicată. A icnit de câteva ori, a închis ochii și s-a dus. Fără rămas-bun. Fără „te iubesc”. Nu a avut niciodată șansa să-și țină fiul în brațe. Am aflat mai târziu că un cheag de sânge de la hemoragia anterioară a ajuns la creier, oprindu-i organele vitale într-un atac cerebral rapid.

Nu mai este nevoie să spun, eram șocat. Mi-am petrecut toată ziua plin de stupoare, completând hârtii, încercând să mă obișnuiesc cu faptul că ea nu mai era. În cele din urmă, abia la șase seara am întrebat de fiul meu. La întrebarea mea a răspuns o întreagă echipă de medici. Șeful de la pediatrie a explicat că fiul meu are anomalii cromozomiale.

Când am auzit cuvintele „sindromul Down”, am intrat în panică. Și, deși au încercat să mă convingă să-l țin, am refuzat. Mi se învârtea capul. Cum puteam să cresc singur un astfel de copil? Eu, care de-abia îmi pierdusem iubirea vieții mele, cum puteam să îndur povara unui copil cu nevoi speciale?

Nu sunt mândru de acele sentimente, dar ele nu sunt nimic față de rușinea celor ce-am făcut după aceea.

Am plecat. Pur și simplu am ieșit din spital. Eram furios pe toate: furios pe doctorii care mi-au lăsat nevasta să moară, furios pe lume pentru nedreptate și, jalnic, furios pe noul meu fiu pentru această caracteristică genetică. Furios, m-am suit în mașină și am plecat. Nu știam pe unde mergeam; pur și simplu voiam să conduc, și voiam să conduc rapid.

În noaptea aceea, era o vreme mizerabilă. Ar fi trebuit să încetinesc prima dată când mașina a derapat din cauza ploii, dar nu am făcut-o. Când am văzut o dubă UPS pe banda mea, m-am enervat. Dintr-odată am fost furios pe șofer pentru că mă încetinea. Pentru că nu puteam să-l depășesc prin stânga din cauza traficului de pe sensul opus, am trecut pe lângă el pe banda din dreapta, și după ce l-am depășit m-am băgat în fața lui. Doar ca să-i arăt șoferului că era strada mea, am pus frână imediat ce am ajuns în fața lui. Când am apăsă pe frână, mașina a derapat din nou și am apăsă frâna și mai tare. Îngrijorat că o să mă

tamponeze, m-am uitat repede în oglindă și am văzut că, în loc să mă lovească, a cotit brusc spre stânga. Nu m-a atins pe mine, dar a lovit frontal mașina ta.

Accidentul a fost în întregime vina mea. Dacă nu eram eu, familia ta ar fi încă în viață. La fel și șoferul dubei.

După primul impact, am pierdut controlul mașinii. A agățat trotuarul și m-am rostogolit de două ori. Se crede că mi-am pierdut degetele când au fost prinse între stradă și mașină, atunci când brațul meu a fost împins prin fereastra spartă. Cine știe? Oricum nu mai contează. Patru degete sunt un preț mic pentru neglijența mea... un deget pentru fiecare persoană care a murit.

Îmi amintesc cum stăteam în mașină după ce s-a oprit, simțindu-mă îngrozitor de rău pentru ceea ce tocmai făcusem. Nu puteam să deschid ușa, dar luneta era sărită complet, așa că m-am strecurat pe acolo. Prima dată am alergat înapoi pe șosea la mașina ta. Ce am văzut a fost o fetiță - tu - în scaunul din spate, plângând. Te-am tras afară, te-am dus de-a lungul străzii la o distanță sigură și te-am așezat lângă un hidrant. Atunci am leșinat.

Cândva, mai târziu, mi-am revenit. Eram amețit, nesigur pe ce urma. Tu stăteai acolo, încă plângând și spunând că accidentul a fost din vina ta. În timp ce încercam să îmi mișc mâna, am aflat că numele tău era Sophia Maria Jones. Un ofițer te-a dus la o ambulanță și, câteva minute mai târziu, eram dus la alta. Atunci am văzut că ți-ai aruncat prezicerea. Plutea în jos pe stradă pe lângă locul unde stăteam. Era udă, ca un cocoloș mic, dar am ridicat-o și am citit-o. O păstrez ca amintire despre cei cărora le-am distrus viața.

La început am opus rezistență când echipa de pe ambulanță a încercat să mă ducă la spitalul pe care îl părăsisem cu două ore înainte. Privind în urmă, cred că providența a fost cea care m-a adus înapoi la responsabilitățile de părinte. Când am ajuns acolo, gândurile mele se întorceau mereu către tine. Mi-am imaginat cum va fi viața ta fără părinți și am hotărât că nu pot să aduc aceeași soartă propriului meu fiu. Am chemat doctorii și i-am rugat să-l aducă pe Alex jos, așa că am putut să-l țin la urgență. Din momentul în care l-am luat în brațe, nu am mai vrut să-i dau drumul niciodată.

Așadar, de ce scriu această scrisoare acum? Nici astăzi nu pot să stau față în față cu tine. Am vrut să-mi cer iertare de cel puțin un mili-

on de ori pentru ce am făcut; nu numai pentru că am produs accidentul, dar și pentru că am știut că tu credeai că era vina ta și nu am îndreptat asta. Nu trebuia să te las să-ți porți vina toți acești ani.

Niciodată nu am fost o persoană religioasă, dar asta nu m-a oprit să-i mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi pentru acel accident care m-a adus înapoi la fiul meu. Și acele rugăciuni au în conținut întotdeauna o nesfârșită „dorință a inimii mele”: ca într-o zi Dumnezeu să îndrepte ceea ce mi-a permis să-ți stric viața.

Îmi pare rău pentru tot. Vă doresc ție și soțului tău toată fericirea din lume. Să fiți împreună și să trăiți fiecare moment ca și când ar fi ultimul. Cândva așa va fi.

Dumnezeu să vă binecuvânteze,
Jacob P. Barnes

P.S.: Dacă te vei simți vreodată descurajată, te sfătuiesc să-l întâlnești pe fiul meu Alex. Poate ridica moralul ca nimeni altcineva!

P.P.S.: în fiecare an, de ziua ta, Alex și cu mine punem pietre pe mormântul părinților tăi. Sper să îl lași să continue tradiția. Mi-ar plăcea să pot spune ca asta are un sens profund, dar nu este cazul. Mi se pare că prea multe lucruri din viață sunt temporare. Pietrele amintesc doar că nu totul dispare așa de ușor. Unele lucruri, de fapt, durează veacuri... poate pentru totdeauna.

Punând scrisoarea lui Jacob înapoi pe noptieră, Sophie și-a șters lacrimile cu mâneca și imediat a sunat-o pe Ellen.

- Nu o să crezi ce zi am avut, i-a spus imediat ce mama sa adoptivă a răspuns.
- E târziu, dar spune-mi.

În următoarele treizeci de minute, Sophie i-a povestit amănunțit saga dintre ea și Garrett, începând cu apariția lui neașteptată la Chocolat' de Soph, urmată de accident. Apoi i-a explicat că el își asuma responsabilitatea pentru accidentul care îi omorâse părinții și a încheiat citindu-i scrisoarea lui Jacob Barnes.

- O, Doamne, a spus Ellen încet când Sophie a terminat. Dacă nu vezi ceva mai mult aici decât un noroc chior sau o pură întâmplare, atunci ești oarbă ca un liliac și îmi pare rău pentru tine.

- Ellen...

- Nici un Ellen. Tu și Garrett ați fost destinați unul altuia. Se pregătește asta de douăzeci de ani, dar acum este momentul. Așa că ai să continui să stai să-ți plângi trecutul sau ai să faci ceva pentru viitor? Amintește-ți - Dumnezeu conduce barca spre țărm; tu nu trebuie decât să vâslești.

- Nu-i chiar așa de ușor, El. Are o prietenă, Jane.

- Împărtășesc ei o istorie care a început acum douăzeci de ani?

- Probabil că nu, a spus Sophie cu voce slabă.

Chicotind, Ellen spuse.

- Atunci mai am doar o întrebare. Îl mai iubești? Până la urmă, asta-i tot ce contează.

În timp ce Ellen vorbea, pe telefonul Sophiei a apărut un mesaj. Era Garrett. Un fior de fericire i-a umplut pieptul și un zâmbet s-a întins pe fața ei.

- Ellen, a spus, trebuie să închid. Încerc să-mi pun vâsla în apă și să văd ce se întâmplă.

- Bravo! Te iubesc, scumpo.

Sophie a apăsă pe buton ca să deschidă mesajul de la Garrett. Spunea:

„FYI: Pe drumul spre casă m-am oprit la magazinul tău, să-i spun lui Randy că ești bine. A zis că astăzi au venit mai multe scrisori. Am aruncat o privire.

Și???

100 de scrisori. Toate de la tipul tău, Alex.

Ce??

Da. Am citit câteva. Este foarte optimist. Ești norocoasă."

La început Sophie nu era sigură dacă trebuie să răspundă, mai ales pentru că nu dorea să continue să-l lase să creadă că Alex era ceva mai mult decât un prieten. Asta i-a dat o idee.

„Pot să te sun?” a scris.

Nu a fost nevoie să facă asta. Cinci secunde mai târziu, a sunat telefonul.

- Ce este? a întrebat Garrett. Nu-ți mai merg degetele?

- Nu, a spus Sophie. Voiam doar să-ți spun personal.

-Oh.

A inspirat adânc.

- Bine. Nu te impacienta, dar... Mă mărit.

A urmat o tăcere lungă.

- O... Soph. Nu crezi că grăbești lucrurile?
 - Nu. Nu de data asta.
 - Bine... ești sigură că îl iubești?
 - Mai mult decât am crezut că pot să iubesc pe cineva.
 - Au. Asta doare, a mormăit Garrett. Bine, atunci bănuiesc că știi ce faci. Așa că... felicitări... sau așa ceva.
 - Mulțumesc, a șoptit. Hei, știu că am fost o pacoste cu toate răspunsurile la anunț; vreau să-mi cer scuze. Și știu că măritișul meu încetinește înțelegerea noastră, dar încă mai vreau să citesc tot ce scrie în aceste scrisori, încep să se adune. Crezi că poți veni odată la magazin să mă ajuți să le termin?
 - Sigur. Spune-mi doar când.
 - Ce zici de mâine seară? La opt și jumătate este prea târziu?
 - Este bine, Soph, a spus Garrett. Ne vedem mâine.
 - Grozav, a răspuns ea. Noapte bună, Garrett.
- Mușcându-și buzele, Sophie a închis.
- Bine, asta o să fie interesant, își spuse cu voce tare. Cred că mai bine mă duc să coc.

CAPITOLUL 15

între soare și ploaie, există curcubeie. Acolo uei găsi oala cu aur.

Ploua a doua zi când Sophie mergea către stația de autobuz, dar nu-i păsa.

De fapt, spre deosebire de zilele ploioase de până atunci, simțea binevenită umezeala ca un mod de a curăța trecutul și a începe din nou. Pe când mergea de-a lungul străzii, fără umbrelă, apa care îi izbea fața o făcea să se simtă straniu de vie. A zâmbit și a grăbit pasul.

Când a urcat în autobuz șoferița a fost surprinsă s-o vadă pe Sophie cu părul din care picura apă și cu un zâmbet luminos.

- O, nu, a bombănit, probabil că iadul a înghețat când eu nu mă uitam. Ce te-a apucat, fato? Nu știi că afară plouă cu găleata?

Sophie a plătit biletul.

- Fără o furtună din când în când, cum am mai aprecia cerul însorit?

N-a așteptat răspunsul, ci s-a dus către fundul autobuzului și s-a așezat.

Chocolat' de Soph era întotdeauna aglomerat înainte de Thanksgiving, dar astăzi era deosebit de agitat.

În afară de o comandă de ultimă oră de trufe-dovleac pentru o petrecere de corporație, Sophie se străduia să termine ceva special pentru Garrett înainte ca el să apară în seara aceea. În plus, a pierdut o oră după-amiază pentru că a trebuit să se ducă la atelierul auto unde fusese remorcată mașina ei.

După aglomerația de seară, Sophie și-a concentrat fiecare secundă pe noua sa creație, dorind să fie așa cum trebuie. A avut mai multe eșecuri înainte de a obține prăjiturilele exact așa cum le dorea, dar a fost bucuroasă că, spre satisfacția ei, erau terminate în momentul când, la ora opt, a pus semnul ÎNCHIS în fereastră.

În următoarea jumătate de oră, Sophie a curățat bucătăria până când o serie de ciocănituri au răzbătut prin magazin, chiar la opt și jumătate.

Trecându-și o șuviță de păr după ureche, Sophie a trecut pe lângă peretele care despărțea partea din față a magazinului de bucătărie și a făcut cu mâna feței care o privea prin fereastră.

- Bună, Sophie, a spus Garrett când ea i-a deschis ușa.

O pală de aer rece a intrat din stradă.

- Bună.

Garrett s-a uitat la ea ca și când ar fi vrut să spună ceva; apoi fața i s-a schimbat.

- Bine, hai să începem cu scrisorile. Probabil că nu o să stai prea mult... știi, Jane poate să-și facă idei.

- Am înțeles, a spus Sophie, dorind să se retragă, dar menținându-și calmul. Dar, înainte de a începe, poți să acorzi câteva minute pentru altceva? Am o creație nouă pe care vreau să o încerci.

- Sigur, i-a spus cu jumătate de zâmbet, mi-ar plăcea.

Sophie a trecut înainte spre spatele magazinului, către un colțișor. Pe teșghea era o farfurie cu două prăjiturile învelite în ciocolată care arătau suspect de asemănătoare cu Prăjiturilele cu Ghinion, diferența fiind că în afară de a fi învelite în ciocolată neagră, aveau și linii curbe groase cu ciocolată albă, într-un model de zebra.

Garrett s-a încruntat.

- Prăjiturile cu Ghinion? Hm, nu mulțumesc. Încă mi-a rămas gustul de la cea pe care mi-ai dat-o în septembrie.

Sophie și-a aplecat capul și a zâmbit.

- Rețeta este diferită. Serios, Garrett, ai încredere în mine. A ridicat prăjitura cea mai apropiată de pe farfurie. Mai întâi, încearc-o pe asta.

Sceptic, Garrett a luat prăjiturică dungată și a mirosit-o.

- Fricosule, a spus ea stârbindu-l. Mănânc-o.

- Bine. Dar dacă este o șmecherie...

A ridicat-o din nou și, cu ezitare, a mușcat scoica de ciocolată, apoi a închis gura și a mestecat.

A zâmbit înainte de a înghiți.

- O, Soph! A fost... nici măcar nu știu cum să o descriu. Delicioasă în mod unic. Se simte încă gustul amar al ciocolatei, dar amestecat cu dulce este o experiență complet diferită.

Ea a făcut veselă o reverență.

- Mulțumesc, bunule domn. Bucuroasă pentru apreciere.

- Deci, de ce ai schimbat?

- Mi s-a părut corect, a spus ea sec. Cred că perspectiva mea s-a schimbat. Da, viața poate avea multe momente amare. Dar din când în când acestea se liniștesc prin izbucniri dulci de fericire, care fac întreaga experiență mai savuroasă.

- Sunt impresionat. S-a schimbat și norocul?

- Intr-un fel. Acum fiecare prăjiturică are două bilețele - unul pozitiv și celălalt, ei bine, la fel ca înainte. Bănuiesc că ai putea spune că obții bine cu rău. Citește-le pe ale tale, i-a spus zâmbind.

Garrett a tras cu grijă două bilețele din prăjiturică și l-a citit pe cel de deasupra cu voce tare.

- „Ai talentul să-i rănești pe cei pe care îi iubești. Fii recunoscător că ei încă te mai iubesc.“ Au. Mulțumesc că-mi aduci aminte. Să consider că asta este cel rău?

Sophie a dat din cap, și Garrett a tras al doilea bilețel ca să-l citească.

A observat că acesta era dactilografiat, nu scris de mână, și era imprimat pe hârtie veche și șifonată. Parte din cerneală era ștersă.

„Fericirea este un dar care strălucește în tine. Dorința inimii tale va deveni în curând realitate.“

- Sophie, asta este prezicerea despre care mi-ai spus că a venit cu răspunsurile? Ea a respirat adânc și a dat din cap.

- Este prezicerea pe care am avut-o în noaptea în care a murit familia mea. M-am gândit... și tatăl tău a murit în noaptea aceea și poate că ți-ar plăcea să împărtășești norocul meu.

El a dat din cap aprobator.

- Mulțumesc.

- Acum încearcă a doua prăjiturică, a spus ea, respirând din nou adânc pentru a-și liniști nervii.

Ridicând din umeri, Garrett a lăsat jos resturile primei prăjiturici și a luat-o pe cealaltă; apoi a luat o înghițitură și a zâmbit ca mai înainte.

- Are același gust.

Sophie a încercat să zâmbească, dar nodurile din stomac o împiedicau. A spus doar:

-Hm.

Când a mai rupt o bucată, prăjiturică s-a desfăcut în două și i-a căzut în palmă ceva strălucitor și metalic.

- Ce este asta?

Sophie se ținea de teighea ca să nu cadă. Sosise momentul ei. Vâslea către țarm sau se îneca încercând, și-a spus. Luând o ultimă gură de aer, a spus:

- Seamănă cu ceva de la o mașină.

Zâmbind cu greutate, a adăugat:

- Este litera O de la logo-ul din spate al mașinii mele Explorer. Știi, cea pe care am distrus-o ieri. Astăzi l-am rugat pe tipul de la atelierul auto să mi-o scoată.

- Dar de ce ai făcut asta? Și de ce este în prăjiturică?

Vâslește repede!

- Pentru că... de fapt îți aparține.

- Litera O?

- Mașina.

Respiră. Doar respiră.

- Ți-am spus vreodată cum am plătit mașina?

- Oh... nu.

Ea a forțat un chicotit.

- Vezi tu, când am fost absolut sigură că ne-am despărțit, am luat verigheta pe care mi-ai dat-o, am dus-o la un magazin de amanet și am transformat-o în bani.

Garrett a înghițit.

- Ai vândut verigheta ca să-ți cumperi o mașină?

- Î-îhî.

Privind cu stupoare, el s-a uitat încă o dată în palma deschisă și pe urmă înapoi la Sophie.

- Deci, de ce litera O?

Sophie s-a forțat să se uite în ochii lui.

- Păi, indiferent ce se întâmplă, când vine cecul de la asigurări, vreau să știi că ți-l dau pe tot ție. Sunt banii tăi.

- Nu trebuie să faci...

- Lasă-mă să termin, l-a întrerupt ea. Sunt banii tăi și ți-i dau înapoi. Dar am ales litera O... Vocea ei s-a stins când a luat litera din mâna lui. Am ales litera O pentru că, din toată mașina - care a fost un inel frumos -

era singura parte strălucitoare pe care am putut s-o pun într-o prăjitură, și, pentru... Când vocea i s-a stins, Sophie și-a băgat degetul mic prin cen- trul literei și apoi a împins-o atent la baza degetului. Este prea mică pentru degetul meu, dar destul de aproape.

Ochii lui Garrett aproape ieșiseră din orbite.

- Sophie, ce vrei...

- Ascultă-mă, Garrett. Prima prăjitură pe care ai deschis-o astă-seară avea două preziceri. Prima însemna că, deși m-ai rănit, am înțeles de ce ai făcut ceea ce ai făcut și... eu încă te iubesc. Și nu-mi pasă dacă ai întâlnit-o pe iiceastă... Jane. Știu că ea nu poate să te iubească atât de mult cât te iubesc eu. Al doilea mesaj este de fapt pentru mine mai mult decât pentru tine. Tatăl meu îmi promisese când eram o fetiță că îmi voi îndeplini „dorința inimii“.

A luat o gură de aer.

- Garrett, nu aveam cum să știu că atunci când stăteam la marginea drumului plângând, cea mai mare dorință a inimii mele stătea acasă dorind să comunice cu un radio aflat la doar treizeci de metri de mine. Tu ești dorința inimii mele, Garrett Black. Cele mai fericite momente ale mele sunt atunci când sunt cu tine și nu aș dori nimic mai mult decât să fiu cu tine la bine și la rău, tot restul vieții mele.

Garrett a lăsat să treacă un moment sau două, ascultând sunetul respirației rapide a Sophiei.

- Ai terminat? a întrebat în cele din urmă.

Ea a dat din șovăielnic din cap, nefiind în stare să citească expresia de pe fața lui.

- Bine.

Intr-o singură mișcare, a luat-o în brațe și a sărutat-o. Era ca și când s-ar li sărutat pentru prima dată.

- Și Jane? a întrebat Sophie când a putut să respire din nou.

Garrett a dat capul pe spate și a râs.

-Jane este al doilea nume al ei. Olivia Jane Black DeMattio.

Sophie a înghițit în sec.

- Mama ta?

El a chicotit din nou.

- Tot ce am spus în noaptea aceea era că vorbeam la telefon cu o femeie. Nu am spus cu cine. Dacă tu crezi că însemna o femeie tânără și frumoasă, atunci bine! Eram gelos și voiam să fii și tu. Când a spus asta, zâmbetul lui s-a micșorat ușor și fruntea i s-a încruntat.

- Și Alex și căsătoria?
- Stând pe vârfuri, Sophie l-a sărutat din nou.
- Am spus că o să mă mărit. Nu am spus cu cine. Dacă tu ai crezut că mă refeream la Alex, asta a fost o parte din planul meu. A clipit. Bănuiesc că a mers.
- Deci, există un tip numit Alex? Cine a trimis ieri scrisorile alea?
- Ea a chicotit.
- Alex Barnes este special pentru mine. El are capacitatea înăscută să mă facă să zâmbesc și să râd, și să-mi amintească de toate lucrurile din viață pentru care trebuie să fii fericit.
- Dar nu vă iubiți?
- O, îl iubesc. Dar niciodată nu a fost cum credea tu.
- Sophie s-a desfăcut din îmbrățișarea lui Garrett, s-a dus la geanta sa și a găsit scrisoarea de la Jacob Barnes.
- Uite, trebuie să citești asta. Este de la tatăl lui Alex. Nu numai că îți va spune ce îl face pe Alex așa de special, dar clarifică ceva din trecutul nostru, hm, interpretări greșite despre accidentul care ne-a omorât părinții.
- Ce?
- Citește, i-a spus și apoi l-a sărutat din nou.
- Garrett s-a strâmbat.
- Nu încă. Și-a dus mâna la buzunarul din spate și a scos o foaie de hârtie împăturită. Fiecare rând era plin pe ambele fețe. Este lista mea de fericire. M-am gândit că dacă bărbatul visurilor tale, Alex, a putut să găsească o sută de lucruri diferite care să-l facă fericit, atunci pot și eu. Vei observa când o să citești că fiecare dintre ele se referă la tine.
- Lacrimi mici au început să se formeze la colțul ochilor Sophiei.
- Și când aveai de gând să mi-o dai?
- Garrett a clipit.
- Păi, conform celor ce mi-ai spus la prima întâlnire, un bărbat cu adevărat romantic va face tot ce se poate pentru a câștiga inima doamnei sale. Așa că am făcut tot ce se poate să împiedic căsătoria ta. Voiam să merg chiar în față, așa cum se face în filme, și să-mi citesc lista. Atunci, presupunând că Alex nu-mi dădea un pumn, voiam să-ți declar iubirea mea nepieritoare.
- L-a sărutat din nou.
- Și apoi călăream către asfințit?
- Da, a spus el încet. Cam așa ceva.

Dulce ghinion I 319

- Mă bucur că ești încă un romantic fără speranță, a glumit ea.
- Un romantic plin de speranțe, a corectat-o. Este o diferență.

Cu Garrett lângă ea, Sophie a citit lista lui de fericire și a zâmbit.

Garrett a citit scrisoarea lui Jacob și a plâns.

Apoi s-au îmbrățișat și au mâncat ultimele bucăți din noile Prăjiturile Ghinion, recunoscători să împartă fiecare înghițitură dulce-amară.

KEVIN ALAN MILNE

Răvașele lui Kevin Alan Milne

Lui Kevin Alan Milne i-a venit ideea acestui roman de la o... plăcintă cu răvaș. Un împătimit al mâncării chinezești, Milne nu uită niciodată să desfacă o plăcintă cu răvaș la sfârșitul mesei. Își consumă predicțiile cu un strop de sare, dar când îi place câte una în mod deosebit, o pune cu grijă în portofel.

În primăvara lui 2009, la un restaurant chinezesc de lângă casa lui din Oregon, Milne a dat de un răvaș care l-a surprins. I s-a părut „atât de ridicol de optimist, încât era de-a dreptul absurd. Unul dintre acelea în care «cele mai nebunești vise ți se vor împlini»." Ușor agasat, Milne s-a gândit la varianta opusă - mesaje pesimiste - și așa a conceput subiectul cărții *Dulce ghinion*.

Unul dintre lucrurile cele mai plăcute în scrierea cărții a fost inventarea mesajelor, ne spune Milne. „M-am distrat foarte bine cu asta", mărturisește el. „Majoritatea decurgeau firesc din ceea ce se întâmpla în narațiune. Era amuzant să iau predicții bune din viață și să le întorc pe dos, să văd cum arată lumea din perspectivă pesimistă."

Deși nu se consideră un tip care vede mereu jumătatea goală a paharului, Kevin Alan Milne seamănă în unele privințe cu personajul Sophiei; se descrie el însuși drept „oarecum cinic" și „realist". Dar ține să precizeze că se apropie mai mult de Sophie cea de la sfârșitul cărții, când devine mai senină și descoperă adevărata fericire.

Dulce ghinion este cea de-a treia carte a lui Milne. Nu și-a dorit să fie scriitor și de fapt, când era mai tânăr, nu știa câtuși de puțin ce carieră avea să îmbrățișeze. Născut și crescut în Oregon (încă mai locuiește în orașul natal), el și-a schimbat opțiunile de mai multe ori în primii doi ani de colegiu, încercând totul de la medicină, drept, publicitate și jurnalism la filozofie și științe politice. În cele din urmă a absolvit cu o diplomă în psihologie. Singurul lucru pe care nu l-a studiat în anii pregătitori, spune el, este economia. Prin urmare, a plecat să facă un masterat la Pennsylvania State University.

Milne și-a păstrat cariera de economist și scrie romane în timpul „liber” - aproape imposibil de găsit pentru un tată cu cinci copii. Rolul lui favorit este însă acela de familist. „Slujbele au venit și s-au dus încă din liceu”, spune el, „dar nimic n-a fost atât de plin de satisfacții - sau de temeri, de provocări sau frustrări! - precum căsnicia și viața de părinte”.